

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 101
19 de març de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 51, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Interpel·lació

al Govern sobre les Terres de Lleida, el Pirineu i Aran (tram. 300-00286/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la inversió en carreteres per a millorar-ne la seguretat (tram. 300-00291/10) p. 8

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2012 (tram. 257-00003/10) p. 13

Manifestació

de condol per les víctimes de l'atemptat a Tunis p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat (tram. 302-00261/10) p. 32

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'atenció a la diversitat i la inclusió en els centres educatius (tram. 302-00260/10) p. 40

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 302-00263/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 302-00264/10) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 302-00262/10) p. 64

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la línia 9 del metro (tram. 302-00265/10) p. 75

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 51.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

El vicepresident segon

Bé, bon dia. Reprenem la sessió amb el tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les Terres de Lleida, el Pirineu i l'Aran.

Interpellació

al Govern sobre les Terres de Lleida,
el Pirineu i Aran (tram. 300-00286/10)

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom, per formular la interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bon dia, consellers, diputades, diputats, membres del Govern. Conseller, fem aquesta interpellació sobre la situació de les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran amb un objectiu, és tenir intercanvi d'opinions. Farem llavors les mocions; alguns punts esperem aprovar-los; d'altres, segurament que no ens posarem d'acord, però saber l'opinió del Govern, del president, la vicepresidenta, els diferents membres del Govern, sobre la situació actual, quina és, quin context ens trobem a les comarques de Lleida, del Pirineu, de l'Aran, territori molt divers, molt singular, com hem vist en aquest Parlament. L'Aran té la seva realitat, la muntanya té unes problemàtiques també molt pròpies i, evidentment, les comarques de Lleida, que tenen moltes diferències molt visibles, doncs, que també tenen la seva pròpia dinàmica.

Nosaltres estem molt preocupats i més enllà d'un debat Govern-oposició, sobre que vostè com a conseller de Territori, que li agraeixo que faci aquesta interpellació, però que sí que crec que hauria de ser l'altaveu amb els seus companys, amb el mateix president, que escolta, que hi ha coses que no acaben de funcionar. Més enllà d'un debat ideològic, crec que aquí ens trobem amb un debat molt de fons –molt de fons–, en el qual li dic que tots hauríem de trobar uns punts comuns de veure aquelles coses que no estan funcionant, perquè si mirem els indicadors socioeconòmics, si veiem les sensacions de la gent que viu al territori, de les diferents administracions públiques locals, doncs, veiem que les dades no són bones.

I és clar, em diran: «Oh!, és que estem en crisi econòmica i tothom està patint molt i la situació és molt complicada.» M'ho dirà a mi el Govern, que a més a més tenim molts problemes econòmics per tirar endavant les polítiques públiques... No, no estem parlant d'això, estem parlant que potser no s'han adonat que les retallades lineals o les retallades amb un criteri a vegades molt injust no afecten igual a tot arreu –no afecten igual a tot arreu–, i fa dues setmanes parlàvem sobre si Tarragona, que també ha baixat la inversió..., tothom té molts problemes i cal que el Govern estigui, els analitzi un per un. Però, és clar, ens dóna la sensació que no han analitzat prou bé quina és la situació de les comarques de Lleida, el Pirineu i l'Aran.

Ens trobem que els últims dos anys el percentatge de joves que marxen a l'estranger a les comarques de Lleida, del Pirineu, demanades al Congrés dels Diputats, augmenta un 42 per cent. I el 2014 continuava augmentant, i els que marxen, evidentment, són els joves. Llavors ens passa aquell cercle viciós, que no virtuós, de dir que percentatge d'envelliment superior a la resta. I un dia, si ho recorden, vam fer una interpellació sobre el món rural i veiem que Catalunya és molt rural. Doncs, bé, per ruralitat, les comarques de Lleida; és el territori més extens de Catalunya, el més diferent, més divers en la seva orografia i el conjunt, també, de la seva població i el menys poblat. El més gran, el menys poblat, per tant, el més rural, i les comarques rurals, de mitjana, tenen una renda per càpita, amb comptades excepcions, una renda per càpita per sota.

I també estem veient com el Pirineu... –això ho hem dit diverses vegades i això en dades d'informes del mateix Institut de Desenvolupament de l'Alt Pirineu, del Departament de Territori, ho diu–, home, tenim un problema, tenim un problema i és que la crisi econòmica porta atur, però a determinats llocs porta despoblació. I això és un problema perquè tornes; hi ha poca població, hi ha poca massa crítica, no cal fer-hi determinats serveis públics perquè hi ha menys gent i el teixit associatiu també es debilita i, per tant, costa molt fer determinades coses. I és clar, quan diu: «Home, no hi ha diners», dic: «Home, nosaltres estem –deixi que li digui així–, estem indignats amb el pressupost 2015 de la Generalitat.» La inversió publica un 12 per cent, de mitjana. És clar, a Lleida baixa un 60 per cent, al Pirineu baixa un 40 per cent. El territori més extens, amb més deficiències d'infraestructures de Catalunya, m'atreveiria a dir, la meua opinió, eh?, i resulta que és el que més castiguem en els pressupostos de la Generalitat. I vostè dirà: «No, és que hi ha inversions compromeses que s'havien d'acabar.» Home, nosaltres en tenim moltes, d'inversions compromeses que també s'estaven fent, compromeses o que estaven a mig fer i que no s'han acabat. I l'altre dia vam dir, al túnel dels Tres Ponts, per exemple, per posar un exemple, diuen: «No hi ha diners.» Home, miri, amb una retallada una mica inferior d'aquest 40 per cent, segur que s'hagués pogut fer Tres Ponts.

Per tant, i la retallada, evidentment, en inversió, dels darrers anys, ronda el 80 per cent, per tant, molta extensió, poca població i, per tant, polítiques específiques. Doble càstig, la crisi econòmica amb despoblació, amb

empobriment i, sobretot –sobretot–, amb falta d'oportunitats. I llavors veiem i què ha fet el Govern? Home, doncs, deu haver fet un sobreesforç per intentar contrarestar aquesta situació tan adversa. Doncs, és clar, veiem que diu..., sap què deien quan van arribar al Govern? Quan portaven poc temps deien aquella frase de: «Virgencita, virgencita, que me quede como estoy.» Vull dir, quasi que no vinguin, que no vinguin perquè, és clar, quan venien sap què feien? Per això dic..., i segurament ho ha de traslladar al Govern, perquè vostè és com una gota que va caient, poc a poc, però va fent forat. Venia el conseller de Territori i, és clar, sap com està el pressupost de l'Institut de Desenvolupament de l'Alt Pirineu..., és clar, una província que hi ha una part molt important del seu territori, com és el Pirineu, que no té ni una entitat administrativa pròpia i que diem que ho fem a través de l'IDAPA, però a l'IDAPA li fem unes retallades que déu n'hi do. La millora de camins, que hi ha pobles del Pirineu que encara no tenen carretera asfaltada, també la retallada és molt important, també, com la dels accessos a les pistes d'esquí.

El Departament d'Ensenyament pujava i deia: «Home, doncs, mira, els ajuts al menjador i el transport escolar als nuclis agregats que no tenen escola»; jo dic: «Escolti, aquells que s'hagin de desplaçar –que s'hagin de desplaçar–, les traiem. Culpa de Madrid?» Escolti, abans la llei era la mateixa i donàvem aquests ajuts, eh? Per tant, diu: «No, és que ho canviarem, ho farem a nivell de renda.» Escolti, quan hi ha un desplaçament prou important, pactem quin ha de ser aquest desplaçament, perquè de vegades no està en canviar de municipi com canviar de poble i fer quilòmetres, perquè si no, sap què passa? Que l'escola és un dels eixos estratègics perquè s'aguant qualsevol poble, sí, hi estem d'acord. Per tant, a vegades és molt més important no pagar el transport escolar a un que canvia de municipi i només ha de fer dos-cents metres, que no un que canvia de poble, eh?, però com que està en un nucli agregat, llavors l'hi traiem.

Hospitals. És clar, pel funcionament ordinari dels hospitals hi ha rebaixes de fins al 20 per cent en la contractació de serveis. Això també, evidentment, no és el mateix tenir un hospital al barri del costat que, evidentment, haver de fer dues hores, una hora o el que sigui si no et donen determinats serveis. Sector agroalimentari, molt important per a les comarques de Lleida. Quina rebaixa ha tingut el Departament d'Agricultura els darrers anys? Un dels més importants del Govern de la Generalitat, del 40 per cent. Aquest tan important, la primera indústria després de la construcció, la primera indústria econòmica del país, sector estratègic, que li costa molt innovar, i sortia l'altre dia un informe que deia que cal més innovació, perquè no s'innovava prou en el sector estratègic, en el sector primari i que cal invertir, doncs, resulta que és el que més retallem.

Solsona, Tradema. Incompliments flagrants, conseller, digui-li al seu company; portem ja dos anys, s'han acabat les prestacions d'atur. Jo crec que és un error i un cas que no s'hauria de repetir, amb compromisos incomplerts una i una altra vegada. I ara tenim Indox a Tàrrrega, eh? És allò de dir «vigilem», perquè si el

Govern no ho pot fer tot, no ho pot controlar tot, però si no hi posem tots de la nostra part, si no busquem sistemes de viabilitat econòmica, d'empreses que funcionen, i Indox de Tàrrrega és un cas claríssim, en el qual genera un valor afegit molt important, i una empresa catalana –catalana, per tant, no és de deslocalització–, doncs, pot ser un desert industrial. Les plantes de purins, evidentment, ja ho havia dit.

El problema de la paritat. Quan les coses van malament, quan hi ha menys feina, quan els serveis a les famílies disminueixen, qui ho paguen sempre són les mateixes, les dones. Aquí també no tenim dades, no tenim informació sobre les zones rurals com està afectant, però, evidentment, és un problema que ens preocupa moltíssim. I el Govern de l'Estat, evidentment, perquè no digui: «No i el Govern de l'Estat tampoc inverteix en infraestructures primordials per al nostre territori», i és cert, però com que aquí estem per fer control al Govern, les altres les comentaré, eh?, evidentment, de passada. L'Eix Pirinenc, importantíssim, que més que ser un eix, que sembla un eufemisme, eh?, doncs, és com una serp que no para de donar voltes i en alguns trams, carreteres estretes amb poc manteniment i que, realment, més que un eix sembla una carretera secundària que porti enlloc. Evident, el rescat de l'AP-2, que n'havíem parlat, entre Montblanc i Lleida, o l'A-14 i acabar els trams d'una vegada, que crec que hi ha alguna proposta del Grup de Convergència en aquest sentit, a la qual nosaltres hi donarem suport.

Li dic el que l'informe de l'IDAPA que li comentava abans, què passa quan hi ha despoblació? Vostès deien, vostès, eh?, el Departament de Territori deien: «Per tot plegat, les expectatives demogràfiques» –lleigeixo literalment– «no són gaire encoratjadores per a l'Alt Pirineu i l'Aran.» En aquest cas, el Pirineu, algunes d'aquestes conclusions són extrapolables a les comarques més rurals. El pitjor són les conseqüències que la massa crítica té a l'hora d'assolir un dinamisme socioeconòmic suficient, de crear un teixit associatiu potent o de consolidar estructures sòlides de serveis i d'organització. Estructures sòlides de serveis i d'organització, això és el que volem, estructures administratives, eh?, estructures econòmiques, estructures en infraestructures, mantenir serveis públics, aturar la fractura digital, perquè s'havia fet una inversió ingent per millorar la cobertura de telefonia mòbil, de telefonia fixa, i això s'ha quedat en no-res; la gestió forestal, etcètera. I llavors ho aniré comentant més endavant, al segon torn d'intervenció.

En definitiva, conseller, acabo, cal que deixin de fer el *wait and see* del president, aquesta és la sensació que tenim, que fan *wait and see*, esperen i s'ho miren, i el que nosaltres necessitem és que actuïn. M'he deixat moltes propostes que tenim i que, perquè vegin que no només és de crítica, i les faré al segon torn de la intervenció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Per respondre a aquesta interpel·lació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Molt bon dia a tothom, molt bon dia, president. Diputades, diputats, diputat senyor Ordeig –no el veig..., ah!, sí–, bon dia. Bé, en primer lloc, agrair-li l'oportunitat de tenir un debat d'aquestes característiques a propòsit del present i del futur de les terres de Lleida, del Pirineu i de l'Aran. També manifestar-li, reconèixer-li una certa incomoditat en la mesura que sóc un conseller sectorial, de Territori i Sostenibilitat, i vostè ens convida a parlar, doncs, amb una perspectiva general, de polítiques de justícia, d'ensenyament, de benestar, d'oportunitats econòmiques, etcètera.

Bé, en tot cas, procuraré, doncs, que la conversa, que la discussió que mantinguem vostè i jo tingui prou interès, no?, i en tot cas, que ens trobem en alguns punts. Vagi d'entrada que sentint-lo em venien al cap aquells versos del Màrius Torres: «Corren les nostres ànimes com dos rius paral·lels», és a dir, no ens trobem, eh?, perquè vostè tenen una opinió francament pessimista, no?, o derrotista, de la situació en què ens trobem, i jo estic convençut i el Govern de Catalunya estem convençuts que quan vas pel territori veus que hi ha molts elements prou positius, raonablement positius, i que les terres de Lleida, el Pirineu, l'Aran, doncs, han fet un tomb realment molt rellevant en els últims trenta anys i que, a més a més, vivim ara un moment especialment interessant i que en aquesta legislatura han passat coses especialment importants, fins i tot des del punt de vista estrictament instrumental.

Fixi's, fa poques setmanes Lleida, l'Aran, eh?, i tot el Parlament, doncs, compromès i jurat per dotar l'Aran d'un nou marc jurídic que consagri la seva singularitat, la seva especificitat i la seva vocació d'autogovern. Però és que en aquesta mateixa línia, tot en aquesta legislatura, a tot el marc del Pirineu i a totes les comarques de muntanya, tothom il·lusionat, tothom implicat en un projecte d'actualització, de revisió del seu marc legislatiu, que, efectivament, com vostè reclama, aposta per una discriminació clarament positiva. I li ho dic amb totes les lletres i amb tot el sentit d'aquests mots: una discriminació positiva cap a les comarques de muntanya, una discriminació positiva especialment cap al Pirineu, eh? Per raons que en aquest cas sí que podem compartir amb vostès de diagnosi.

Però és que, a més a més, si anem baixant i ens situem en el pla de Lleida, jo diria que Lleida en aquests moments juga, efectivament, el paper de capitalitat de terra endins, aquest paper de capital que vertebrava tot un territori, el d'interior, el vinculat clarament a l'agricultura i a la potencialitat des del punt de vista del sector de la indústria alimentària. I el juga amb un lideratge molt fort. Aquí és on les administracions hem d'ajudar a crear unes condicions que ho refermin, que ho consolidin. Però jo li reconec, parafrasejant el Màrius Torres, que m'aproximo a la realitat amb una certa visió paral·lela que no s'acaba d'interseccionar amb el que vostè ens descriu.

Miri, jo i el Departament de Territori el que podem fer és un balanç de la feina que es fa. Però és que els

altres departaments també, eh? Si analitza el que s'ha pogut anar tirant endavant durant aquesta legislatura, especialment aquest darrer bienni, les obres que fins i tot en alguns casos s'havien aturat s'han reprès. I en aquest sentit hi ha moltes iniciatives vinculades a Justícia, per exemple: l'edifici judicial de Balaguer, un projecte de més de 4 milions d'euros, que es va haver de demorar i que s'ha reprès, i que ha de poder ser una realitat immediata. O projectes que des del Departament d'Empresa i Ocupació es tiren endavant i que han suposat ajudes, col·laboracions, per a més de cent cinquanta empreses. O el paper que en aquests moments juga la Universitat de Lleida, que he tingut l'ocasió de visitar en més d'una ocasió i on s'han consolidat més de trenta-dos graus, trenta-quatre màsters, vuit programes de doctorats, etcètera, amb un grau molt i molt rellevant, per exemple, com és el de veterinària, que fins ara només es feia a la Universitat Autònoma de Barcelona. Per tant, alineació de tots els departaments.

Des del punt de vista de Salut, un projecte important, ens l'explicava dimarts el conseller Ruiz..., quan aposta per l'ampliació i reforma d'un bloc quirúrgic a l'hospital, i que es complementa, i he tingut ocasió fins i tot personalment de comprovar-ho amb alguna visita en què accidentalment hem vist com actuen, amb unitats, en aquest cas fins i tot helicòpters medicalitzats, que resolen aquest problema que, efectivament, és el de la geografia, eh?, i que no sempre podem tenir els equipaments just a cada municipi, o just a cada comarca.

En definitiva, vostè m'ha fet una visió genèrica. Jo també li responc amb una visió genèrica que confirma que estem convençuts que en aquests tres àmbits, que són un veritable mosaic –Terres de Lleida, Pirineu, Aran–, s'ha fet feina raonablement bé.

Diu: «Home, com fixem gent al territori?» Bé, les infraestructures hi ajuden. El Govern, al final, ha de crear unes condicions importants per fer possible que aquells ciutadans que vulguin puguin romandre en el seu lloc d'origen, allà on han nascut, allà on construeixen un projecte personal, però que si desitgen també vincular-se als grans entorns metropolitans, que generen, en la mesura que agreguen població, molta gent, també ho puguin fer. Jo crec que el Govern hem planificat notablement actuacions que culminaran aquesta vertebració territorial i que conceben Catalunya, finalment, com una gran ciutat.

En aquest sentit, deixi'm que li faci esment de quatre grans estratègies. Una ja és la història d'un èxit, que és la connectivitat que hem resolt en la C-16 entre Barcelona i la Seu d'Urgell. Celebràvem el trentè aniversari del túnel del Cadí. En definitiva, l'oportunitat que ha suposat una transformació d'una societat bàsicament vinculada a l'agricultura a una altra societat vinculada als serveis, en aquests moments amb una terciarització molt forta, amb una aposta pel turisme, per l'oci, per la cultura, per, també, encara, activitats vinculades a l'agricultura i la ramaderia. Però, en definitiva, una diversificació econòmica molt forta. Història d'un èxit contundent i assegurat.

Connectivitat entre Lleida i la Seu. Efectivament, eh?, aquest conflicte pendent vinculat als Tres Ponts. En aquests moments, el departament..., de Catalunya hi continuem actuant. Hi continuem actuant, i s'han aprovat obres d'emergència i de renovació de talussos –veig aquí el secretari d'Infraestructures, molt bon dia– que consoliden i donen major seguretat viària en aquesta via, compatible amb el fet que a mitjà termini –a mitjà termini–, efectivament, haurem d'atendre la solució dels Tres Ponts, i ja enguany es redactaran els projectes perquè quedin a punt per a la següent legislatura. Per tant, en circumstàncies normals, el Govern que arrenqui la següent legislatura aquesta actuació l'ha de poder resoldre.

En la mateixa línia, sabem que tenim un..., pendent en la connectivitat entre el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà i Barcelona: Comiols. Fa poques setmanes també ho vaig haver de fer en cotxe, i s'ha de reconèixer que és realment dur, haver de passar per Comiols. Doncs bé, ho tenim pendent. Però, perdonin –perdonin: ho tenim pendent just en la pitjor de les circumstàncies. I de nou permetin-me que faci aquella pregunta que a vegades sé que els incomoda una mica: quan hi van haver recursos i hi havia disponibilitat pressupostària, amb governs d'altres colors, quines eren, les prioritats del Govern de Catalunya? Bé, doncs segurament eren les que eren i es van fer. Però, és clar, quan vostès parlen de «discriminació positiva» i de «sensibilitat», etcètera... Nosaltres actuem i treballem ara, en les pitjors de les circumstàncies. I espero que pugui aprofitar al màxim els minuts que tenim per descriure-les-hi.

Perquè fixi's que en aquests moments la realitat del Cadí és una realitat molt i molt potent. Actuem sobre la C-16 per optimitzar aquesta infraestructura i no pararem de fer-ho. I en aquest sentit les actuacions són conegudes i, jo crec, prou apreciades pels alcaldes implicats. En els propers dies donarem a conèixer la nostra solució i aposta des del punt de vista de la connectivitat de Tres Ponts. Per tant, endreçant, per fi, la connectivitat entre l'Alt Urgell i Lleida. Actuem també des del punt de vista de posar sobre la taula la solució que a nosaltres ens sembla més òptima –no és fàcil, eh?, com vostès suposo que coneixen– entre els Pallars i Barcelona, a través de Comiols. I exercim un paper de pressió per trobar una solució en la nacional 230, que, efectivament, aquest és un debat cronificat històricament.

No només hem fet això, perquè des del punt de vista de les infraestructures aquesta podria ser l'aposta de connectivitat, però també jo crec que hem assistit en aquesta legislatura a una veritable revolució des del punt de vista dels serveis de mobilitat i dels estímuls per afavorir una mobilitat vinculada al transport públic. I en aquest sentit, la instauració primigènia, eh?, dels títols T-10, 120, etcètera, o sistemes de bus exprés, que es van implantant a poc a poc, ens confirmen que aquesta ha estat una prioritització absoluta i que l'aposta en aquest cas per Lleida és una aposta que es pot acreditar correctament, com ho seria el detall de les inversions que s'han fet en matèria de sanejament d'aigües o en matèria de gestió de residus. Hem

de posar a Lleida la primera pedra abans no s'acabi la legislatura d'un nou centre de tractament de residus.

Li faig una visió panoràmica, eh?, que va des de les aigües, els residus, els serveis, les infraestructures, la mobilitat, fins a equipaments vinculats a la justícia o l'ensenyament.

Deixo per al següent torn parlar de condicions econòmiques, i veurem què ens passa des del punt de vista de l'activitat que més els preocupa.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir la paraula ara el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies. Conseller, conseller d'Agricultura, gràcies per ser aquí; diputats, diputades... En primer lloc: primer sector d'ocupació d'aquestes comarques que parlem: sector públic. Un dels que més han castigat. Curiosament, allà on tenim més competències, que és allà on fem bona feina.

Donem una alternativa a aquest sector d'ocupació, sector públic? Amb aquesta discriminació positiva que diem..., que sí, segurament que amb la reflexió teòrica tots estem d'acord, però, alhora, en fets pràctics, en pressupostos, en prioritats, no es corresponen.

Donem una alternativa d'un territori competitiu, on es pugui generar ocupació, amb teixit empresarial? Tampoc. Per tant, dius: «Escolti...» Al final, analitzem..., diu: «Com ho fem, això?» «Hi ha el canvi de model, res tornarà a ser igual que era...» Bé, sí, amb tot això, aquestes frases retòriques, podem estar d'acord, però al final hem de buscar que la gent es pugui espavilar.

I sobretot vostès. Un Govern que cada dia són més independentistes, i no hi tinc res en contra, eh?, no sé si vostè és independentista o no..., però és que a nosaltres ens fan cada dia més dependents. Dependents! Perquè, al final, si has de fer segons quines virgueries per anar al poble del costat, si no hi ha feina ni expectatives que se'n trobi, si la inversió privada, doncs, escolta, se'n va més allà on és fàcil, al port de Tarragona, a Barcelona, Girona, als llocs més dinàmics, doncs, escolti, al final...

Eines... Autonomia, volem, eines per competir, autonomia, recursos, igualtat d'oportunitats, evitar la fractura territorial, que en aquest país, és igual on visquis, has de tenir uns mínims coberts. I nosaltres creiem que aquestes reivindicacions, que havien costat trenta-sis anys d'aconseguir... I no s'equivoqui, que diu: «El Pirineu està molt millor.» Des dels anys seixanta fins als anys noranta havien perdut població; els anys noranta fins al 2010 n'havíem guanyat, i el gran èxit del Pirineu era guanyar població. Però tot això ha caigut en picat els darrers anys; des que hi ha crisi, però des que vostès estan, també, al Govern. Trenta-sis anys de reivindicacions i vostès vénen i ens ho prenen. I perdoni que ho digui així –perdoni que ho digui així. Serveis imprescindibles, intocables, llargament reivin-

dicats, i en molt poc temps, eh?, amb criteris d'economia de mercat, que no són els criteris de redistribució, de reequilibri territorial, vostès... L'última, concentració dels serveis dels Mossos. Escolta, d'una decisió administrativa, trenta-cinc mossos menys al Pirineu. D'acord, molt bé. Té una afectació, no només sobre el servei, que també, sinó també sobre els salaris.

Per tant, el *laissez faire* que tant els agrada no funciona, aquí. El *laissez faire* condemna. I aquí que té el conseller d'Agricultura, que també porta desenvolupament rural, ho sap perfectament. Una de les conselleries més importants que té vincles amb el territori, que per tant té molt clar quines han de ser les polítiques dels petits nuclis per dinamitzar-los..., doncs, escolta, el *laissez faire* perjudica. Necessitem un govern proactiu, compromès i decidit.

I deixi'm que li digui una cosa, quedi's amb una cosa. Diu: «Tant de bo que els vagi bé.» Tant de bo que li vagi bé a vostè, al conseller d'Agricultura, al president. Tant de bo que els vagi bé, perquè si a vostès no els va bé a nosaltres ens anirà pitjor. I nosaltres ens hi juguem molt més que un govern de la Generalitat. Nosaltres ens hi juguem ser o no ser, tenir gent vivint al nostre territori o no tenir-ne. I el Govern també s'hi juga una cosa molt important. O el país, Catalunya. Perquè, al final, volem poder produir aliments per a tothom, volem que els nostres prats, els nostres parcs naturals, estiguin cuidats. I si no hi ha gent vivint-hi i no hi ha un territori actiu i amb oportunitats això no passarà.

I perquè no digui que no tenim propostes, li'n diré unes quantes. Tenim un territori molt ric en recursos i que si es gestionés bé, escolta, podríem crear una terra rica i pròspera, a les comarques de Lleida, al Pirineu i a l'Aran. Ho tinc claríssim. Per tant, no és que siguem pessimistes, ni molt menys. El que passa és que cal fer les coses bé. Cal tenir les coses clares i llavors cal prioritzar en pressupostos. I això no passa.

Potenciar els parcs naturals, la marca Pirineus. No pot ser que la Diputació de Lleida, la de Girona i la de Barcelona tinguin una marca de Pirineus cada una diferent. Home, això no és qüestió de diners. Això és qüestió de coordinació.

Un pla industrial. La indústria se'n va, es mou per lògica de mercat, i nosaltres no ens hem de moure per lògica de mercat, sinó de reequilibri. Busquem, allò, quins actius té cada territori i fem un pla industrial més proper a les comarques rurals.

El turisme rural i de càmping. Ja ho hem dit diverses vegades. El turisme puja, a Catalunya; el rural i de càmping baixa.

Les relacions transfrontereres amb l'Aragó, amb Andorra, amb França, explotem-les. S'hi fa alguna cosa, d'acord. Aquí hi ha recorregut.

I, evidentment, mantenir serveis públics; mantenir l'Administració, la Generalitat, propera als ciutadans. Vostès piquin a la porta del territori, perquè fa dies que van marxar; piquin i els obrirem. I és allà, on han d'estar.

I també hem de definir, amb la consellera de Governació..., dir: «Escolta, quin model d'Administració públi-

ca, quin model de Generalitat, volem per al territori?» Model proper i eficaç, no centralitzat. Proper i eficaç. I anem-nos pensant si no hauria d'haver-hi una administració pròpia per al Pirineu. Si hem de replantejar coses, les replantegem. Però necessitem una administració propera; a Lleida, al Pirineu i a l'Aran.

Gràcies, conseller, diputades, diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. També per al torn de rèplica torna a tenir la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Bé, jo continuo discrepant de com s'aproxima vostè a l'anàlisi del que passa a Lleida en aquests moments i del que passa al Pirineu i l'Aran.

Li recordo que fa uns mesos que jo els parlava aquí de l'emoció amb què havíem projectat al món Catalunya a propòsit de l'Espai Seró, al cor del pla de Lleida, a Artesa. I un projecte deliciós, per iniciativa pública, de l'Administració, amb el suport del Govern, que ha estat valorat, apreciat, reconegut, planetàriament. I surt del talent de Lleida, i surt de les complexitats institucionals i privades de Lleida. U.

Fa poques setmanes –ara passo a donar un exemple estrictament del departament–, en el municipi de Balaguer, un projecte de tramviarització, eh?, del que és la línia ferroviària; un projecte que ha de tenir una inversió de 5 milions d'euros, que ja hem dissenyat i que s'ha de poder implementar en els propers tres, quatre anys; una realitat que situarà el municipi, la ciutat de Balaguer a l'avantguarda d'aquests processos d'integració urbana, de superació de barreres arquitectòniques com a conseqüència del tren, d'aquestes ferides urbanes; situarà Balaguer en una rabiosa modernitat. Li poso aquests dos exemples que ara em vénen, eh?, al pensament així, de forma una mica intuïtiva.

Home, una dinàmica –vostè s'hi ha referit tota la legislatura– de promoció, d'ampliació dels parcs naturals, també al Parc Nacional d'Aigüestortes –Alt Pirineu, Montsec, Aigüestortes–; amb un consens territorial molt fort; amb una il·lusió, eh?, si em permet aquesta qualificació poc política, molt gran, de ciutadans, de sectors vinculats a la defensa i a la protecció del medi, però també a sectors que ho veuen com una oportunitat de progrés econòmic.

I unes xifres, des del punt de vista de l'evolució de l'atur, que són exemplars en termes relatius –en termes relatius. Per tant, són de les comarques que han estat en condicions de sortir més ràpidament d'aquest context de recessió.

Clar, això són realitats. «Oh, és que no és mèrit del Govern.» Segurament no és mèrit principal del Govern, però alguna cosa hi deu tenir a veure, el Govern. Perquè el Govern finalment creem condicions, i ajudem a crear condicions, i això s'està donant a Lleida en general. La inauguració a primers de gener de l'aeroport de la Seu - Andorra –la Seu - Andorra. Molt bé.

O la promoció i l'aposta i el compromís, malgrat totes les dificultats i malgrat que els números no ens acaben d'ajudar, a l'entorn de l'aeroport d'Alguaire, però, malgrat tot, ho fem.

L'aposta també per garantir que moltes de les grans zones d'activitat econòmica, planificades com a estratègiques, siguin realment intermodals i tinguin bons accessos viaris i bons accessos ferroviaris, malgrat que segueixen relativament..., i podríem parlar de què ens està passant en aquests moments en el desenvolupament de polígons o d'àrees poligonals a Torreblanca - Quatre Pilans, etcètera.

Per tant, el Govern crea condicions; ha transformat sòl, ha generat sòl per a activitats. Bé, aniran arribant els projectes. Jo no ho miro amb pessimisme, eh? L'altre dia, també, amb uns empresaris, aquí, ahir, en seu parlamentària, en un despatx, em deien: «Conseller, és que estem preocupats perquè no s'acaben de concretar algunes inversions justament a Lleida», etcètera. I dic: «Bé, el Govern estem absolutament amatents i disposats a fer tot el que sigui necessari i més.» Perquè ho hem fet a Golmés, a Mollerussa, quan hi ha hagut una dificultat en una empresa concreta; ho estem fent a Cervera, ho estem fent al polígon de Balaguer i ho estem a Almacelles, etcètera, eh? Podríem posar tot un rosari d'actuacions en què el Govern ha actuat ràpidament, amb celeritat, durant aquesta legislatura, per crear condicions d'activitat.

Bé, per tant, jo tinc la sensació que, efectivament, els pressupostos ens han castigat a tots –a tots–, vostè ho diu: «Home» –diu–, «és que el sector públic se n'ha ressentit especialment a Lleida.» Bé, però també hem de reflexionar, perquè ens hauríem de preocupar si la sort d'una comarca o d'una regió va vinculada al pes de la seva administració. Això sí que ens hauria de preocupar.

El que hem de veure és com, si hem creat les condicions per a l'activitat econòmica, i jo crec que la icona emblemàtica en aquest cas és Torreblanca - Quatre Pilans, com a polígon d'activitats, dius: «Home, què hem de fer perquè hi passin coses de veritat?» Perquè, en perspectiva general, ens estem sortint raonablement bé, eh? I en aquest sentit jo crec que tot el que ha fet el Govern, de la seva responsabilitat, doncs, és exemplar, eh? I podríem parlar, com hem dit, de parcs naturals, d'estacions de muntanya, etcètera, o d'infraestructures i dels serveis de mobilitat que hi passen a sobre.

En el rosari de serveis de protecció a la ciutadania, doncs, ja li he detallat anteriorment, i crec honestament, doncs, que, malgrat, eh?, les circumstàncies difícils que ens toquen viure, la fulla de serveis és raonablement positiva.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre la inversió en carreteres per a millorar-ne la seguretat (tram. 300-00291/10)

Passem al punt catorzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la inversió en carreteres per millorar-ne la seguretat. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i en el seu nom té ara la diputada Dolors Montserrat la paraula.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Honorable conseller, molt bon dia, i il·lustres senyores i senyors diputats. Vull començar recordant-li, conseller, que fa un any aquesta diputada que els parla en nom del Grup Parlamentari Popular interpellava sobre infraestructures dels accessos als polígons industrials de Catalunya, especialment als de la comarca del Bages. I li vull recordar, conseller, que els polígons industrials s'han hagut d'associar, i vostè ho deu haver llegit, aquests dies, davant de la falta d'atenció de les administracions. Li recordo això perquè va unit amb la interpellació que li faré.

Parlem, doncs, d'infraestructures. I parlaré de les infraestructures en el seu pas pel Bages. És evident que en les infraestructures, que és el suport al desenvolupament econòmic, i que ara tenim elements positius, com vostè ens recordava fa cinc minuts, i que aquesta diputada que els parla parla en positiu, perquè hi creu, hi han unes qüestions que són cabdals perquè arribi a bon port aquest desenvolupament.

El Bages té tren de rodalies, els trens de la Generalitat, la C-25, la C-15, la C-55 i la C-16, entre altres infraestructures. Anem, doncs, com li dic, al Bages. L'objectiu és la xarxa bàsica, la carretera C-55 en el seu tram Abrera-Manresa, carretera que suporta diàriament entre 32.000 i 34.000 vehicles, capacitat de trànsit insuportable.

Vull recordar unes paraules seves, conseller, quan amb motiu dels aiguats de l'any 2013, en un vol d'helicòpter es traslladava a veure l'impacte de les riudes a les Nogueres i al Garona, i, a vol d'ocell, vostè constatava que la C-55 la veia absolutament densa i carregada de trànsit, al costat d'una C-16 amb una utilització francament millorable, comentant vostè mateix que en veure la situació va dir: «Ens hi hem de posar tot seguit i aconseguir per aquesta legislatura que es millori la connectivitat entre la C-55 i la C-16», millorant el tram sud, que és el que li comento, i la variant, com no pot ser d'altra manera, de Manresa.

Conseller, falten quatre o quatre mesos i mig per acabar la sobtada legislatura; que el president Mas vol convocar per al 27 de setembre. Sota el meu punt de vista i del meu grup parlamentari, greu error. Vostès només treballen per a una part dels catalans, els independentistes, però s'obliden de les necessitats per poder portar a terme, entre tots, aquest gran creixement que se'ns espera.

Però, bé, anem al que ens interessa a la gent del Bages, i a Manresa, que són les persones que hi viuen, prop de 200.000, que hi treballen, que es desplacen i suporten tot el trànsit de mercaderies que diàriament

van de pas per fer arribar tot tipus de productes al comerç o elaborats als polígons industrials del Bages i el Berguedà, tant d'anada com de tornada, per la C-55, abans la gran esmentada carretera comarcal 1411.

Manresans i usuaris preocupats per la inseguretat i sinistralitat de la infraestructura, com: Manresa-Castellbell, el mal estat del ferm desgastat a diari pels 34.000 vehicles, i que està fatal; la corba de Castellgalí, està igual; el pont de Sant Vicenç, que trontolla; els mateixos accessos als polígons, com la rotonda de les Vives; els set punts negres de tot el tram; tots els elements col·laterals que vostè comentava de la carretera, entre d'altres. Doncs, no s'hi ha fet res. I és preocupació també de tots els alcaldes, del consell comarcal, de la plataforma ciutadana creada fruit d'un accident doblement mortal ara fa quatre anys, i totes les entitats socioeconòmiques del Bages.

Conseller, tot i que els seus directors generals, avui, un aquí present, el senyor Font, al qual agraeixo la seva presència, i el senyor Flores, s'han reunit amb tots ells, i han parlat dels temes que els afecten, també de la ronda de Manresa, que és una realitat, i tots ho coneixem bé, volen escoltar la gent de Manresa i del Bages, de vostè, en viva veu, el compromís dels arranjaments, la realitat o no del desdoblament, com van els set quilòmetres de barreres de tipus New Jersey ja licitades, en quina fase estan els tres projectes realitzats de la C-55 que han costat aproximadament 1.800.000 euros. És així, això, conseller? Per quin dels tres projectes de desdoblament es decanta el seu departament? Quin és el factible? Quin pressupost té?, 270 milions? És cert? És més? És menys?

Vostè, conseller, sempre vincula la C-55 amb la C-16. És normal i lògic, i li dono la raó. La C-55 està sobresaturada i la C-16, via de grans prestacions, està infrautilitzada; abans hi passaven uns vint mil vehicles diaris, ara, entre quinze i divuit mil vehicles diaris.

S'han fet esforços, és cert, pel trànsit, pels dies laborables, rebaixant els preus de 7,70 i escaig a 4,25 euros, però el cert és que no n'hi ha prou, conseller; el trànsit no baixa dels 34.000 a la C-55. I, tal com li recordo, la seva vinculació, com li dic, de la C-55 a la solució de la C-16, que en l'anterior interpellació també vostè ha parlat de la C-16, autovia gestionada per la concessionària Autema. Vostè em responia a mi mateixa el 9 d'abril del 2014 que en aquells moments era una qüestió delicada parlar de la C-16, on el Govern discretament –discretament– estava discutint i negociant el tema, perquè no tenien –fixi's bé en el que li vaig a dir, això és el que vostè ens deia, i consta en diaris de sessions– els fluxos mitjans diaris que hauria de tenir la circulació a la C-16. Fixi's, conseller, preocupat per la manca de flux d'una autopista de peatge, de la C-16, no per la rebaixa del trànsit dels 34.000 vehicles que passen per la C-55! Hi ha diferència, oi?

Conseller, ha passat un any de parlar discretament del tema. On som ara, conseller? Crec que ja podem plantejar obertament les negociacions que vostès estan portant a terme, ja que coneixem que el passat dia 24 de gener del 2015, d'enguany, la Generalitat va notificar a Autema, societat concessionària de l'autopista de

peatge Sant Cugat - Terrassa - Manresa, filial indirecta de Ferrovià –Ferrovià, ho recorden, oi?, cas Palau, cas Convergència, etcètera–, a través de Cintra Infraestructuras, la intenció de modificar el règim concessional per al projecte establert en virtut del Decret 137 del 99, passant d'un règim en què la Generalitat es comprometia a abonar a la societat concessionària la diferència entre els peatges recaptats i l'excedent d'exploació fixat pel pla econòmic financer a un sistema pel qual la retribució obtinguda per part del concessionari dependrà del nombre d'usuaris de l'autopista, subvencionant la Generalitat part del peatge abonat pels usuaris. No creu, conseller, que ara és l'hora de fer un plantejament global per derivar o desviar el trànsit de la C-55 cap a la C-16?

Conseller, tenim dues opcions: o desdoblar la C-55 de manera immediata, o traslladar part de l'intens trànsit cap a la C-16, o el trànsit de transport pesant gratuït, seria una bona opció. O la gratuïtat, que crec que seria la millor, total per als bagencs, com es fa en altres indrets, per exemple a Altafulla-Salou.

Recordi que no totes les opcions polítiques i de la societat estan d'acord a desdoblar la C-55, tenint ja una infraestructura de gran capacitat i que ja ha trossejat en el seu moment el territori. Per tant, el que es va acordar en el Decret 137 del 99 ara no té sentit. Fins i tot el contracte concessional de l'any 86 –més, menys, eh?, l'any, potser no el situo bé... Per cert, conseller, els directors generals es van comprometre que farien arribar aquest document. A dia d'avui, al consell comarcal no ha arribat. Però, bé, jo crec que la cambra és sobirana, i li demano, conseller, si podem veure els grups parlamentaris aquest contracte concessional, el primer contracte concessional que es va fer per part del Govern de la Generalitat, i ens el pot fer arribar al president senyor Salvador Milà, que és el president de la comissió de política de territori, i així tots els grups en tindrem coneixement.

Comprenc, per això, que hi poden haver qüestions jurídiques de difícil interpretació, conseller, o solució, però la radiografia de l'accidentalitat des del 2000 al 2014 de la C-55 és enorme en morts i ferits. Més de cent morts, il·lustres senyores i senyors diputats. I no vull fer demagògia, és una realitat, és el que hi ha, més que menys: més de cent morts. La C-55 pertany a la xarxa amb risc viari molt alt; per tant, l'impacte de la C-55 a Catalunya és d'interès general, tant en seguretat com en accidentalitat, com en impacte social per a les persones que han perdut la vida, per a les persones ferides en l'accident, per les seqüeles que ha deixat a les persones ferides i a les seves famílies des de l'any 2000. Tal com està la carretera bàsica a dia d'avui de la C-55, poden continuar sent-hi molts i molts d'aquests accidents que van succeir.

Ja acabo. L'estudi Eurorap ens indica que les causes del risc a la xarxa viària són múltiples i que tenen a veure amb tres elements fonamentals que són objectiu de millora: d'una banda, els conductors; d'una altra banda, els vehicles segurs, i d'altra banda, les carreteres segures. Fantàstic! Els conductors, conseller, responsabilitat, Trànsit. Vehicles segurs –fenomenal–, responsables, el departament d'Indústria i les ITV. I les carreteres segu-

res, responsable, el Departament de Territori. Per tant, vostè, conseller –i em sap greu dir-li-ho amb aquesta exigència– és el responsable directe, conseller, que aquesta carretera estigui a hores d'ara, encara, en tan mal estat.

Per tots aquests motius i preguntes que li he formulat, ens interessa conèixer quin és el capteniment del seu departament i conèixer dades concretes d'aquestes infraestructures del Bages, que són d'un gran interès.

Moltes gràcies per la seva resposta. Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Molt bon dia, molt honorable presidenta del Parlament. Il·lustre diputada, procuraré donar-li resposta amb precisió a les consideracions que m'acaba de fer, malgrat que jo pensava que veníem a avaluar una mica la situació en matèria d'inversions en carreteres per millorar la seguretat a escala nacional. Malgrat això, veig que vostè prioritza i es concentra ara en el Bages i en la situació del Bages. No hi tinc cap inconvenient, eh?, amb molt de gust. A propòsit del Bages, de fet, podem anar descobrint i desvetllant quines són les prioritats i la lògica que estem aplicant al departament, i, per tant, procuraré també ser-li prou precís, eh?, en la mesura que pugui.

Bé, vostè ho coneix perfectament, vostè coneix molt bé el sector de la mobilitat, del transport i de les infraestructures a Catalunya, i sap que a l'hora d'avaluar la sinistralitat hem de tenir en compte tres paràmetres; tres, no només un. En primer lloc, hem de tenir en compte l'estat de les carreteres, té raó, eh? Tenim una xarxa, com és sabut, de dotze mil quilòmetres de carreteres; aproximadament la meitat són competència de la Generalitat, eh?, per tant, a Catalunya, uns dotze mil quilòmetres de carreteres, dels quals la meitat són competència de la Generalitat. Primer paràmetre: les carreteres. El segon paràmetre és l'estat del parc, eh?, els cotxes, els camions, com els tenim: els renovem prou freqüentment, els mantenim prou correctament, estan en un bon estat? El tercer paràmetre, lògicament, són les persones, són els conductors.

Per tant, conductors, cotxes i carreteres expliquen, no?, si un país guanya la batalla, o no, que s'ha plantejat en alguns indrets i que com a govern compartim, d'aconseguir l'objectiu de l'accidentalitat zero. Aquest és un propòsit molt ambiciós, que efectivament estem lluny d'aconseguir i que només podem lamentar que estiguem lluny d'aconseguir.

També és veritat que les xifres ens indiquen que anem en la bona direcció i, per tant, que la reducció de la sinistralitat mortal a Catalunya ha estat molt notable. Fixi's si ha estat notable, que ha baixat un 43 per cent respecte al 2010. Clar, les xifres sempre són fredes, i vostè ho ha descrit molt bé: per a la persona, la família que s'hi troba, és per sempre, la ferida, eh?, d'un acci-

dent amb resultat de mort. Per això al Govern n'hem fet una prioritat, fins i tot en aquest context i aquestes circumstàncies de restriccions pressupostàries. I les inversions en matèria de seguretat viària han estat la prioritització que hem fet en tota la nostra xarxa viària.

Anant a la C-55 en concret –i després procuraré fer una reflexió una mica, de nou, general–, fixi's vostè que l'any 2012 vam tenir set accidents amb resultat de mort –l'any 2012–, el 2013 en vam tenir tres el 2014 en vam tenir un. És molt o és poc? És molt, és terrible. Perquè una persona perd la vida, eh?, per circumstàncies que tenen a veure amb la conducció, amb el vehicle o amb l'estat de la carretera, tant se val; la qüestió és que perd la vida. I d'aquí que el Govern hi hàgim d'actuar. Diu: «Home, i vostès què han fet?» Home, hem fet, eh?, i en aquest sentit jo crec que és molt rellevant que s'hagin programat i, en alguns casos, fins i tot executat inversions per valor de més de 17 milions d'euros. I ara li parlo de memòria, perquè no m'esperava, eh?, que em sortís per aquí, però inversions per valor de més de 17 milions d'euros que són tot un rosari d'actuacions, que algunes ja s'han executat.

Hi havia un punt realment negre a la C-55, que era la zona d'accés de Sant Pau, al costat de Manresa; s'hi ha actuat. Jo crec que aquí, efectivament, aquesta ha estat una de les actuacions que en poden estar més contents, perquè s'hi va actuar immediatament. Jo recordo que m'acabava d'estrenar com a conseller; vaig assistir..., fins i tot vaig tenir ocasió de parlar amb la família que havien estat víctimes d'un accident amb resultat de mort, i vam dir: «Escolti, no pateixin, que actuarem.» Ja ho hem fet. No «farem, farem, farem»; ja ho hem fet. I, per tant, en aquesta actuació, s'ha pogut fer.

A més a més, se n'han programat moltes altres. Sempre hi ha una lògica comuna, que l'estem aplicant a tot el país de forma inèdita, eh?, insòlita, que és la incorporació de barrera central de formigó, el tipus New Jersey –vostè ho coneix millor que jo, fins i tot–, que mai ningú havia gosat fer; i ara ja ho fem. I, per tant, al mig de les carreteres, en el doble sentit, doncs, es posa, en el punt central una New Jersey que separa i discrimina els dos trànsits. Per què? Perquè sabem que els accidents amb resultat de mort acostumen a tenir la causa del xoc frontal. Per tant, primera cosa: evitem com sigui els xocs frontals. I això ho estem fent a la C-55 i, de fet, ho estem exportant a altres llocs.

Diu: «Home, vostè em pot descriure l'estat de la qüestió, en general, de la C-55?» Home, doncs, miri, més enllà d'aquesta actuació immediata que es va fer al sud de Manresa, on es presentava la major accidentalitat, nosaltres en aquest sentit hem plantejat el desdoblament i barrera a tot el que és la ronda de Manresa, eh?, una actuació absolutament necessària que vam convenir aquí al Parlament que era oportú de fer. Les obres estan en execució, es van iniciar a la tardor –també he tingut ocasió de visitar-les–, amb un cost de 2 milions i mig.

Instal·lació de barrera central i altres millores entre Manresa i Castellbell i el Vilar. Les obres ja han estat adjudicades: 3,7 milions d'euros d'inversió.

De nou, una barrera central i millores a la C-58, entre Castellbell i el Vilar i Vacarisses. S'ha previst que la licitació es faci imminent, durant aquest exercici de l'any 15, amb una previsió d'inversió de 4 milions d'euros.

Barrera central i millores, també a la C-55, entre Vacarisses i Viladecavalls. S'ha previst també aquesta licitació, es contempla ja la seva previsió pressupostària. Previsió d'inversió: 3,2 milions d'euros.

Barrera central i millores de la C-16, de Berga a Guardiola. S'ha previst també licitació, amb una previsió d'inversió de 4 milions d'euros.

Per tant, aquest és, una mica, el detall d'algunes de les principals actuacions que hem de fer. Dius: home, això en el curt termini. En el mitjà termini, vostè em retreia: «Com pot ser, conseller, que el preocupi com aconseguim major trànsit a la C-16?» Pensi que nosaltres ens aproximem al tema amb una perspectiva general. I, per tant, diem: home, si tenim un corredor que es diu C-55 i C-16 –vostè ha descrit perfectament la sobreutilització de la C-55 i la infrautilització de la C-16–, és lògic que el Govern busqui la manera d'estimular la major utilització de la C-16.

I en aquest sentit no el preocupi gens aquest contracte, perquè a mi em consta que s'ha enviat. Si no s'ha enviat o si no ha arribat, jo li ben asseguro aquí, en seu parlamentària, que vostès en una setmana el tindran, perquè no hi tenim cap inconvenient –cap inconvenient, eh? Sempre els governs han de ser transparents; encara més en els nostres temps moderns, eh? I, per tant, allò que no puguís explicar, millor no ho facis. I, per tant, nosaltres, tot el que fem ho podem explicar. I de tot el que van fer els nostres antecessors, doncs, en aquest sentit, se n'ha de poder donar compte en seu parlamentària. Per tant, tingui per ben segur que en una setmana tots els grups parlamentaris, com vostè proposa, em sembla correcte, a través del president de la comissió tindran accés a aquest contracte, perquè el puguin contrastar.

Efectivament, hi estem posats, i l'objectiu no és, en si, millorar el compte de resultats d'Autema. No, no, aquest no és el nostre objectiu. Que tampoc seria res especialment dolent, eh?, que garantim que quan s'han fet apostes fortes des del punt de vista concessional, doncs, funcionin raonablement bé; tots aniríem bé, ens estalviaríem rescats, a vegades molt gravosos per a l'erari públic, com assistim a Espanya contínuament. Si aconseguim que la C-16 funcioni, estem aconseguint descarregar la C-55 i, per tant, indirectament estem reduint la sinistralitat. Per tant, és un objectiu, l'optimització dels corredors.

I aquesta és una reflexió que, si em permet, estem intentant exportar al conjunt de Catalunya. Vam començar amb el model Girona, intentant optimitzar la nacional II i l'AP-7. Ara, d'acord amb el Ministeri de Foment, d'acord amb el Departament d'Interior, ho estem intentant estendre a la nacional 240, entre Montblanc i les Borges Blanques, amb l'AP-2. I també amb la nacional 340 en el pas de les Terres de l'Ebre i entre Vilafranca i Tarragona, amb l'AP-7, de nou. Per tant, fixi's que la lògica sempre és la mateixa al conjunt de

Catalunya: quan hi ha un corredor on corren paral·leles una via d'altres prestacions –en aquest cas, una autopista concessionada– i una carretera convencional, doncs, per raons de seguretat viària l'hem d'optimitzar. I en aquestes estem.

I jo crec que en aquest sentit vostè, que posa el focus, doncs, al Berguedà, al Bages i a la C-55 i C-58..., aquesta pot ser una actuació exemplar; una actuació exemplar on, mentrestant, no deixem d'invertir i no deixem d'actuar. I la prova que s'ha invertit amb encert, eh?, si em permet, modestament, és que efectivament hem reduït els números des del punt de vista dels accidents amb resultat de mort. I admeto que, en la mesura que hi hagi un sol accident amb resultat de mort, el Govern fracassa i que, per tant, fins que aconseguim, com els països més avançats, aquest objectiu de sinistralitat, d'accidentalitat zero, doncs, el Govern no haurà de parar. No ho farem, i així li ho acabo de detallar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable presidenta. Gràcies, conseller, en part de la seva resposta. Però em quedo amb les seves últimes paraules: mentrestant, què fem? Perquè no m'ha dit absolutament res de com estan les negociacions que vostès tenen amb Autema. Mentre no tenim el desdoblament de la C-55... Vostè m'ha parlat de pedaços. Uns estaven fets, és cert, els sap vostè; vostè me'ls havia ja respost en el seu moment... Ja tots en tenim coneixement. Bé, dels tres projectes del desdoblament, conseller, no me n'ha parlat. Quin preu tenen? Quin és el cost del desdoblament de la C-55? I, mentre no es produeix el desdoblament de la C-55, quina alternativa li donem?

Perquè vostè m'ha parlat de diverses alternatives: les de Girona, per no passar per Bàscara; m'ha parlat de la nacional 340, tema de Montblanc... Però vostè em parla de carreteres o infraestructures que són del Govern de l'Estat. No, no, aquestes ja ha vist vostè que ho ha aconseguit amb uns descomptes considerables del 50 per cent; o, en d'altres llocs, gratuïtament. Parlem de les nostres, parlem de Catalunya, parlem del Berguedà i el Bages, parlem del Bages concretament. Mentre no tenim el desdoblament i anem tenint accidents... I jo li he parlat que des de l'any 2014 és una quantitat *friolera* d'accidents. I n'hi continua havent i en poden passar. Tant de bo que no, Déu no ho vulgui. Però aquesta és la realitat.

Mentrestant, què fem? Fem passar tot el transport per la C-16? Ho fem gratuïtament? Ho fem amb bons descomptes? Sé que vostè ho està mitjanament negociant. Però és que porto un any! Jo li he deixat passar tot un any, perquè em va dir que ho portava *discretament*. Vaig pensar: «Dolors, no t'atreveixis a aixecar la llebre, perquè te l'empalmaràs. Per tant, fem-ho amb un temps considerable.» Em penso, il·lustres diputades i

diputats, que ha passat un any i que ja podem parlar d'aquesta qüestió, no?, conseller.

Jo crec que parlar de capacitats econòmiques..., miri, és la bona gestió. Vostès diuen «fem, fem, fem», però no arriben a fer-ho tot. I si vostè fa una bona gestió es pot portar a terme. Perquè a mi em preocupa moltíssim que vostè digui que la Generalitat assumirà 275 milions del deute de la concessionària de la C-16, eh?, que és l'autovia de Centelles-Ripoll, inaugurada el 2010, i ens quedi penjant la C-55. Si es mor algú, que es mori, i si hi han cues, que n'hi hagin, i si hi han despeses per les cues que hi han, quilomètriques, doncs, que hi siguin. Doncs, jo crec que no, conseller, perquè són 275 milions.

A més, vostè ha fet una bona gestió: vostè ha rebaixat..., millor dit, vostè, conseller Vila, ha aconseguit que, entre deu empreses, el manteniment de les carreteres hagi baixat per a la butxaca del departament 43 milions d'euros. Dediqui'ls a la C-55! O, per exemple, ara que gaudim de la presència del conseller Mas-Colell, que deia que estava molt content de l'estalvi pel FLA i que havia estalviat 525 milions. (*Remor de veus.*) Mira si en tenim, de milions, per poder-los aplicar en qüestions que redundarien en la millora i en no tenir tantes despeses. Quant valen les persones que moren? Quant valen les persones que han d'anar als hospitals que el conseller... (*Veus de fons.*) No és demagògia, no n'he fet mai a la vida, de demagògia, i menys aquesta diputada! És una realitat. Per tant, és saber aplicar aquelles qüestions econòmiques, evidentment, en infraestructures que puguin ajudar a desenvolupar un bon moment econòmic en unes comarques, que, com jo bé li deia, estan patint entre un 30, un 32 o un 34 per cent d'atur –al Bages hi ha pobles que han patit i pateixen un considerable atur. Per tant, si ajudem i col·laborem estic segura que podrem donar-los un cop de mà molt important. Perquè parlàvem de la New Jersey, parlàvem del primer que vostè va fer com a conseller que va arribar, no?, a arranjar el tema de Sant Pau, que hi havien hagut aquells accidents. És evident, només faltaria! Però anem estrenyent el Bages, fixin-s'hi vostès, l'anem estrenyent amb aquesta infraestructura de la C-55 amb aquestes pedaços. I no es tracta d'estrenyer, es tracta que hi hagi molta més fluïdesa a la C-55 i que recuperi la C-16 molta fluïdesa.

El mateix que vostè vol en les autopistes del Govern de l'Estat, per dir-ho d'una manera, de la concessionària, vostè ho pot voler per les seves. Per tant, rebaixi considerablement o doni gratuïtament mentre aquests tres projectes que no me n'ha parlat, no m'ha dit quin és el projecte que a vostè li sembla o que els seus tècnics li diuen que és millor dels tres que té fets i quin és l'import, perquè no el sabem. Es parla, ho vam llegir en els mitjans de comunicació, a través d'una nota del seu departament, de fa molt de temps, que si valia uns 270 milions d'euros. Jo crec que vostè avui ens podria concretar, li ho dic amb tota la sinceritat del món, molt més.

I crec que, per exemple, l'altre dia que el senyor Ole Torson va estar aquí al Parlament, doncs, ens va comentar tot un seguit de qüestions cabdals, importants –les porto–, però que ens feia reflexionar moltíssim,

no?, vull dir, diu: «La saturació de trànsit i pèrdua de temps en els accessos cap a les ciutats importants.» Aquesta és una realitat de la C-55: l'augment insà de la contaminació de l'aire, que ha costat milers de morts prematures entre residents i treballadors. I crec que això no és fer demagògia: increment de la inseguretat viària amb resultat de molts sinistres. En fi..., i podríem anar parlant de moltes i moltes qüestions que em dona la impressió que amb una bona gestió, com vostè ha vingut fent, doncs, podríem millorar.

I el que crec és que avui és de degut compliment que també ens parli de com està el rescat de la C-17 entre Centelles i Ripoll, conseller. Perquè si per un lloc hem de rescatar i per l'altre no ho podem solucionar..., farem un pa com... Ja m'entén, oi?, no cal que li ho digui.

El Govern té l'obligació...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, presidenta. Només acabo dient que el Govern té l'obligació de trobar i portar a terme una alternativa mentre no es desdoblí la C-55.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, a veure, insistiré en alguns dels arguments: crec que en aquesta legislatura sobre la C-55 s'hi han fet coses, no s'han fet projectes, s'han donat idees, no, no..., s'ha actuat –s'ha actuat–, i així ho avalen els resultats en reducció de sinistralitat. Aquesta és una dada objectiva. A més a més, amb relació al corredor, allò que hem fet en altres llocs, no que hem instat fer a l'Estat, que hem fet amb l'Estat, eh?, perquè el Govern de Catalunya va arriscar els seus diners, per exemple, en la solució de Girona, eh?, a l'hora de generar bonificacions pels camions. I vam dir: «Si les coses no ens van prou bé, des del punt de vista dels estímuls que generarem, col·laborarem econòmicament a fer-ho sostenible.» I ara demanem, en conseqüència i en coherència, estendre-ho també a la nacional 240, a la nacional 340.

Bé. Amb relació a la C-55 diu: «Projecte de desdoblament.» Nosaltres només hem dit una cosa: hem d'optimitzar el corredor. Per tant, el gran repte que tenim és optimitzar aquest corredor, i, per tant, la prioritat és optimitzar la C-16, que és una infraestructura existent. I, en aquest sentit, diu: «Home, i què pensen fer per estimular la major utilització de la C-16?» Doncs, ja s'han fet coses i s'han anunciat, i s'ha, en aquest sentit, promulgat un decret que està en tramitació, que ha de fer possible a partir de l'estiu una sèrie de descomptes,

una sèrie d'estímuls; una sèrie d'estímuls que faran possible que la ronda de Manresa, per exemple, en hores punta es pugui accedir gratuïtament a la C-16, fins a Sant Vicenç. Per tant, home, aquí hi ha una primera cosa que jo crec que és raonablement avaluable. No, diu: «Escolti, és que això ho podríem fer o no fer-ho.» Doncs, ho han fet, i ho han fet i ho han incorporat i la concessió ho resisteix perfectament. Entre Terrassa i Manresa hi ha descomptes previstos del 50 per cent –també deu ser prou important. I, en aquest sentit, mantenim, perquè ho hem harmonitzat a tot Catalunya, una política de descomptes que tenen a veure amb la conducció amb criteris ambientals sostenibles, ecològica, amb la recurrència i amb el VAO, eh?, amb l'optimització del vehicle.

Per tant, home, això no era tan senzill de fer, i en aquesta legislatura s'ha fet, i s'ha fet en tot el nostre sistema d'autopistes: a la C-32 Maresme, a la C-32 Garraf, a la C-16, amb el tema, etcètera. Per tant, jo li diria que, en aquest sentit, no només estem parlant de projectes, estem parlant d'obra de Govern, amb infraestructura, amb inversió, eh?, i jo li he descrit en el primer torn d'intervenció totes les actuacions que s'han fet, milionàries, eh?, més de 17 milions d'euros invertits.

I, és clar..., a mi no m'agraden aquests tipus d'arguments de comparació, però dius: «Bé, i en els anys en què hi havia pressupost què es va fer a la C-55?» (*Veus de fons.*) No, no..., ja ho sé que vostè no ha estat mai al Govern. Però això també ha de fer pensar a tothom, perquè si el Govern de Catalunya en aquestes circumstàncies s'aixeca i inverteix 17 milions d'euros, doncs, algú s'ha de quedar una mica ruboritzat. Perquè, és clar, la batalla de la reducció de la sinistralitat amb resultat de mort l'hem aconseguit ara i no en un altre moment. I, per tant, home..., jo l'únic que m'ha incomodat de la seva intervenció ha estat quan vostè ens atribueix la responsabilitat última en els accidents. Home, això és un tema molt delicat, perquè dius: «Home, el Govern segur que hi té responsabilitat en el manteniment de la infraestructura i en la conservació de les carreteres.» Però és evident, hi insisteixo, que el comportament dels conductors, que l'estat del parc mòbil dels vehicles també influeix, i que, per tant, hem de ser tots prou ponderats, especialment quan hi ha sentiments de les famílies vinculades.

Des del punt de vista de les concessions, eh?, tant en la C-17 com en la C-16, jo només li puc dir el que ja li he dit en la primera intervenció: millor reequilibri que rescat, d'entrada, no?, i especialment quan són rescats gravosos com ens han passat en altres entorns de l'Estat espanyol, eh?, on sempre tens la impressió que n'hi ha uns que guanyen i d'altres que perden, i sempre perd l'interès general, i alguns amb noms i cognoms sempre en surten beneficiats. I això a Espanya no falla mai. Les coses són així, eh?, perquè només cal analitzar-ho amb un cert deteniment, i n'hi ha alguns que passi el que passi quan s'enfonsa un marc concessional, aparentment concessional, on «aparentment» hi ha risc i aventura, i subratllo «aparentment», doncs, sempre hi ha algú que està disposat a resoldre aquella situació. Jo li ben asseguro que no serà el cas de la C-17.

I que la C-17, en aquest sentit, doncs, treballem per fer possible que les circumstàncies pactades i contractades es mantinguin en els seus termes generals. I, per tant, hi poden haver els ajustos necessaris, però no hi haurà cap mena de situació comparable amb aquests enfonsaments concessionals a què hem assistit en altres contrades de l'Estat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, honorables consellers.

La presidenta

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el procediment relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2012.

Procediment

relatiu al Compte general de la Generalitat corresponent al 2012 (tram. 257-00003/10)

Abans de començar i de donar la paraula al síndic major, em plau saludar-lo a ell, als síndics de la Sindicatura de Comptes i al secretari general.

D'acord amb l'article 163.5 del Reglament, inicia la presentació l'il·lustre síndic senyor Jaume Amat, síndic major de la Sindicatura de Comptes.

El síndic major (Jaume Amat i Reyero)

Honorable presidenta... Honorables consellers, senyores i senyors diputats, síndics, companys del ple de la sindicatura, comparec davant d'aquest Ple del Parlament per presentar l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 2012, d'acord amb el que preveu l'article 163.5, del Reglament d'aquesta cambra.

Aquest informe va ser aprovat pel ple de la sindicatura el 29 de juliol del 2014, i actuava com a ponent aquest síndic que els parla. He marcat aquesta data perquè ha suposat una reducció en l'aprovació de tres mesos respecte al tràmit de la confecció i aprovació de l'exercici anterior, del 2011, i hem recuperat sis mesos respecte al 2010.

El Compte general de la Generalitat, en compliment de l'article 80 de la Llei de finances públiques de Catalunya, és el format pel compte de l'Administració general, pel compte de les entitats autònomes de caràcter administratiu i pel compte de les entitats gestores de la seguretat social. Aquests tres comptes són els que han estat formulats i presentats dins del termini establert per la Intervenció General de la Generalitat i l'anàlisi d'aquests per part de la sindicatura dels corresponents als capítols 4, 5 i 6 de l'informe.

En aquests comptes la sindicatura hi uneix els compte següents: el compte de les quatre diputacions; el compte de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer i anàleg; els comptes de les empreses públiques, i els comptes de les fundacions i consorcis que estan incloses en el pressupost. Tots aquests comptes són els revisats en el capítol setè del mateix infor-

me. En el vuitè presentem els comptes retuts per les diputacions.

L'objectiu de l'informe és verificar l'adequació de la informació econòmica i financera de tots els comptes, i així facilitar l'aprovació del compte general per part d'aquest departament i tancar el cicle pressupostari que es va iniciar amb l'aprovació, ja fa temps, dels pressupostos del 2012.

En la introducció de l'informe la sindicatura segueix expressant algunes observacions i limitacions del procés de preparació del compte general i del perímetre d'entitats i institucions que inclou. La legislació actual continua sense preveure la preparació i presentació per part de la Intervenció del compte general com un sol conjunt consolidat de tot el sector públic autonòmic català. Fora del compte també hi han els pressupostos, que estan en els pressupostos però no estan en el compte, els de les universitats públiques catalanes i els ens dependents d'aquestes.

L'informe del compte té una estructura similar, tot i la seva especificitat, al que serien els informes de fiscalització, on hi ha una opinió genèrica sobre el valor de la informació econòmica i la legalitat d'aquests, i, a continuació, les observacions on es determinen aquelles irregularitats, i il·legalitats, si n'hi haguessin, i observacions respecte a millores.

El que és l'opinió del compte en l'informe es descriu que «els resultats dels treballs realitzats permeten manifestar que el compte general de l'exercici 2012 s'ha presentat d'acord amb els principis i normes comptables pressupostàries que són d'aplicació i que l'activitat econòmica i financera que reflecteix s'ha dut a terme d'acord amb el principi de legalitat». Com he dit abans, juntament amb l'opinió general, l'informe en les seves conclusions presenta trenta-set observacions generals i amb les notes de recomanacions corresponents al treball realitzat.

Bona part... –i això ho he de dir cada any–, bona part de les observacions del treball són semblants o iguals a aquelles que s'han formulat en informes anteriors. Per què? Perquè o no han estat corregides o acceptades les recomanacions fetes o perquè impliquen una modificació legislativa que encara no s'ha realitzat.

Al llarg de l'informe també es fan notar les millores més importants introduïdes respecte als informes anteriors. En destaquem quatre: aquest any, el 2012, s'han comptabilitzat les variacions de les previsions del pressupost inicial d'ingressos; també aquest any, el 2012, no s'han superat els límits d'endeutament fixats pel mateix pressupost; també, el Pla econòmic i financer de reequilibri presentat per la Generalitat al Consell de Política Fiscal i Financera per al període 12-14 es va declarar en el seu dia idoni, i s'han reconegut com a creditors..., el deute pendent de l'Estat amb les liquidacions negatives dels anys 2008 i 2009 respecte a la participació en els ingressos de l'Estat.

Les observacions, d'aquestes trenta-set observacions, d'una manera resumida, les que creiem que són més importants són les següents: encara resta pendent la utilització d'un procediment sistemàtic per conciliar

els saldos comptables de l'Administració general i dels altres ens del sector públic de la Generalitat.

El compte general d'endeutament financer consolidat no inclou determinades figures d'endeutament com censos, pagaments per tercers, bestretes de l'ICF, que per la seva naturalesa i els criteris SEC 95 s'haurien d'incloure en el compte.

La inversió executada i no imputada en el pressupost del 2012 ha estat estimada en 518,78 milions d'euros, un 63,5 menys que en el 2011. Aquestes inversions han estat finançades des de fa anys majoritàriament per sistemes alternatius com drets de superfície, concessions, arrendaments financers, mètode alemany, que no tenen efecte en la comptabilitat pressupostària fins al moment d'efectuar els pagaments, però la inversió executada i no pressupostada es podria considerar com a despesa en el càlcul del dèficit no financer.

La utilització de sistemes de finançament alternatius en els darrers exercicis per construir equipaments i infraestructures suposa que el pagament de cànon i lloguers vinculats es comptabilitzi en els capítols de despesa corrent dels pressupostos dels diferents departaments. Aquesta despesa compromesa a l'inici del pressupost limita molt la disposició de crèdit que té, atès que la mateixa despesa corrent té assignada..., per fer front a les despeses de funcionament normals de cada departament.

La despesa de l'Administració de la Generalitat –el CatSalut, l'ICS i l'ICASS–realitzada durant l'exercici 2012 i no comptabilitzada fou de 1.793,63 milions –és a dir, el que es diu «despesa desplaçada». En l'exercici anterior la despesa reconeguda i traslladada al 2012 fou de 1.244,34 milions.

A 31 de desembre del 2012 l'Administració encara no havia posat en marxa el sistema d'informació trimestral públic, establert a la Llei 15/2010, de 5 de juliol, de mesures de lluita contra la morositat, per la qual cosa no s'ha pogut verificar que s'hagin complert els terminis que consten en aquesta llei. La sindicatura constata l'elevada xifra negativa de romanent de tresoreria: menys 4.693,48 milions per al 2012, que pot generar importants tensions de tresoreria.

En l'anàlisi dels compromisos de despesa d'abast pluriennal, s'observa que l'exercici següent, el 13, aquests representen un percentatge elevat dels crèdits inicials, que per a l'Administració de la Generalitat és del 38,5 per cent. L'any anterior era del 18,3.

L'import de risc viu per avals concedits el 31 de desembre de 2012 és de 4.998,83 milions, que suposa un increment del 50 per cent respecte a l'any anterior.

Segueix pendent l'adaptació del Pla general de comptabilitat pública de la Generalitat, que el que està vigent encara és l'aprovat l'any 1996.

I el Ministeri de Fomento no ha transferit en els exercicis 11 i 12 els imports corresponents a la liquidació de les societats concessionàries d'autopistes de peatge. I, pel que fa a les transferències de capital, l'Estat no ha reconegut ni transferit cap import en compliment

del que estableix la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia.

Com a conclusió d'aquestes observacions i de l'opinió que he esmentat abans, i com a recomanació final, la sindicatura reclama que s'adoptin mesures necessàries per esmenar les observacions i deficiències exposades, especialment les recurrents, any rere any, com també que els responsables informin de les mesures correctores adoptades. I, com a conseqüència de tot allò exposat i que s'ha posat de manifest, la sindicatura destaca la delicada situació financera de la Generalitat a 31 de desembre del 2012, a partir dels paràmetres següents: les necessitats de finançament, el romanent de tresoreria negatiu, l'elevat endeutament financer i la càrrega que provoquen els compromisos de despesa per a exercicis futurs.

En l'apartat primer de l'informe es destaquen les magnituds més importants que surten de la liquidació del pressupost i del compte del 2012. Jo en ressaltaré algunes, de les dades, que crec que probablement són les més importants.

El resultat pressupostari consolidat per al 2012 presenta un dèficit no financer de 3.596 milions d'euros, que, d'alguna manera, suposa una reducció molt important respecte al del 2011, que era quasi el doble, de 6.760 milions d'euros, i el 2010, de 5.246.

L'endeutament financer viu i consolidat de tot el perímetre de l'Administració de la Generalitat va ser al final del 2012 de 42.791 milions d'euros, amb un increment del 20,39 per cent respecte al deute que hi havia en l'exercici anterior.

Les necessitats de finançament a efectes de compliment de l'objectiu d'estabilitat pressupostària, incloent-hi les universitats públiques i altres entitats, d'acord amb els criteris SEC 95, s'eleva a 4.295 milions d'euros –un 2,2 per cent del PIB català–; l'objectiu inicial era de l'1,3, que es va modificar fins a l'1,5. El 2011 el dèficit va ser de 7.987, que representava un 3,9 per cent del PIB català.

El total dels efectius del personal de la Generalitat, a 31 de desembre del 2012, era de 124.316 persones, amb una remuneració total de 4.648 milions d'euros. El 2011, l'any anterior, va ser de 129.859 persones, amb una remuneració de 5.076 milions d'euros.

La necessitat per obtenir recursos per atendre les obligacions pendents de pagaments, juntament amb les restriccions dels mercats financers, va fer i segueix fent que la Generalitat, igual que altres administracions, hagi d'utilitzar diferents mecanismes extraordinaris de finançament creats per l'Estat espanyol; aquestes operacions formalitzades el 2012 han representat 9.729,65 milions d'euros.

Les tres línies més utilitzades han estat la línia ICO comunitats autònomes, amb 1.043,81 milions d'euros, amb un tipus referent ICO més 225 punts bàsics –això és el tipus d'interès, el cost d'aquest préstec–; la línia de pagament a proveïdors, amb 2.020,23 milions d'euros, un tipus euríbor més un diferencial variable depenent de cada operació, i el Fons de liquiditat autonòmic, conegut com el FLA, que té la part

més important d'aquest import, que es van utilitzar 6.665,61 milions d'euros, amb un tipus igual al cost financer del tresor més 30 punts bàsics.

Durant el 2012 s'han adjudicat 17.268 contractes administratius per un valor d'adjudicació de 3.399 milions d'euros, menys que el 2011, que s'havien adjudicat 18.422 contractes, amb una reducció dels imports del 6,3 per cent.

El compte de les entitats autònomes, com he dit abans, inclou el compte de les entitats autònomes de caràcter administratiu, que eren 23 entitats, dos menys que en l'any 2011; les entitats autònomes de caràcter industrial, comercial i financer han passat de 5 a 3; les entitats de dret públic han passat de 46 a 47; les societats mercantils han passat de 54 a 47; els consorcis de 62 a 61, i les fundacions de 46 a 43.

Voldria concloure aquesta intervenció reiterant, com en altres ocasions, la necessitat de resoldre les observacions que, any rere any, presentem i assenyallem en el nostre informe del compte general i remarcant que cal una revisió, ho creiem, de la vigent Llei de finances públiques de Catalunya per adaptar diversos punts que ja surten esmentats en l'informe.

Pel que fa als aspectes relacionats amb el control financer, aquesta sindicatura ha proposat diverses alternatives i instruments per tal d'optimitzar recursos, tant pel que fa en aquest moment al retiment duplicat dels comptes a la intervenció i a la sindicatura, com per l'obligació que tenim com a sindicatura de presentar anualment informes de fiscalització per a totes les entitats amb un pressupost anual superior a 150 milions d'euros, que avui en dia representen quasi una trentena d'entitats, i on la sindicatura ha de dedicar més de la meitat dels seus recursos, quan totes aquestes entitats són també auditades, cada exercici, per empreses d'auditoria privada i moltes d'elles pel control financer de la Intervenció General. Aquestes mesures permetrien augmentar el rendiment dels recursos destinats a la fiscalització de la gestió pública.

A la vegada, també caldria millorar, donant resposta a les deficiències trobades sobretot en la comptabilitat financera. I tornar a insistir en la necessitat de poder disposar d'un sol compte consolidat per a tot el sector públic corresponent a la Generalitat, afegint-hi especialment el de les entitats del sector públic no administratiu.

També, tal com s'ha repetit en més d'una ocasió, caldria adaptar –ja ho he dit abans– i actualitzar el Pla de comptabilitat pública de la Generalitat, aprovat l'any 1996, més quan el darrer Pla comptable de l'Estat és del 2010 i el de les corporacions locals que tenen vigent, que és el més recent, és del 2013.

Malgrat aquestes limitacions, malgrat les limitacions en els recursos disponibles de la sindicatura, com no pot ser d'una altra manera, seguim treballant per escurçar encara més els terminis actuals de l'aprovació i poder presentar els informes amb la màxima qualitat i puntualitat possibles.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, síndic major. A continuació, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. Començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, conseller d'Economia, síndic major i altres síndics de la Sindicatura de Comptes de Catalunya que avui ens acompanyen..., el debat que fem avui, la discussió que fem avui és una discussió molt rellevant, des del nostre punt de vista, i és molt rellevant perquè la llei més important que es debat cada any en aquest Parlament és la Llei de pressupostos. I el que avui venim a fer aquí és passar comptes de com s'ha executat, com s'ha portat a terme, com s'ha aplicat aquesta llei de pressupostos. I ho fem abordant l'informe de la sindicatura des de dos punts de vista: des del punt de vista de les recomanacions i de l'anàlisi que en fa la sindicatura de l'execució del pressupost, i després, d'altra banda, de l'execució del pressupost en si; és a dir, del contingut material d'aquesta execució: què s'ha executat, quina despesa s'ha executat, quines variacions hi han hagut respecte al pressupost aprovat en aquest Parlament. Per tant, la nostra intervenció, la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana, tractarà aquestes dues qüestions.

Pel que fa a l'informe i a les recomanacions que fa la sindicatura, per part del nostre grup ho recollim, en la proposta de resolució que s'incorpora en aquest debat recomanem i instem el Govern de la Generalitat a aplicar totes les recomanacions de la sindicatura. I creiem que hi han alguns aspectes importants que aquest Parlament podria impulsar, com són actualitzar la Llei de finances públiques de Catalunya i d'altres que són també urgents. Esmentava el síndic major la necessitat d'actualitzar el Pla de comptabilitat pública de la Generalitat. El sistema europeu de comptes s'ha anat modificant –l'any 2010, el nou SEC 2010, vam tenir el SEC 95. I, per tant, doncs, hauríem també d'adaptar tots els instruments pels quals es regeix la comptabilitat pública a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, des d'Esquerra Republicana recollim totes les recomanacions i les conclusions de la sindicatura, i a través d'aquesta resolució, a manera de concloure el debat que avui incorporarem, doncs, el que fem és traslladar-les i instar el Govern... (*Remor de veus.*) Sí, d'acord, gràcies; és que costa una mica intervenir en una qüestió tan tècnica amb soroll de fons, i si és de la Mesa també. (*Rialles.*) Disculpin.

La vicepresidenta primera

Pot prosseguir, senyor diputat; gràcies per les indicacions.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Tornem al debat –tornem al debat. En tot cas, respecte al que seria l'anàlisi dels

comptes que en fa, si s'han complert o no les normes i quina ha estat la funció de la Intervenció General de la Generalitat, en aquest sentit, doncs, per part de la sindicatura ho deixa clar: s'ha complert, la Intervenció General ha fet la seva feina. Evidentment hi han alguns aspectes, alguns matisos, alguns que són molt rellevants, que s'incorporen en aquest informe i que nosaltres recollim.

Aquest debat també no és només un debat sobre l'informe de la sindicatura, que és molt important, és un debat també sobre la liquidació del pressupost. I, com deia a l'inici de la meua intervenció, quan fem els debats de pressupostos són uns debats molt intensos, uns debats on moltes vegades, malauradament, no s'entra en el detall i en els compromisos que s'haurien de fer, des del nostre punt de vista, però és un debat molt intens, i ara és el moment de passar comptes de què es va fer l'any 2012.

Per tant, el compte general el que fa és analitzar l'execució del pressupost del 2012, i hem de dir que són els primers pressupostos d'uns quants factors diferents. En primer lloc, els primers pressupostos en què la Generalitat ha estat, podríem dir, patint, o, en tot cas, aplicant, tenint el ministre Cristóbal Montoro al Ministeri d'Hisenda. Per tant, podríem dir que la liquidació del 2012 són els primers pressupostos de Montoro de la Generalitat que hem d'analitzar.

En segon lloc, són uns pressupostos que van ser fruit d'un acord polític entre Convergència i Unió i el Partit Popular i són també uns pressupostos que es fan en un context de canvis molt importants a nivell institucional i molt rellevants a nivell de la gestió de les finances públiques: una llei estabilitat pressupostària que es va reformar, la persistència d'uns objectius de dèficit que des del nostre punt de vista la distribució entre les administracions és injusta, i un context econòmic, de l'any 2012, que en termes dels mercats financers va ser molt complicat. Tots recordaran el juliol del 2012 quan l'Estat espanyol estava a la línia del rescat financer formal, però que a la pràctica va estar intervingut el juliol del 2012, i ja ho estava *de facto* també anteriorment, però a la pràctica va ser intervingut molt més intensament a partir del juliol del 2012, en què el Govern de Mariano Rajoy va haver de prendre tota una sèrie de mesures, instat també per les institucions europees.

És l'any en què es posa en marxa, en comptes dels hispabons que demanava el conseller Mas-Colell, el Fons de liquiditat autonòmic, que ha esdevingut el mecanisme, l'instrument a partir del qual es gestiona el finançament de les comunitats autònomes; un fons de liquiditat que és un finançament a deute i no un nou model de finançament, que és un finançament basat en transferències o l'obtenció d'una part dels impostos, per tant, que no hem de tornar; són diners que no hem de tornar, aquells que s'obtenen del model de finançament; són diners que hem de tornar i, com ha explicat avui aquí el síndic, fins fa pocs mesos amb interessos, aquells que s'obtenen a través del Fons de liquiditat autonòmic.

El contingut del pressupost. Els pressupostos, recollats pel Partit Popular de l'any 2012 i controlats pel

ministre Montoro des del Govern espanyol, van implicar una retallada, respecte a l'any 2011, de 2.879 milions d'euros. Convé recordar-ho quan aquí el Partit Popular recurrentment agafa la referència de l'any 2010, que són uns pressupostos que ells van votar en contra, com a punt de partida a partir del qual, doncs, analitzar si la despesa és òptima o no. Doncs, precisament, l'any 2012, als pressupostos, per les raons que sigui, algunes –bona part– a causa de la situació econòmica, d'altres també per opcions polítiques que ara nosaltres posarem un exemple que entrarem a analitzar, va haver-hi una retallada, una retallada de 1.116 milions d'euros en l'àmbit de la Salut, 529 milions a Ensenyament, 150 milions a Benestar i Família.

A partir de l'any 2012, l'any 2013 i 2014, es va consolidar la despesa; l'any 2014 va haver-hi un petit increment, molt mínim, i l'any 2015 s'ha mantingut aquesta despesa amb un increment també petit, no tan mínim com el del 2014, però un increment. Per tant, els anys en què es concentra una bona part de la retallada són els que el Partit Popular, que aquí denuncia aquestes retallades, ell va aprovar i donar suport en aquest Parlament.

Moltes vegades també sentim en aquest Parlament un argument recurrent, i és que el fet que estiguem discutint sobre la independència de Catalunya –i és cert que hi dediquem una part del temps important– ens distreu d'altres temes importants i que, per tant, no pensem en l'atur, que no pensem a combatre l'atur, en ensenyament, en l'àmbit de salut.

I les liquidacions dels pressupostos i els pressupostos el que fan és objectivar amb números quines són les prioritats polítiques de cadascú. I respecte a l'any 2011, en els pressupostos del 2012 i en la liquidació que avui estem aquí discutint, el Govern espanyol va reduir les transferències per a polítiques actives d'ocupació de 451 a 189 milions, a una tercera part; van passar de 451 a 189 milions. Per tant, és amb els números amb què veiem quines són les prioritats de cadascú. I, evidentment, enfrontant-se a un context econòmic molt complicat, que nosaltres no qüestionem. I, quan ha tocat, nosaltres ens hem arremangat i hem anat a ajudar al Govern, quan ens hem pogut, doncs, posar d'acord amb el Govern, amb els criteris, per poder recolzar i tirar endavant davant d'un moment econòmic complicat en què no es fa tot el que podríem fer.

Però convé situar aquests números, convé explicar aquestes retallades, quan se'ns demana dia sí, dia també, que en un sol any revertim aquestes retallades acumulades. I convé explicar que el Govern del Partit Popular, quan vénen aquí els seus representants, perquè, a més, se n'ergeixen, a defensar una millora de les polítiques actives d'ocupació, ells, l'any 2012, van reduir les transferències de 451 a 189 milions.

Anant al capítol d'ingressos de la liquidació del pressupost de l'any 2012, del compte general, veiem, doncs, com en el que és l'apartat dels impostos hi ha un increment respecte a la previsió; un increment, per això, que s'ha d'explicar bé, que és una part de la liquidació del 2010. El 2010 el Govern del Partit Socialista a nivell de l'Estat va fer una previsió de la bestre-

ta, de l'avançament del que es recaptaria molt inferior al que després va acabar sent; per tant, això es liquida al cap de dos anys; aquests ingressos els tenim l'any 2012, i el que això hauria pogut suposar d'increment de despesa, d'increment..., per tant, per poder fer front a aquestes retallades, ens trobem que, si bé als ingressos derivats del model de finançament que corresponen als impostos augmentem els ingressos, aquells que vénen per part de les transferències, és a dir, on hi ha més capacitat d'intervenció per part del Govern de l'Estat, es redueix. Per tant, el resultat en termes de despesa pública a Catalunya, en termes d'utilitat per als ciutadans de Catalunya, és de suma zero.

I, en aquest sentit, és curiós que sigui de suma zero quan l'any 2012, quan se'ns acusa a Esquerra Republicana i al Govern de la Generalitat de posar impostos a tot el que es mou, l'any 2012, el Govern de Mariano Rajoy va augmentar l'IRPF, l'IVA, va reformar el repagament sanitari, va incrementar l'impost de béns immobles, afectant una majoria de la població. D'aquests increments, la Generalitat de Catalunya i, per tant, la prestació de serveis de l'estat del benestar a Catalunya, no n'ha vist ni un euro, perquè aquells increments que han comportat aquestes modificacions, en el capítol I d'ingressos d'impostos, han estat corregides per una disminució en el capítol IV de les transferències que decideix, que té molta més capacitat d'intervenció el Govern de l'Estat. Per tant, el que guanyem per una banda –i de l'any 2012 el compte general n'és un exemple–, tenint en compte que, a més, l'increment de recaptació d'impostos és sobretot de la part que no se'ns havia transferit de l'any 2010, t'ho treuen de l'altra.

Per altra banda, aquests pressupostos, i l'execució de l'any 2012, i dels anys posteriors, estan també molt determinats per quin és l'objectiu de dèficit de la Generalitat, un objectiu de dèficit que en el fons és determinant perquè, al final, com que el Banc Central Europeu els bons que compra són els bons dels estats –per tant, més raons per tenir-ne un–, com que el Banc Central Europeu a qui dona suport és als estats, que ells han de distribuir-ho entre les administracions que integren aquest estat, doncs, és l'Estat espanyol qui es pot endeutar i qui reparteix aquest endeutament entre les diferents administracions, a través del Fons de liquiditat autonòmic, a través del deute que es reserva el mateix Estat.

Per tant, el repartiment dels objectius de dèficit no és només important perquè ens manen com a norma, sinó perquè també és l'instrument a partir del qual ens podem finançar o no. Per tant, l'objectiu de dèficit de l'any 2012 hem de recordar que per a la Generalitat de Catalunya i per al conjunt de comunitats autònomes era corresponent a l'1,5 per cent del producte interior brut de l'Estat espanyol, i el de l'Estat era del 4,5 per cent. Per tant, un 25 per cent de l'objectiu de dèficit corresponia a les comunitats autònomes; en canvi, doncs, més d'un 30 per cent de la despesa correspon a les comunitats autònomes. Per tant, ja hi ha aquest *gap* en què l'Estat utilitza aquest instrument per poder recentralitzar els ingressos i, per tant, fer que les retallades es portin a terme sobretot a través de les comunitats autònomes.

Quin és el resultat? El resultat és més dèficit i més deute: més dèficit, 3.596 milions l'any 2012; més deute, l'any 2012, 42.311 milions. I això continua, i continua fins avui. I veiem que aquesta tendència..., que, a més, a partir de l'any 2012, a través de decisions polítiques que s'han portat a terme en el Govern espanyol, s'ha intensificat; a partir de l'any 2012 aquesta tendència d'anar reduint els ingressos tributaris de la Generalitat de Catalunya, de reduir-li les transferències i substituir-ho per finançament a través d'endeutament, a través del FLA, s'ha anat..., aquesta tendència s'ha anat incrementant.

Posaré un exemple. És com si davant d'una negociació salarial, d'un conveni col·lectiu, l'empresari el que fa és o bé no augmentar els salaris, o reduir els salaris i, a canvi, atorgar unes bestretes als treballadors que un dia li hauran de tornar. Segurament qualsevol dels que estàrem aquí veuríem que ens estan prenent el pèl. Doncs, quan això passa a nivell d'administracions públiques, és evident que el pèl no ens l'estan prenent al conjunt de diputats d'aquesta cambra, sinó que qui està prenent el pèl als ciutadans de Catalunya quan diu i quan fa aparentar que els diners del FLA són diners que no s'han de tornar és el Govern de l'Estat espanyol.

I acabo amb una reflexió. El panorama que hem descrit de l'execució de pressupostos de l'any 2012 no és un panorama agradable, és un panorama dur, difícil, que reverteix en pitjors serveis públics per als ciutadans i ciutadanes. Si tinguéssim un altre tipus d'organització política, això seria diferent? I això ens correspon a nosaltres, en tant que representants de la ciutadania, qüestionar-nos-ho.

L'any 2012 es van recaptar a Catalunya 35.390 milions d'euros en impostos; d'aquests, només 20.700 van revertir a la Generalitat; per aquesta raó la Generalitat es va haver d'endeutar en 12.345 milions per pagar la despesa corrent, és a dir, per pagar el dèficit, i per refinançar les amortitzacions del deute.

És evident, quan a Catalunya es recapten 35.590 milions d'euros el 2012 i tots els serveis de l'estat del benestar es financen només amb 20.700 milions d'euros, és evident que, sumant la despesa de la Generalitat, més totes les amortitzacions de deute, més tot el dèficit, encara sobriarien diners si tots els ingressos tributaris que es produeixen a Catalunya revertissin a Catalunya.

Per tant, si tots els impostos que es recapten a Catalunya es quedessin a Catalunya, la Generalitat no s'hauria hagut d'endeutar més ni per pagar la despesa corrent i hauria pogut reduir el deute; l'única Administració a Europa que ho hauria pogut fer, a part de l'Estat alemany.

Per tant, és evident que cal un nou tipus d'organització política. I això està a les conclusions: la necessitat que els ingressos que generen els treballadors i els consumidors catalans reverteixin en l'estat del benestar al nostre país. I això només ho podem fer tenint un estat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Consellera, consellers, membres de la sindicatura, diputades i diputats, quan escoltava el senyor Aragonès, d'Esquerra Republicana, fixant la posició del seu grup parlamentari, he tingut la impressió que no només estàvem parlant de la liquidació del pressupost de l'exercici 2012, sinó que estàvem en un debat que també el que estàvem fent era justificar el suport posterior a uns pressupostos posteriors que Esquerra Republicana ha fet en els pressupostos.

Però, bé, entrant a la liquidació del Compte general de l'exercici 2012 de la Generalitat i a la seva anàlisi de com s'ha executat, primer de tot, és evident que aquest debat l'hem d'emmarcar, des del nostre punt de vista, en la situació econòmica que es vivia en el període, en el cicle econòmic en què aquests pressupostos s'emmarquen, que és un període de greu crisi econòmica, no només a Catalunya, sinó en l'entorn econòmic en què es mou Catalunya, no només l'Estat espanyol, sinó el conjunt de la Unió Europea i de l'economia mundial, situació que és evident que ha provocat problemes pressupostaris però que ha provocat i provoca greus problemes a la nostra societat.

Dit això, i depenent de com es fa la gestió pressupostària, de quins són els objectius pressupostaris, es pot acabar provocant més problemes a l'economia, a les polítiques públiques, als serveis públics, en definitiva, als ciutadans i a les ciutadanes, que són els receptors finals de les polítiques pressupostàries i de les polítiques que se'n deriven. I des del nostre punt de vista, diputades i diputats, és justament això el que ha passat.

De fet, no estem en un debat exclusivament sobre l'informe de la sindicatura, que també..., perquè, en tot cas, la sindicatura fa una anàlisi acurada de com s'ha fet aquesta execució pressupostària, fa un seguit de recomanacions per millorar els comptes i l'execució d'aquests comptes. Però és també un debat sobre la liquidació, sobre l'execució pressupostària, sobre aquells objectius que contenia el pressupost de la Generalitat.

Nosaltres ja els dèiem en el debat que es va produir en el seu moment, ara fa just tres anys, que des del nostre punt de vista els pressupostos de 2012 no eren útils, ja no per sortir de la crisi, eh?, sinó per apaivagar els efectes que sobre el conjunt de persones, de famílies i empreses de Catalunya..., aquests pressupostos havien d'actuar-hi, no? Nosaltres creïem que calia fer un esforç per començar a caminar per sortir tots junts de la crisi, i no a dues velocitats. I jo crec que aquests pressupostos, amb l'anàlisi de la liquidació que en fem, doncs, constaten, palesen que comença a produir-se de manera molt evident una dualització a la nostra societat, on és cert que hi han hagut empreses i famílies que, amb dificultats, van caminant, però hi ha una part molt important de la nostra societat que té serioses dificultats, i aquests pressupostos el que no han fet ha sigut evitar una cosa que per nosaltres és bàsica, fonamental, que és evitar la fractura social.

L'any 2012, amb els pressupostos que es van tirar en avant, es va tornar a posar límit a molts programes socials, bàsicament en educació i salut, o en algunes altres polítiques que des del meu punt de vista també són

polítiques socials. És a dir, l'acompanyament a l'economia, al talent, eh?, a la recerca, també són polítiques socials en termes amplis, i aquí és on s'ha produït una contenció, una retallada del pressupost més evident.

En el pressupost del 2012, i analitzant-ne l'execució, constatem que hi va haver una baixada..., la mitjana de..., va ser al voltant d'un 10 per cent, que, després de la severa baixada que ja hi havia hagut en el pressupost del 2011 respecte al pressupost del 2010, doncs, ha provocat problemes evidents, no?, en aquestes polítiques públiques. És a dir, estem parlant d'acumulació sobre acumulació, que a més a més es reconfirma en els pressupostos del 2015, que fa insostenibles molts dels nostres serveis públics, eh? Si ho analitzem també en termes de treballadors i treballadores públiques, això també ho podem constatar: són molt evidents, són molt clars, els quadres que acompanyen l'informe de la Sindicatura de Comptes.

L'any 2012, hi va haver una retallada d'empleats públics de 5.543 persones en comparació amb l'any 2011. Home, on s'ha produït aquesta disminució de treballadors públics en el que seria tot el seu àmbit, no?, des de funcionaris a personal laboral, interins, etcètera? Doncs, justament, en aquestes àrees que afecten més les polítiques públiques, de serveis públics, de manteniment de serveis públics. Mirin, podem parlar del sector d'ensenyament, crucial, fonamental per al futur del país; doncs bé, en aquesta àrea ens trobem que, d'aquestes 5.543 persones empleades menys l'any 2012, en aquest sector se n'hi van endossar 2.726. Al sector de salut, 517. I aquella conselleria que ha de fer un acompanyament més especial de les persones més vulnerables, que és la conselleria de Benestar Social i Família, doncs, 1.662 persones menys treballant en aquests departaments.

Segurament són retallades fàcils, eh?, perquè és allà on tenim més volum de despesa. Ara, també són retallades amb clar sentit ideològic, perquè després el que fem és traslladar part dels recursos, part de les polítiques, cap al sector privat, i en algun cas cap al sector concertat, amb una clara transferència de recursos cap a aquest sector. I en els pressupostos posteriors veiem que aquesta és una línia de treball que no millora, segueixen estant en el centre dels objectius de les polítiques del Govern, sigui quin sigui el soci parlamentari, eh? És cert que el 2012 el soci parlamentari era el Partit Popular, però, bé, en els pressupostos del 2014 i el 2015, i fins i tot aquell que no es va discutir en el Parlament, que era el del 2013 —els recordo que es va prorrogar—, el soci parlamentari era un altre, eh?; no era el Partit Popular, era Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la seva lògica; ens ho va anunciar no només el conseller Mas-Colell, sinó el president de la Generalitat: ell volia ser el primer de la classe i, per tant, aquí havíem de reduir dèficits, fos com fos, amb aquesta visió que ens ha imposat de les economies europees a Alemanya la cancellera Merkel. No hi havia alternatives? Home, doncs, sí, hi havia alternatives; els Estats Units han seguit una política... —anava a dir «un pèl»— bastant diferent d'aquesta consolidació fiscal que s'ha seguit a la Unió Europea, amb aplicació d'estímul

fiscals, amb uns dèficits superiors als que s'han mantingut a la Unió Europea, i, escolti, se n'estan sortint més ràpidament que nosaltres, de la crisi.

Probablement, tot i que ara el conseller es queixa —aquest matí l'escoltava a la presentació que feia, en una emissora del país, de la liquidació del pressupost 2014— del poc marge que el Govern central, que el ministeri i que el ministre Montoro deixa respecte a l'aplicació del dèficit. Però, bé, jo li recordo que, probablement perquè en aquells moments vostès estaven lligats pels seus acords amb el Partit Popular, van votar amb una tranquil·litat «pasmosa» la Llei d'estabilitat pressupostària, tot i que després tampoc es va poder complir, perquè els objectius de dèficit fixats per al 2012 no es van complir, perquè el marge va haver de ser més gran, perquè després la política del dia a dia, de manteniment de serveis, doncs, és més complexa, no?

Aquesta lògica de mantenir el dèficit, i segurament també produït per les tensions de tresoreria que tenien, els va portar a adoptar polítiques o decisions precipitades, per tal de desconsolidar el dèficit i per ajudar la tresoreria de la Generalitat. Hi han dues decisions emblemàtiques en el pressupost del 2012 que, des del nostre punt de vista, s'han demostrat, com a mínim, conflictives i equivocades en el fons. Són dos contractes derivats de gestió de serveis públics en règim de concessió perquè es gestioni des de l'àmbit privat.

El primer es va signar el 19 de desembre del 2012; és l'explotació dels túnels de Vallvidrera i els seus accessos, i també dels túnels del Cadí, que després hem vist com, ràpidament, una de les empreses que participava en les UTE de gestió, el banc brasiler BTG, s'ha després de la seva posició i ha aconseguit unes plusvàlues immenses, inexplicables, més enllà del que serien guanys raonables. Això ens porta a afirmar que aquests problemes de tresoreria els van portar a prendre decisions, des d'un punt de vista de la negociació, equivocades; va ser una mala negociació, tenint en compte que, a més a més, aquesta empresa pública produïa beneficis que després es podien reinvertir en infraestructures.

I la següent decisió, des del nostre punt de vista, equivocada, que aquesta sí que va desconsolidar dèficit —1.000 milions, en concret— i que va ser una decisió adoptada el 27 de desembre del 2012, va ser la concessió per a la gestió i explotació des d'una empresa privada del sistema Ter-Llobregat. Quatre dies després —quatre—, el mateix organisme administratiu de recursos contractuals diu que no ho fan bé, i, en lloc d'aturar-se —que hauria estat el més prudent, analitzar què ha passat per prendre decisions—, seguim endavant. I totes les mesures cautelars que el Govern ha interposat contra el seu propi organisme..., resulta que els tribunals no li han donat la raó. I estem on estem. Ahir coneixíem un informe de la intervenció que ens indicava que probablement, depèn de quina sigui la decisió que s'adopti, que no hauria de ser altra que la indicada pels tribunals, s'haurà de tornar a aflorar aquest dèficit que vostès van camuflar, fruit d'aquesta decisió, en el pressupost del 2012. Estem parlant de 1.000 milions d'euros.

En el pressupost del 2012 vostès van seguir fent màgia amb la previsió d'ingressos: ens van anunciar que ingressarien 807 milions d'euros per venda d'immobles propietat de la Generalitat i, en concret, només se'n van materialitzar 18, eh? És aquesta manera de quadrar els pressupostos que en els successius, ja ho hem vist, 2.000 milions per un costat..., estem parlant d'aquestes xifres que després no s'acaben materialitzant mai per part de la via dels ingressos.

També destacar, per acabar, el creixement del deute que ja es va produir l'any 2012 respecte al 2011, i, si ho analitzem amb paràmetres de tot aquest període de gestió del conseller Mas-Colell, doncs, hem vist que ha crescut a l'entorn d'uns 32.000 milions d'euros respecte al 2010.

I no puc acabar sense referir-me a un tema que des del nostre... Perquè l'he escoltat aquest matí, conseller, i vostè es queixava que no s'ha millorat el finançament del país, eh?, el model de finançament, i es queixava del ministeri. Tenia raó, conseller. Ara, tot i tenir raó, el seu Govern, vostè, el que no pot dir és només queixar-se, perquè, com que vostès estaven amb altres cabòries durant tot aquest temps, el que no han fet ha sigut liderar, eh?, un procés que ens portés a un nou model de finançament.

Diputades, diputats, bon dia, i anunciar-los que votarem a favor de l'informe de la sindicatura i del compte general.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. També per fixar el seu posicionament sobre l'informe del compte general del 2012, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, president. Presentem el Dictamen sobre el Compte general de l'any 2012 de la Sindicatura de Comptes. Vull donar les gràcies al síndic major i als síndics per l'enorme tasca que estan fent. Hem de reconèixer que no tenen prou eines, que estaria bé que la Sindicatura de Comptes pogués tenir més eines per estudiar millor els temes, per fiscalitzar millor la despesa pública, per fiscalitzar el compliment dels contractes, sobretot, per exemple, amb aquelles col·laboracions publicoprivades que fem. És evident que, com totes les institucions, doncs, ara està patint estreïtors, però creiem que es faria justícia si poguéssim dotar la Sindicatura de Comptes de més recursos.

L'obligació, en aquest cas, de la Sindicatura de Comptes, pel que fa al compte de la Generalitat de l'any 2012, és confirmar que la informació econòmica i financera s'adequa als principis comptables, que hi ha un compliment de la legalitat, i fer unes recomanacions per millorar la gestió. En aquest sentit, l'informe de la sindicatura és un informe asèptic, objectiu, del qual després podríem derivar una anàlisi política al gust que segurament cada grup..., de les seves afinitats. És un estudi en part limitat, perquè fiscalitza

entitats de caràcter administratiu però no d'altres que estan al pressupost de la Generalitat, i d'aquest estudi i d'aquesta anàlisi en deriva unes recomanacions, algunes de les quals són recurrents, cada any les tenim aquí, i sembla de vegades una mica marca de la casa, que té molts consells assessors i té moltes entitats, però després, com deia ahir el president de la Generalitat, doncs, les recomanacions se les acostumen a passar pel clatell.

En aquest sentit i en aquest informe, la sindicatura destaca –no calia tampoc esperar re diferent– la delicada situació financera de la Generalitat, i ho fa amb uns quants eixos, que són el de la necessitat de finançament per a les operacions –es gasten molts diners–, el romanent de tresoreria negatiu, de 5.000 milions d'euros –ara m'hi referiré–, fons propis negatius, un elevat endeutament financer i els compromisos de despesa d'exercicis futurs que la Generalitat, els diferents governs, doncs, han actuat certament, de vegades, amb una certa irresponsabilitat. En aquest sentit, dues dades, les dues dades potser més significatives de l'informe pel que fa a l'any 2012, i és que la Generalitat de Catalunya va passar d'un endeutament viu consolidat de 35.500 milions d'euros a 42.300 milions d'euros, amb un increment de gairebé el 20 per cent, i un romanent negatiu de 5.000 milions d'euros, que sotmet la gestió financera de la Generalitat a unes tensions de tresoreria que provoquen un munt de problemes, doncs, que es reflecteixen en la vida quotidiana dels ciutadans, com ara el pagament a les farmàcies o determinats serveis socials i les tensions que provoquen als proveïdors de la Generalitat.

Però d'on vénen aquests comptes, d'on venim? Venim de set anys de tripartit, on hi havia un govern que, al crit d'allò de «el Govern tot ho pot», doncs, es va embarcar en uns compromisos de despesa insostenibles. Com va dir Margaret Thatcher, «el socialisme sempre funciona fins que se li acaba el diner dels altres». En aquest sentit, l'any 2007, el portaveu d'economia del Grup Popular sortia a aquest faristol i, amb uns pressupostos que presentaven un dèficit de 400 milions d'euros, va dir que el pressupost d'aquell any seria de 3.000 milions d'euros. Tothom, evidentment, se li va tirar al coll, li van dir «exagerat», li van dir de tot, i aquell any va tancar amb un dèficit de 4.000 milions d'euros, és a dir, es va quedar curt.

Després els diferents dèficits van ser de 6.000, 7.000, 9.000 milions d'euros, amb operacions d'endeutament fins al segle xxii, dues o tres generacions, o quatre generacions més enllà, i unes gestions amb caire ideològic, com deia abans el diputat que em precedia, doncs, que, per exemple, veiem, només en un estudi de l'EPA –es pot anar a l'Institut Nacional d'Estadística–, en què es veu que del 2008 al 2010, on hi havia crisi –fins i tot el partit del Govern reconeixia que hi havia una crisi–, el sector privat perdia 750.000 llocs de treball, aproximadament –estic arrodonint–, mentre el sector públic, impulsat amb allò de «el Govern tot ho pot», pujava de 88.000. Són 80.000 i escaig. Havia sortit en premsa la xifra de 88.000. És a dir, per cada lloc de treball que es creava amb diner públic, vuit llocs de treball es perdien al sector privat.

Què feia falta? Què feia falta a un govern que arribava per substituir un tripartit que era incapaç de gestionar en temps de crisi, que només era capaç de malbaratar diners i gastar diners a tort i a dret? Doncs, feia falta reduir greix, un govern que fos més *business-friendly*, en el bon sentit de la paraula, evidentment, però que ens trobem, doncs, que no ho fa. Comença retallades; fins i tot el discurs era pro austeritat, una austeritat mal entesa, perquè es retalla en serveis socials i en serveis públics directes, però no s'acaba retallant en allò que sobra de la Generalitat –també eren temps complicats, Espanya estava a la vora del rescat; fins i tot el conseller d'Economia recomanava a Espanya fer com a Grècia, admetre un rescat, que hauria sigut terrible per a la gent, sobretot per a la gent, per als jubilats, per als pensionistes, per als dependents... I, en aquest sentit, el Govern de la Generalitat llença la tovallola, s'aboca al debat independentista; creuen que és l'única manera o l'única via que tenen de perpetuar-se en el poder i, en aquest sentit, deixa de fer reformes, tot i que deien allò de «hem tocat el moll de l'os», però sembla que no eren els serveis públics, no era allò que afecta els ciutadans, sinó que es veia abocat a tocar la base electoral del Govern, que és el greix de la Generalitat, que és el clientelisme, que és allò que condemna i fa insostenibles les finances de la Generalitat.

I quines recomanacions es fan per part dels grups que donen suport al Govern, Convergència i Esquerra Republicana, a la situació del 2012, que hauria de ser diferent? Doncs, ens parlen del repartiment injust del límit d'endeutament, i parlen de despesa social, quan tothom sap que després de set anys d'endeutaments i de déficits la despesa social no és sostenible si la bases en deute, perquè el Govern de la Generalitat, que ha emès tots els bons patriòtics, que ha acudit als mercats tot el que ha pogut i més, no va apujar impostos als rics –el tripartit, allò que diuen «apugem els impostos als rics»–, no, no ho van fer. Van anar als bancs, van anar als mercats. Ningú els va posar una pistola al pit. I amb aquest endeutament no es pot sostenir la despesa social. Pots sostenir inversions productives; es poden sostenir petits períodes de temps en temps de crisis econòmiques, polítiques de creació d'ocupació, però creació d'ocupació des d'allò públic, no des d'allò privat. Endeutar-te per pagar sous és insostenible. Ho pots fer un any, no ho pots fer set anys, i així estem com estem.

La segona solució fantàstica a la situació financera de la Generalitat és el «crònic i deficient sistema de finançament», i cito literalment, un sistema de finançament que, quan el van aprovar Esquerra Republicana i el Partit Socialista Obrer Espanyol, ens el van vendre com si fos la panacea, es van fer fotos brindant amb cava i menjant pastetes, i resulta que ara és culpa de la delicada situació. És culpa de la manca de responsabilitat dels diferents governs de la Generalitat en la gestió de les finances públiques de la Generalitat. Perquè, en un entorn on la Generalitat és la segona comunitat amb més despesa per càpita, és la més endeutada, és la que més impostos cobra a tothom, als treballadors, a la gent del carrer, no als rics, eh?, això de cobrar impostos als rics és mentida. El lloc on més es paga és el més endeutat. Per cert, l'Administració que més diners té després de Navarra, si m'ho permeten.

La construcció nacional és un dels factors clars que provoquen que la Generalitat es gastí uns diners que manlleva dels més vulnerables. Estem a la cua en despesa sanitària, estem a la cua. Els trams autonòmics són fàcils. La Generalitat, quina decisió té? Si són de serveis, el més baix –en dependència, en ensenyament, en sanitat–; i si són d'impostos, els més alts. Els catalans som els espanyols que més impostos paguem i els que menys serveis rebem. I per últim, què ens diuen? La necessitat de construir les estructures indispensables per tenir un nou estat. És a dir, els que són incapaços de gestionar una comunitat autònoma ens volen enganyar dient-nos que si poguessin gestionar tot un estat ho farien millor. Home, doncs, molt, molt creïble no ho sembla. I a més és una cosa que no li ho diu aquest humil diputat, sinó que els ho diu el Consell de Garanties Estatutàries, que no poden crear estructures d'estat perquè no en tenen competències.

I allò que deien que la gent patia, els pobres, les famílies, la pobresa energètica per culpa del PP, doncs, el Consell de Garanties Estatutàries els ha dit que no, que la culpa és seva, de Convergència i Unió i d'Esquerra Republicana. En aquest sentit, doncs, evidentment que la Generalitat és una estructura d'estat, és que és estat, i té un munt d'eines, i Catalunya té moltes coses que van bé, i la Generalitat gestiona –per cert, més que el senyor Obama– un 20 per cent del PIB català. I malgrat aquesta mala gestió, Catalunya va bé. Per exemple, quan Espanya va decidir organitzar les Olimpíades de Barcelona l'any 92, el turisme de la ciutat de Barcelona, que és un dels grans motors econòmics, es va multiplicar per sis. Va posar Barcelona al món, i la va posar tot Espanya, perquè va decidir, vam decidir tots els espanyols, fer-les a Barcelona. I després, quan el Govern surt i treu pit: «No, és que som la comunitat que més exporta», evidentment, perquè tradicionalment Espanya ha confiat en Catalunya. Però és que si un mira la llista de les empreses que més exporten –si un mira la llista de les empreses que més exporten–, la immensa majoria ja exportaven l'any 1980, quan va arribar aquest règim a la Generalitat.

En definitiva, les solucions que ens aporten es basen totes en falsedats, però tot ho fien a la propaganda. «Tot ho fem bé», ens diuen, «Espanya ens roba», «Espanya hauria d'haver-se afegit al rescat...» I aquests comptes el que reflecteixen és el fracàs d'un èxit. Perquè aquest règim, el règim que ha governat trenta-cinc anys la Generalitat, que és el pujolisme, ha tingut un èxit, i és que ha aconseguit que els catalans no siguin autocrítics amb el seu Govern autonòmic, que hi hagi una certa autocensura, que quan parles amb ciutadans i els dius, amb veïns, de Catalunya, del carrer, i et parlen de problemes que tenen amb la Generalitat perquè no els presta serveis, i quan tu els dius: «És que la Generalitat malbarata molts diners en algunes coses», veus que a la gent li costa molt admetre-ho, i quan els dones exemples, com ara aquest compte, els costa molt admetre-ho. I aquest èxit que ha tingut és precisament la clau del fracàs d'aquest règim polític, que fa trenta-cinc anys va heretar la regió més rica d'Espanya i que ara ens ha convertit en la burocràcia més cara d'Europa.

Va arribar el poder aquesta nova administració, l'Administració Mas, al crit aquell de «el Govern dels millors», amb una certa petulància, amb una certa prepotència, de dir: «El Govern dels millors, perquè nosaltres tot ho fem bé i els altres tot ho fan malament.» Ho hem vist repetidament en la propaganda. A més, és una cantarella que es va fent, i es va sentint, i se sent fins i tot allò de: «És clar, algú de Burgos com ha de fer alguna cosa bé?» Doncs, bé, saben quina és la realitat, per als veïns i veïnes de Catalunya i per als veïns i veïnes de Burgos, de Castella - la Manxa, de Madrid? És que la Generalitat segueix apujant els impostos als catalans. Altres comunitats autònomes estan començant a sortir de la crisi, estan abaixant impostos, estan apujant partides de serveis socials. I això són dades; la realitat contradiu la propaganda oficial del règim que fa trenta-cinc anys que governa la Generalitat, i que fa propaganda, i ho entenem –no cal llegir *El príncep* de Maquiavel–, perquè volen perpetuar-se en el poder, però és un poder que fa mal als catalans, fa mal als catalans que anem a un hospital, els que fem ús de la sanitat pública i ens trobem una llista d'espera; fa mal als col·legis que reben menys diners, perquè es gasten els diners en altres històries, en una construcció nacional que no porta enlloc, perquè fins i tot el Consell de Garanties Estatutàries els diu que no ho poden fer.

En aquest sentit, donarem suport al dictamen i, evidentment, no donarem suport i demanarem votació separada del punt 3, perquè no podem donar suport a les solucions que estan basades en una mentida no-més destinada a perpetuar un règim polític que està deixant la Generalitat en fallida i que està manllevant diners dels més vulnerables per a una construcció nacional impossible.

Moltes gràcies, diputats i diputades, president.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'ihustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Gràcies, presidenta. Consellers, conseller d'Economia, consellera de Benestar, diputats, diputades, membres de la sindicatura i persones que ens esteu escoltant des de la tribuna, especialment el meu pare –no pensava dir-ho, però avui tinc el meu pare escoltant-me i no sempre passa–, i també a través del web del Parlament..., per posicionar el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida amb relació al compte general.

Primer de tot, deixi'm que li digui al diputat del Partit Popular, que la meua àvia, ja que estava en referències familiars, deia que més val un llapis curt que una memòria llarga; però veig que vostè ni llapis curt ni memòria llarga, perquè en cap cas s'ha referit al fet que els comptes que avui analitzem van estar pactats amb el Partit Popular. Ho recorda, això? Després m'hi referiré.

Bé. Com sol ser habitual, la sindicatura conclou que en l'informe de fiscalització els comptes de la Gene-

ralitat elaborats per la Intervenció General s'han presentat d'acord amb els principis i normes comptables pressupostàries que són d'aplicació i que l'activitat econòmicofinancera que reflecteixen s'ha dut a terme d'acord amb el principi de legalitat.

Però tots sabem que la legalitat no és el mateix que la legitimitat. La legitimitat, al meu parer, hauria de basar-se en l'article 4 de l'Estatut de Catalunya que diu que «els poders públics de Catalunya han de promoure les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i dels grups siguin reals i efectives». La pregunta que ens interessa a Iniciativa i Esquerra Unida no és tant sobre la legalitat dels principis i normes comptables, i més tenint en compte que segueix sense existir una oficina pressupostària independent del Govern que permeti al Parlament i a la ciutadania fer un seguiment del pressupost i del compliment dels objectius i programes, sinó si aquests pressupostos han estat una eina per fer real i efectiva la igualtat entre els catalans i les catalanes o s'han fet més grans les desigualtats.

La resposta a aquesta pregunta potser l'hauríem de trobar a les portes dels CAP, de les urgències o a les llistes d'espera dels hospitals, de les famílies desnonades per raons econòmiques –dinou cada dia, durant el 2012–, a les cues davant del Servei Català d'Ocupació, de l'augment de la pobresa i l'exclusió social, de les desenes de milers de famílies amb tots els membres a l'atur, d'un atur juvenil que arriba al 55 per cent dels joves o dels beneficis multimilionaris d'empreses d'aigua, de llum i de gas mentre creix la pobresa energètica, o en els acomiadaments dels mestres, sanitaris, de les retallades salarials als treballadors públics. L'hem pogut veure també en les mobilitzacions socials contra les retallades, com deia, a l'educació i als serveis públics.

Els pressupostos del 2012 van estar pactats entre Convergència i el Partit Popular, culminaven el bienni negre dels fonamentalistes de l'austericidi –bienni negre.

La presidenta del Partit Popular anunciava com havia arribat a condicionar els pressupostos del 2012. Els llegiré la crònica de *Nació Digital*: «Alicia Sánchez-Camacho presenta el pacte amb Convergència sobre els pressupostos com un acord de present i de futur, que demostra que el Govern ha escollit un soci.» En declaracions a Catalunya Ràdio remarcava: «De la meitat d'aquesta legislatura, el 2011 i el 2012, qui està determinant les polítiques més importants del país és el Partit Popular.» Senyor Roca, el Partit Popular.

Afortunadament, la massiva mobilització popular de l'Onze de Setembre va posar fi a dos anys d'aquest bienni negre entre Convergència i el PP a Catalunya, i després de les eleccions, aquell Govern mai més ha gosat dir-se'n el Govern dels millors.

El pacte de Convergència i el PP no tan sols consolidava les retallades del 2011, feia una nova destrallada de 2.700 milions d'euros als comptes públics, mentre Catalunya, segons les xifres del Sindicat de Tècnics d'Hisenda, el frau fiscal, allò que no tributen de la seva riquesa les grans empreses i les grans fortunes, arribava als 16.000 milions d'euros. És a dir, les retallades del 2012 només representen el 17 per cent del

frau fiscal a Catalunya. Això sí que és un veritable espoli de classe.

Però, com hem vist a la comissió Pujol, els espoliadors han passat molt de temps en el Govern, han estat molt de temps en el Govern.

Els pressupostos del 2012 no només seguien amb la supressió dels impostos de patrimoni i successions, sinó que volien augmentar els ingressos, asfixiant encara més les classes populars: s'apuja el cànon de l'aigua, s'apujava l'impost a la malaltia amb l'euro per recepta, s'augmentaven les taxes universitàries, s'implantava la taxa per accedir a la justícia. D'això és del que es vanagloriava, senyor Roca, la senyora Sánchez-Camacho.

Encara ressonen les paraules, també, del president Mas que deia que calia fer aquests sacrificis per no assemblem-nos a Grècia. Qui volia ser com Grècia? Doncs, serem com Grècia. A Catalunya més aviat que tard hi haurà un govern que planti cara als talibans del deute a casa nostra, a Madrid i a Brussel·les; i ho farà conquerint el dret a la llibertat, el dret a la igualtat i el dret a la fraternitat, i farem que aquests drets siguin reals. Catalunya es mereix un bon govern, un govern del poble i per al poble, un govern que no sigui mesell amb els poderosos.

Com diu la cançó de la Revolució dels clavells, és el poble qui mana, d'això se'n diu «sobirania». Perquè Catalunya és rica, però no plena. La riquesa està molt mal distribuïda: som un país profundament desigual i cada cop més allunyat de l'equitat i de la igualtat d'oportunitats.

L'índex de Gini, que mesura les desigualtats socials, indica que des de l'inici de la crisi han augmentat en 413.000 les persones que viuen per sota del llindar de la pobresa, un augment esfereïdor del 48 per cent. Ciutadans i ciutadanes que tenen rostre, que pateixen cada dia les conseqüències d'una crisi que no han generat, viuen en risc d'exclusió social aquí al cantó. L'esperança de vida, la diferència d'esperança de vida dels barris de Barcelona s'ha eixamplat a més de vuit d'anys de vida entre el barri de Torre Baró o el de Pedralbes.

Torno a la pregunta que feia: aquests pressupostos van ajudar a reduir les desigualtats o les van incrementar? Un exemple són els 30 milions de menys a la partida destinada a la renda mínima d'inserció i els set mil perceptors que van deixar de cobrar-la acusant aquest Govern, acusant-los de defraudadors. Quin cinisme!, si us plau –quin cinisme!–, mentre pagaven 274 milions de comissions a les entitats bancàries per als anomenats «bons patriòtics», pagats a «la Caixa», Catalunya Banc o al Banc de Sabadell.

I mentre tot això passava, el nombre de milionaris va augmentar un 24 per cent respecte al 2011, i el 10 per cent més ric posseïa el 59,6 de la riquesa. I no ho diu Iniciativa ni Esquerra Unida, ho diu l'informe de riquesa del banc Credit Suisse. I mentre tot això passava, es rescatava la banca amb més de 130.000 milions d'euros a costa de tots els ciutadans, i mentre tot això passava, desenes de milers de ciutadans eren estafats

amb les preferents, amb total connivència de les diferents autoritats. Tot dins la legalitat, però que il·legítim!

Davant de tanta misèria, és legítima la ràbia i la protesta; davant els retalladors, el crit a les portes del Parlament del «no ens representen» del 15-M va representar la dignitat. Des d'aquest faristol, tot el suport als vuit encausats i ara condemnats amb una sentència política que volia una causa general per criminalitzar la desobediència.

Davant del saqueig i la destrucció del bé comú, dels drets socials i laborals, el 2012 va conèixer dues vagues generals: el 29 de març i el 14 de novembre, i, de nou, es va voler criminalitzar la protesta. I des d'aquí vull donar una forta abraçada a l'Isma i al Dani, al Jason, a l'Ester Quintana, que va perdre un ull per una bala de goma, i a tants i tants sindicalistes que avui s'enfronten a penes de presó pròpies d'un règim de dictadura per defensar els drets de tots i totes.

Per Iniciativa i Esquerra Unida, aquests comptes tenen poc de legítim, però i respecte a la legalitat? Doncs, tenim alguna ombra de dubte. La sindicatura ho ha fet amb un seguit de trenta-set observacions, i en el seu informe té un vot particular del síndic Jordi Pons, amb el qual coincidim en bona part, especialment en allò referent a les necessitats d'analitzar l'ús de fórmules de col·laboració publicoprivada en operacions que comporten dèficit i endeutament que no generen una plusvàlua social real i que impliquen un trasllat intergeneracional de costos amb operacions d'alta complexitat i difícil control. Gràcies pel seu vot particular, senyor Jordi Pons.

De les observacions emeses de la sindicatura, em voldria destacar algunes de gran calat: el compte general no ha tingut en compte –diputats, no l'ha tingut en compte– el conjunt consolidat de tot el sector públic. La mateixa sindicatura diu que aquest fet limita la realització d'un treball de fiscalització de regularitat sobre el conjunt dels comptes. És a dir, tenim un informe que ens diu que els comptes s'ajusten a la legalitat, però una legalitat una mica limitada. Un altre que implica un incompliment legal, d'acord amb l'article 81 de la Llei de finances. No s'han efectuat els controls mitjançant auditories operatives o mitjançant l'anàlisi de la seva gestió. La Intervenció General de la Generalitat no ha presentat la memòria justificativa de costos i rendiments dels serveis públics i el grau de compliment dels objectius i programes. Les liquidacions del pressupost no inclouen una part de la despesa realitzada durant l'any 2012 per manca de crèdit pressupostari suficient, ja que la despesa compromesa durant la vigència del pressupost va sobrepassar el límit disponible de les dotacions dels crèdits. Això ens diu la sindicatura. Destaca la del CatSalut, amb una desviació de 992,47 milions d'euros –992,47 milions d'euros.

Malauradament, les debilitats de gestió dels pressupostos de gran part dels consorcis sanitaris són patents; no hi ha informe de la Sindicatura de Comptes que no ho reflecteixi. Els posaré un exemple, el darrer que hem vist a la Sindicatura de Comptes: el Consorci de Salut Maresme i la Selva. Diu, la sindicatura: «La corporació no segueix les fases de la gestió pressu-

postària. Aquest fet no permet fer l'adequat seguiment pressupostari de les operacions ni tampoc comprovar la preceptiva existència de crèdit.» El mateix informe constata nombroses irregularitats en la contractació, com l'adjudicació del servei de restauració per deu anys a l'empresa Sehrs, propietat del senyor Bagó, que alhora era el president del CSC i que alhora era l'organisme contractat pel Consorci de Salut del Maresme per fer l'assessorament jurídic i el plec de bases de concursos. Doncs, bé, el plec de bases exclouia *de facto* la possibilitat que altres empreses del sector es poguessin presentar en aquesta licitació. Conseqüència: només Sehrs va poder optar al concurs.

Un altre: l'adjudicació al Laboratori de Referència de Catalunya, SA, empresa participada en el 49,5 pel CSC, sense que els dos vocals del CSC que estan a la mesa de contractació s'abstinguessin. Senyors, un *yo me lo guiso, yo me lo como*.

L'exemple del Consorci Sanitari del Maresme i la Salut no és l'excepció, és la norma de tots els informes de la Sindicatura de Comptes. I això explica l'avertència de la sindicatura en el Compte de la Generalitat.

Una altra advertència de la sindicatura és respecte a la privatització de la gestió d'Aigües Ter Llobregat, executada pel Govern en contra de l'OARCC, que és l'organisme de control de la mateixa Generalitat. Hi insisteixo, la sindicatura fa una de les advertències més severes, diu: «Durant l'exercici 2014 la societat Agbar, que va presentar un recurs davant l'OARCC, ha demanat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya l'execució immediata de la resolució.» Diu: «Si l'Administració...» (*Veus de fons.*) Senyor conseller..., sí?, per si em sentia. Diu: «Si la resolució de l'Administració de la Generalitat hagués de resoldre el contracte amb l'actual concessionària, Acciona i el banc brasiler BTG, hauria de fer front a possibles indemnitzacions per danys i perjudicis.»

El Periodico publicava ahir la següent notícia: «L'anul·lació del concurs amb què Acciona es va adjudicar el 2012 la gestió d'Aigües Ter Llobregat costaria avui uns 1.100 milions d'euros a la Generalitat.» No és en absolut una qüestió menor, doncs, caldria revisar el mateix Compte de la Generalitat que avui estem debatent en el Parlament.

I el dèficit del 2012, xifrat en el 2,2 del PIB, que ja era set dècimes superior al marcat per l'Estat, s'hauria de recalcular i elevar-lo en 1.100 milions d'euros –és a dir, cinc dècimes– arribaria al 2,7.

I això no és una qüestió estadística, afecta de ple a les regles del finançament del FLA imposades pel ministre Montoro que l'eina de control a l'ombra de la Llei d'estabilitat financera. I que –conseller, no em puc estar de dir-li-ho– va ser votada per Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats.

Bé. L'ombra d'ATLL es projecta sobre tot aquest compte general i sembla bastant allargada, tan allargada que va arribar al Brasil, on el president Artur Mas es va desplaçar per tornar a donar garanties, en nom del Govern de la Generalitat, al banc brasiler BTG que no perdrien els seus diners.

Casualment –casualment–, en aquest compte general ens tornem a trobar amb el banc brasiler BTG en una altra gran privatització del Govern Mas, del 2012, amb Tabasa. Acostumats que ens privatitzin els guanys i que ens socialitzin les pèrdues, no deixa de sorprendre que aquest Govern dels millors no hagi assumit cap responsabilitat respecte al gran nyap de l'ATLL, cap responsabilitat sobre la privatització de Tabasa, que, en menys de dos anys, després de ser comprada a un preu de saldo, 59 milions d'euros, BTG –aquest banc brasiler– ha venut la seva participació a un fons d'inversió francès per 146 milions d'euros, dues vegades i mitja el preu que va pagar, una plusvàlua de 87 milions d'euros, el mateix que li destinem a la renda mínima d'inserció. Això és un *pelotazo*, conseller; això és tota una lliçó d'economia especulativa.

I què diu el Govern sobre aquesta plusvàlua escandalosa només dos anys després? Alguna autocrítica, conseller, davant tanta ineptitud? En absolut, al contrari, el Govern Mas n'està orgullós. En una resposta al Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida rebuda aquesta mateixa setmana, el conseller, que avui ens acompanya, ens diu: «És una mostra de confiança dels inversors i dels mercats financers internacionals en l'economia catalana.» I tant! BTG en té proves irrefutables, que aquesta és una terra d'oportunitats per a especuladors amb allò que és de tots i del bé comú. La desconstrucció del que és públic és una constant, amb una Convergència que ens promet un futur en el qual diuen, diuen, diuen que hi haurà molta feina gràcies a robustes estructures d'estat, però la realitat, la tossuda realitat, és que se les venen, venen, venen; les retallen, retallen, retallen, o les privatitzen, privatitzen, privatitzen.

I acabo. Per nosaltres, una primera conclusió d'aquest compte general és la clara tendència dels governs de Convergència a una política d'ingressos que generen nou endeutament. Això és bàsicament conseqüència de decisions polítiques, no de la crisi, que només representa un 37 per cent menys dels ingressos, sinó del que s'ha deixat d'ingressar per les rebaixes dels impostos als que més tenen. L'impacte de la crisi en el descens d'ingressos, com els dic, és només del 37 per cent. Mentre que seguim tenint un frau fiscal que implica el 80 per cent de les empreses de l'IBEX 35, que van augmentar, justament, el 2012, un 35 per cent els seus ingressos i que tenen 870 filials en paradisos fiscals per eludir la tributació corresponent dels seus beneficis. Tot molt legal, però gens legítim.

Acabo la meva intervenció expressant el rebuig d'Iniciativa i Esquerra Unida a la voluntat del Govern de l'Estat de suprimir la Sindicatura de Comptes, voluntat que segueix explicitada en l'informe Cora. És un atac directe a l'autogovern. A Iniciativa i Esquerra Unida creiem que cal reforçar amb més mitjans i més personal la Sindicatura de Comptes, perquè també ha de ser un dels organismes clau en l'anàlisi de la gestió pública i a garantir que aquesta es faci conforme a l'interès general.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Miembros del Gobierno, diputados y diputadas, *síndic* mayor y miembros de la sindicatura; también saludar a los asistentes, incluido el padre del señor Companyon, por supuesto.

Después de los agradecimientos, y en primer lugar, al trabajo de la sindicatura, y por esa aceleración en los plazos que nos va permitiendo, informe tras informe –aunque también hay algunos retrasos culpa del Parlament–, el ir discutiendo, pues, los informes de cada año un poco más próximos al cierre del propio ejercicio escrutado.

Y sería importante que se pudiera seguir avanzando en esa línea, porque, como ha dicho el señor Aragonès, si importante es discutir la Ley de presupuestos, igual de importante, por lo menos, o más, es luego ver si realmente esos presupuestos se han aplicado, se han ejecutado de acuerdo a las normas y también de acuerdo a lo aprobado. Y, por lo tanto, creemos que sería importante que se pudiera dotar de los recursos adecuados para que pudiéramos ir acelerando estos plazos.

Aquí se ha hecho ya alguna otra intervención también reivindicando la importancia de la sindicatura como órgano estatutario. Nosotros creemos que esa reivindicación tendría que concretarse, por un lado, en los mayores medios, y por otro lado no estaría mal que se hiciera caso a las recomendaciones que la propia sindicatura hace.

Voy a empezar la intervención hablando de esa parte, de las conclusiones y recomendaciones que la sindicatura realiza en este informe relativo al 2012. Son treinta y siete, de las cuales la propia sindicatura informa que ocho son nuevas, lo cual quiere decir que estamos arrastrando veintinueve recomendaciones, observaciones, y no las arrastramos solo desde el 2011 sino, muchas de ellas, de muchos años atrás. Por lo tanto, sería importante que la Generalitat empezara a hacer caso a lo que la sindicatura recomienda.

Habla la sindicatura de que la mayoría de las observaciones son recurrentes. Efectivamente: veintinueve de treinta y siete son recurrentes, y las arrastramos no solo de un año atrás sino de muchos ejercicios anteriores.

Estas treinta y siete recomendaciones afectan a diferentes ámbitos de la cuenta de la Generalitat. Se habla nuevamente del sistema de consolidación: efectivamente, la consolidación contable no es sumar saldos de cuentas, sino que luego hay que hacer unas operaciones para eliminar aquellas operaciones realizadas entre los propios entes cuya contabilidad se consolida. Esta es una de las observaciones recurrentes desde hace mucho tiempo.

Luego hay otras relativas a la estabilidad presupuestaria –de estas hablaré más adelante, porque esto va al objeto de lo que se decía antes de cómo se ha ejecutado ese presupuesto–; también hay otras que se refieren a determinados criterios, tanto en la contabilización de la deuda como en la valoración de partidas del balance. Hay dos observaciones, también, en cuanto a la dedicación presupuestaria, que también creo que tienen su importancia, y también otras muchas hablan de

remanente de tesorería, memoria de los costes y rendimientos de los servicios públicos... En total, como hemos dicho antes, treinta y siete observaciones que estaría bien que se pudieran ir implementando.

En cuanto a las referidas a la liquidación del presupuesto, hay una que me gustaría destacar –a esa se ha hecho mención también anteriormente–, que es a los gastos realizados y no contabilizados en el ejercicio por falta de crédito presupuestario. En el 2012 estamos hablando de 1.800 millones, casi –de 1.800 millones de partidas que se gastan en el ejercicio 2012 y que no se contabilizan–, cuando venimos de un ejercicio 2011 en el que estas partidas eran de 1.244 millones. Queremos decir que es una práctica irregular y que no se corrige, ni siquiera se intenta invertir la tendencia, sino que durante el 2012 se acentúa esta práctica, realizando gastos sin tener partida presupuestaria, y, por lo tanto, son gastos que se deben incluir en el siguiente ejercicio.

También creemos, y sería el siguiente punto a destacar por mi parte, todo el aspecto de la..., creemos que es fundamental el aspecto de la estabilidad presupuestaria. Obviamente, el contexto de estos presupuestos es un contexto difícil, es un contexto de crisis financiera y económica que se inicia tres o cuatro años antes, pero que en el 2012 está en toda su crudeza, y por tanto es un ejercicio, desde el punto de vista de gestión económica, sin duda complicado –sin duda, muy complicado–, y de ahí que la conclusión de la sindicatura es que al cierre del ejercicio la situación de la Generalitat es una situación delicada en cuanto a su situación financiera.

Venimos..., como se ha dicho también anteriormente, es el segundo año de presupuesto pactado entre Convergencia y Unión y el Partido Popular de Cataluña. Habla, hablaba también el señor Companyon de «bienio negro». Yo no sé cómo se queda en lo de «bienio negro», porque en el 2013 yo creo que Esquerra Republicana de Catalunya, junto con Convergencia, aprueban una prórroga justamente de estos mismos presupuestos, con lo cual yo creo que, al menos, señor Companyon, tendríamos que hablar por lo menos de «trienio», si no se ha seguido durante años posteriores con los mismos criterios.

Pero, en todo caso, en este 2012 lo que nos encontramos es con un objetivo de déficit, efectivamente, del 1,3, que luego se incrementa al 1,5, pero con un déficit real, producido a 31 de diciembre, del 2,2. Esto supone, y ya se ha dicho también, una deuda de la Generalitat de Catalunya de más de 42.000 millones de euros y un incremento de la deuda de alrededor del 20 por ciento.

Los datos son nefastos, los datos son duros; la situación, insisto, y se reconoce, era complicada: había una deuda, sin duda, que venía de otros gobiernos, y, luego, una situación económica muy complicada. Eso está claro y no queda otra cosa que reconocerlo. Pero, ante esta situación, un gobierno tenía dos alternativas: o los recortes o las reformas. Y su Gobierno, señor Mas-Colell, optó, ya en el 2011, siguió en 2012, y siguió en los siguientes ejercicios, por apostar por los recortes y no tener la valentía necesaria de afrontar

reformas en profundidad. Nos dedicamos a los recortes contables, a recortar los servicios, sin duda recortes dolorosos para toda la población, pero no se afrontan reformas de calado que coloquen a la Administración de la Generalitat en una mejor situación para afrontar a corto y a medio plazo situaciones de crisis.

Se es fuerte; se es fuerte con los débiles, pero se es débil con los fuertes. Y los fuertes en este caso seguramente son, pues, desde los compañeros de partido a otra serie de grupos de interés a los que, reformas de profundidad, reformas de calado, reformas en la Administración pública, reformas en la prioridad del gasto, no les interesan. Y ustedes no fueron capaces de afrontarlo.

¿Qué hacen, ustedes? Recortan; el recorte contable, por un lado, el recorte para llegar a fin de mes, y por otro las operaciones, las grandes operaciones que pretenden salvar las cuentas de la Generalitat. Y dentro de estas operaciones la sindicatura hace mención –y nosotros no podemos dejar de mencionar, también, y de resaltar– de la venta de ATLL, de la que en esta tribuna hemos hablado en más de una ocasión.

Ustedes enjuagan o pretenden enjuagar ese déficit; de hecho lo enjuagan: ese 2,2, esos 42.000 millones de deuda ya están reducidos, porque ustedes, de prisa y corriendo, el 27 de diciembre consiguen firmar, y por lo tanto contabilizar, una operación que supone 300 millones de ingreso en efectivo más otros 700 a pagar en los siguientes cincuenta años. El problema de la operación no es eso, ni tampoco vamos a entrar en el debate político sobre la privatización del servicio o no, sino que el problema es que por las prisas, por sus prisas para intentar enjuagar y lavar la cara a su mala gestión del año 2012 ustedes crean una situación en la que la propia sindicatura escribe en su informe que si la Administración tuviera que resolver el contrato debería hacer frente a posibles indemnizaciones por daños y perjuicios.

Nosotros hemos preguntado aquí muchas veces desde entonces, nos hemos cansado de preguntar, si la Administración tiene por lo menos una previsión de qué podíamos estar hablando, una previsión de unos horizontes, de «si pasa esto, pues, tendremos que asumir tales pagos; si no pasa, pues, todo quedará como está». Nos gustaría haber podido tener esa discusión; usted siempre se ha negado, nunca ha hablado de horizontes y siempre se ha remitido a la resolución del fondo del asunto, y habrá que ver, efectivamente, cómo se resuelve.

Pero aquí lo que nos preocupa a nosotros, y lo he dicho alguna vez, y aprovecho la ocasión para repetirlo, no son tanto o no son solo las indemnizaciones que se pudieran derivar de si se ratifica la nulidad de la adjudicación del contrato, sino el empecinamiento del Gobierno en una situación que al menos jurídicamente sorprende. A mí me gustaría que se me explicara, y aún no se me ha podido explicar.

Tenemos, en el caso ATLL, una resolución administrativa que dice que la adjudicación no es correcta, una resolución administrativa que el Gobierno no aplica, no ejecuta, y sin embargo es una resolución admi-

nistrativa que no está suspendida por ningún tribunal. De hecho, ustedes han pedido su suspensión y no se la han concedido, con lo cual el hecho de una resolución administrativa que no se ejecuta sin estar suspendida judicialmente es lo que, desde nuestro punto de vista, puede generar al menos un mayor coste de las indemnizaciones en caso de que luego se resuelva en sentido contrario la resolución judicial, y seguramente no solo un mayor coste en las indemnizaciones sino una responsabilidad –ya veremos hasta qué punto puede llegar– de los miembros de la Administración.

Estos es lo que se ve desde fuera, y lo hemos expresado muchas veces y hemos pedido aclaración a este punto, que igual hay una aclaración jurídica sencilla que nos podrían dar desde el Gobierno, pero en estos meses que llevamos no se nos ha dado. Aprovecho para volver a solicitarla. Igual en esa comparecencia a la que ustedes se comprometieron –comparecencia conjunta– ante la Comisión de Territori, a la que ustedes se comprometieron y de momento no han cumplido, se pueden dar una explicación.

Pero, en todo caso, estas cuentas a las que nos referimos del año 2012 vienen marcadas por esta operación, por esta chapuza a la desesperada para intentar, de alguna forma, salvar las cuentas.

También se ha hecho mención a la operación de Tabasa: una plusvalía en dos años del 250 por ciento. Obviamente, una buena operación para el que la realizó. La verdad es que una plusvalía en dos años del 250 por ciento nos hace sospechar que quizás no se fue todo lo diligente que se debía haber sido y no se obtuvo el precio de venta adecuado, ahí queda la sospecha. Lo que nos parece, después de ver este informe, esta cuenta de la Generalitat, es que el Gobierno de Convergencia y Unión, que entró en el 2011 y que ese ya 2012 era su segundo año, ni gestionaba bien el día a día ni fue capaz de mejorar la gestión de un gobierno tan criticado como el tripartito. Ustedes entraron en 2011 para expulsar al tripartito, que nos llevaba a la ruina; ustedes no nos sacaron de la ruina, por un lado, el día a día no fue su fuerte y las operaciones, las grandes operaciones tampoco, señor *conseller*, las grandes operaciones se transformaron en grandes chapuzas. Yo creo que ese el resultado de su gestión durante los ejercicios 2011 y 2012.

Después nos encontramos, en el dictamen que vamos a votar, posteriormente, de la comisión, en el que hay dos puntos que son yo creo que los lógicos en cualquier informe de la Sindicatura de Cuentas; es aprobar el trabajo realizado y el informe realizado por la Sindicatura; obviamente, mi grupo votará a favor, y pedir, si es que sirve de algo, que se cumplan las resoluciones y recomendaciones. Aquí supongo que, como siempre, todos los grupos votaremos a favor y habrá unanimidad, pero luego se cumplen cinco de treinta y siete resoluciones. Vamos a ver si somos capaces de enmendarnos y, además de aprobar, luego las cumplimos.

Y luego hay un tercer punto, del que ya pido votación separada, en el que lo único que se intenta es justificar la mala gestión del Gobierno en el 2012 y en los años posteriores, en base al discurso victimista y a la salida

de la independencia como única salida que se le ocurre a este Gobierno para arreglar la situación. Pobre solución nos ofrece usted, solución imposible.

Muchas gracias, señora presidenta. Muchas gracias, señores y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Conseller, una salutació a tot l'equip, també, de la Sindicatura, també al pare del David Companyon, ja que l'hem citat. Molt ràpidament, o no, o molt sintèticament, les dues perspectives, la tècnica i la política per justificar, valorar i argumentar per què ens abstindrem, tal com vam fer l'any anterior.

Des de la perspectiva més tècnica o metodològica i de l'anàlisi del compliment i del respecte a la normativa comptable i pressupostària, agraïm, òbviament, i avalem tota la feina feta per la Sindicatura de Comptes i instem i urgim al Govern que sense cap demora ni cap excusa faci seves i implementi les trenta-set recomanacions i observacions que la Sindicatura fa a l'executiu per tal d'esmenar els incompliments i les males pràctiques detectades en el compte general del 2012 elaborat per la Intervenció General de la Generalitat.

La primera motivació de l'abstenció, i són prou coneguts i ho hem denunciat reiteradament, és que desconexim, seguim desconexint com a grup, com a societat, com a ciutadans, l'estructura i els pagaments del deute acumulat per la Generalitat fins l'any 2108, una elevada irresponsabilitat política, i això lliga directament amb dos reclams recents, imprescriptibles i vigents, relatius a la qualitat i la radicalitat democràtica als governs oberts i segurament que la pedagogia ètica i política, que és l'auditoria i la transparència, que són nous reclams socials, com vostès saben. Com sabran, la CUP, la primera moció que va fer en arribar a aquesta cambra, ara ja fa gairebé tres anys, va ser presentar una sol·licitud d'auditoria del deute, i el «no» que ens van donar aleshores dura encara fins al dia d'avui; no ens permeten saber i no ens permeten conèixer, a tota la societat, quina és l'estructura del deute. Mal símptoma i pitjor averany encara avui continuat. No en coneixem ni l'origen ni l'evolució ni l'estructura, i per això l'abstenció. Mentre no hi hagi una auditoria del deute, que, a més, pensem que l'ha de fer la Sindicatura de Comptes, ens abstindrem.

Volem saber a què devem i per què i amb quins costos, i estem a l'any 2015 i ho estem demanant l'any 2015, i no sembla demanar massa què deu l'Administració pública del nostre país. És obvi que és una exigència democràtica, i també, com vostès saben i «hackejant» l'impossible, nosaltres vam fer públics els creditors, malgrat que el que va dir la conselleria d'Economia en el seu moment, és que no podíem facilitar les dades als tercers, és a dir, els bancs es negaven a facilitar-la als representants polítics. Sense demanar permís, doncs, vam intentar abordar el règim de la «deutecràcia finançalit-

zada»; no ho ha dit la Sindicatura de Comptes, no ho ha dit el Govern de la Generalitat, no ho ha dit aquest Parlament: ho ha fet públic la Plataforma d'Auditoria del Deute Ciutadà amb el suport, òbviament, d'aquest grup, que sí que ens recorden que devem a cent vint bancs catalans, espanyols i internacionals, fonamentalment, que la meitat d'aquest deute la devem a vint bancs privats, del 52 per cent del deute total als bancs liderats per CaixaBanc, 7.300 milions d'euros, i al BBVA per 7.100 milions d'euros.

El que no sabem és amb quines operacions, amb quin tipus d'interès, i esparvera i garratiba veure, entre els creditors, Goldman Sachs o Lehman Brothers. Hi ha dues perspectives tecnicometodològiques més, o estrictament tècniques, si volen, i una que és reiterada any rere any i és la sol·licitud, no?, permanent de l'esforç addicional per presentar l'informe sobre el compte general en uns terminis més pròxims i escurçats respecte a l'exercici fiscal tancat. I en aquest sentit, i per parafrasejar el mateix síndic, fem nostres les seves paraules pronunciades en aquest plenari el juny del 2012, quan presentàvem el compte general de l'exercici del 2009. El 2012 presentàvem el compte general del 9, el 2015 presentem el del 12, no sembla que s'hagi escurçat. Deia el síndic —obro cometes—: «Podria concloure la meua intervenció manifestant que aquest síndic és conscient que cal, per part de tothom, seguir fent un esforç per poder presentar un informe definitiu del compte general en uns terminis més curts i propers a l'exercici fiscalitzat. No tan sols perquè sigui una obligació de llei, una obligació normativa, sinó també perquè la conjuntura actual i la velocitat amb que els esdeveniments socials i econòmics fan variar les perspectives i les mateixes dades, amb molt poc temps provoquen que informes anteriors restin de seguida amb poc valor com a eina de gestió.»

Finalment, n'hi ha un altre, i des d'aquesta perspectiva i malgrat la reforma de la Llei de la Sindicatura del 2010, considerem que cal reforçar i potenciar aquesta institució i tots els òrgans de control. En altres aspectes de la crisi que viu el nostre país, també vinculades a casos de corrupció, a casos de frau fiscal, tot, pràcticament la majoria d'experts, entre d'altres moltes mesures, demanen el reforç dels òrgans de control i fiscalització.

És també un reclam democràtic dotar-lo de més estris, de noves atribucions i de més potència que garanteixin la fiscalització diligent i rigorosa de tot el perímetre del sector públic català. Per nosaltres sou una estructura democràtica, sou una estructura d'estat, esperem que aviat, i em sembla inadmissible que tot i detectar irregularitats diverses en contractació pública o en execucions d'obres, les seves recomanacions no tinguin cap conseqüència. En absència de bona fe demostrada al llarg del temps, caldrien modificacions legals perquè fossin d'obligat compliment les recomanacions, el que no podem fer una feina i una inversió com la que fan i que després les seves recomanacions quedin en el calaix de l'oblit.

Passaríem a la part que també motiva l'abstenció, que seria molt més relativa a la vessant política. Un cop més i com l'any passat també, ho recordaran, ens fi-

xem o destaquem singularment el vot particular que, com ja és habitual des del 2008, ha emès el síndic Jordi Pons i que lliga precisament amb les nostres demandes anteriors, auditoria, transparència, i que relliguen amb la crònica d'un país endeutat i hipotecat, hi insisteixo, segons les seves dades, fins l'any 2108. Qui ho ha fet? Qui ho ha provocat? On estan les responsabilitats polítiques? El síndic Pons apunta i apuntala diversos aspectes del que avui en destaquem tres.

U. Analitzar amb profunditat l'estat de compromisos de despeses adquirits, amb càrrecs en exercicis anteriors. És a dir, qui s'autoarroga la responsabilitat de decidir per les generacions futures sense comptar amb elles. Com a mínim, de tres generacions, si comptem el 2108, i qui s'autoarroga la capacitat d'hipotecar el futur del país.

Dos. Analitzar l'ús de fórmules de col·laboració publicoprivada, fiscalitzar si s'ajusten a la legalitat vigent, valorar-ne en cada cas la idoneïtat davant fórmules alternatives i fer una seriosa advertència sobre el sobrecost i el cost que té l'ús de fórmules finalment perverses per a les finances públiques i on sempre guanyen els que guanyen sempre. L'exemple més recent, sagnant i vergonyant és el rescat de l'eix Vic-Ripoll, via Cedinsa, aquest mateix any, en els pressupostos del 2015, 275 milions d'euros, i després critiquem els rescats de les radials i les autopistes madrilenyes, quan aquí passarà el mateix, 275 milions d'euros per un tram d'autopista Vic-Ripoll rescatat, per cert, de l'època del tripartit. Aquestes condicions de rescat és molt més, bastant molt més que els 171 milions destinats a la renda mínima garantida a les persones que més pateixen la crisi.

Haig de fer una esmena autocrítica, també, al senyor Companyon; nosaltres, com a moviments socials, el 2009 denunciàvem que el tripartit va permetre que «la Caixa» guanyés 72 milions d'euros amb la primera emissió de bons patriòtics per no fer res, per col·locar en deu dies no em recordo quant era l'emissió. Per tant, també vergonyant.

I finalment, el síndic Pons també es referia a que caldria fiscalitzar amb major detall les remuneracions de personal i posar un èmfasi especial en el compliment de la legislació vigent. Ja se sap, segons per a qui el PP és com Càritas, un partit *sin ánimo de lucro*, Pretòria seria una ONG, el BPA i Andbanc són finances ètiques, Bárcenas és un carmelita descalç, Botín un activista social anticapitalista. Però entrant en la dimensió política, vostès saben que Henry Ford va dir fa molt de temps –li ho recordo, conseller– que si la gent sabés com funciona el sistema financer hi hauria una revolució abans de demà al matí. Aquesta també és la nostra història, perquè en una perspectiva de filosofia política hi ha hagut crims d'estat, però ara és l'època dels fins de mercat. Hi ha hagut la sinistra raó d'estat, la sinistra violència d'estat, els sinistres crims d'estat, i ara estem en una època de la raó, els crims i la violència de mercat. I per tant, és imprescindible, en el contingut, més que en el continent, la crònica dolorosa de l'austeritat, de la voracitat carronyaire dels mercats i de totes les complicitats polítiques que l'han permessa.

Què no diu aquesta Sindicatura de Comptes, perquè no ho pot dir, perquè és una conselleria invisible? Que la primera conselleria d'aquest país és ja la conselleria del deute; el 2015, la primera conselleria és la conselleria del deute, si sumem deute, si sumem pagaments diferits i si sumem interessos. Per sobre de qualsevol altra partida. Per tant, la sindicatura també evidencia i així ho reconeix, la delicada situació financera de la Generalitat, a partir dels paràmetres, de dos paràmetres fonamentals: necessitats de finançament, de romanent de tresoreria i fons propis negatius i de l'elevat endeutament financer i compromisos d'exercicis futurs.

Aquestes tensions, dilemes i voracitats són les que han provocat cinc anys continuats d'austeritat planificada i deliberada i ordida per satisfer les exigències del minotaure de la troica, dels sacrosant dèficit públic i el deïficat pagament del deute, on tot se sacrifica, democràcia, drets socials i el futur. Aquell era el segon any de les pitjors retallades des del final de la dictadura franquista i, com s'ha dit, i cal recordar-ho, perquè tenim memòria, duïen la firma inconfusible, aleshores, del PP i de Convergència i Unió. Malgrat que el senyor Mas-Colell ja deia aleshores que el sector públic estava pagant una crisi que no l'havia provocat el mateix sector, l'endeutament, com ha recordat el síndic, havia augmentat un 19 per cent, de 35.000 a 42.000 milions d'euros. Avui estem gairebé a 70.000 i malgrat les retallades, el deute s'ha desbocat. En la lògica de la pura usura especulativa imposada per Berlín i desigualment redistribuïda per Madrid amb la tirania, una altra tirania, del topall del dèficit i que ha dinamitat, també, la cohesió a la nostra societat, l'ha empobrit, la precaritzat i l'ha desnonat en aquesta economia vampírica, de menys despesa social per satisfer els capitals financers, és a dir, una economia pura de casino.

Les conseqüències, ho hem reiterat moltes vegades, són letals per a la nostra societat i caldria demanar-se si hi ha polítiques econòmiques que poden arribar a ser criminals i nosaltres pensem que sí, que el neoliberalisme és criminal, perquè els estats i els mercats, com les grans corporacions, també poden delinquir. Les conseqüències potser no són tan conegudes com sembla, però és un nou model d'empobriment, amb nous itineraris ràpids cap a la pobresa i amb noves fesomies de l'exclusió, que se suma a l'empobriment crònic o estructural des del 1980 d'aquest 16 per cent de la població en situació d'exclusió, que, tampoc amb les vaques grasses, la política va saber treure del circuit pervers de la pobresa.

La pobresa laboral, i l'augment dels sense ingressos, dels sense cobertura i dels sense feina, no? Es dispara la pobresa energètica, que afecta 800.000 persones; tenim rècord en desnonaments, i la política no serveix, o no existeix, i, per això, no hi ha democràcia.

Hi ha una fallàcia entre tot, no? Això, amb el conseller, ho hem discutit moltes vegades. Hi ha tres formes de quadrar uns pressupostos impossibles: retallades, venda de patrimoni i privatitzacions o ingressos ficticis. Al final, l'únic real són les retallades; la venda de patrimonis no ha funcionat, i els ingressos ficticis d'aquest any és una demanda política impossible, i quan

fem alguna llei per poder tenir nous impostos, com saben, arriba la brigada Aranzadi i ho prohibeix.

Però, clar, la política no existeix, en aquest país: 76.000 pisos demanats l'any passat de protecció oficial, i només se'n van donar 1.200, desprotecció a 75.000 famílies; 1,6 milions de persones en la pobresa, PIRMI 28.000, 1,6 de desemparament a les persones que viuen en la pobresa. No hi ha política, no hi ha democràcia: hi ha mercats.

Pobresa energètica. Ens discutim per 20 milions d'euros, per un fons que haurien de donar les empreses que presten servei públic. Vint milions d'euros és el que van guanyar cada dia l'any passat les tres operadores que operen a Catalunya: 7.125 milions d'euros en tot un any, i estem barallant-nos pel que guanyen en un sol dia, el 0,20 del benefici net.

Però, en tot cas, allò que diuen també els pressupostos del 2012, com els del 13 i els del 14, i esperem que no els del 16, és que som un país ben estrany, que en els darrers cinc anys ha retallat el pressupost públic un 20 per cent; s'ha desplomat el pressupost públic en ensenyament, en educació, en serveis bàsics, 5.300 milions d'euros, que nosaltres ens seguim preguntant si és molt o és poc. És moltíssim, massa, per a les classes populars, però, segurament, matemàticament, la ciència més exacta que existeix, és poc. És poc si ho comparem amb 16.000 milions d'euros de frau fiscal anual a Catalunya; amb 16.000 milions d'euros, o 18.000, pel cap baix, amb el desequilibri fiscal crònic que pateix el nostre país; amb els 15.000 milions d'euros que ha costat el rescat de les caixes catalanes; amb els 10.120 milions d'euros pagats només en interessos del deute des de l'any 2008; mercats financers, bancs, que s'han enriquit especulant sense cap mena de procediment productiu, només especulatiu, amb el sofriment de la nostra societat; una lògica feudal i classista que queda en una darrera dada que algun dia haurem d'explicar als nostres fills i filles: totes les retallades produïdes des de l'any 2010 equivalen exactament a un terç de la riquesa dels deu catalans més rics, que posseeixen 16.000 milions d'euros.

Gràcies, conseller, presidenta, síndic.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, síndic major, síndics que ens acompanyen, amb aquests dos minuts, seré telegràfica, que tinc de temps, per argumentar el vot favorable al compte general del 2012.

Primer, estem fent la fotografia a través de la liquidació pressupostària de l'exercici del 2012; hauríem d'intentar fer el del 2013. Però, bé, l'estem fent en aquest context: cinquè any de crisi, un acord parlamentari Convergència - Partit Popular, decisió europea, espanyola i catalana de polítiques d'austeritat –aquesta és la fotografia–, cinquè any de caiguda del PIB, i gairebé més del 20 per cent de l'atur, increment de les desigualtats.

Aquest compte general diu que ratifica el compliment de la legalitat, que vostès són fedataris del que diuen.

Segon, constata una situació econòmica de la Generalitat molt fràgil, amb incompliments del dèficit acordat, amb problemes de tresoreria, que provoquen retards dels pagaments i incompliments de les lleis de morositat, que té efectes sobre pimes, té efectes sobre proveïdors, té efectes sobre entitats que gestionen serveis públics. Té un increment constant del deute, i uns alts interessos financers, i compromisos de pagaments diferits.

Això té. I voldria fer, en cinc punts, a través de les recomanacions, consideracions polítiques. Un: ja el 2012, conseller, es veia que el model de finançament pactat que emanava de l'Estatut del 2006 no era l'idoni, i molt menys en moments de crisi, eh? Perquè hem de debatre que s'ha esgotat el model de finançament. Ni tan sols..., i això crec que hauríem d'haver-ho esmentat, hauríem d'haver fet l'agència tributària consorciada, que emana del mateix Estatut, i no la vam fer.

Segona consideració. Hem de revisar amb profunditat el model de fiscalitat i de lluita del frau fiscal, perquè és un problema; parlem molt de despesa, però també, com vostès fan en el seu informe, d'ingressos.

Tercer. Hem de revisar clarament les polítiques d'austeritat, perquè tornem a estar, i els síndics ho saben molt bé, per exemple, en una xifra..., amb un 20 per cent de desviació de despesa desplaçada de salut. Hem retallat 1.400 milions, i tornem a desplaçar 1.700, diuen vostès, el 2012; el 20 per cent del pressupost. Vol dir que aquí hi ha quelcom que hem de tornar a analitzar d'una manera totalment diferent, conseller. Vostè sap... Sí, munti, si us plau, l'oficina pressupostària; munti escenaris plurianuals.

I acabo amb dues consideracions reiterades de la sindicatura. Una: és totalment necessari, conseller, sindicatura, que es posin d'acord la intervenció, els auditors i la Sindicatura de Comptes, i fem un pla econòmic, financer, comptable, a on cadascú faci la seva feina, nodrim les dades amb total transparència, tant de la contractació com dels plans econòmics financers a mitjà i a llarg termini. Perquè no es tracta de burocratitzar el control; es tracta d'agilitzar els controls. Perquè, si no, genera desconfiança en el sector públic, i, fins i tot, amb la munió d'organismes que tenim de capacitat de control.

I acabo amb una última consideració, que em sembla rellevant. Ho han dit tots vostès. Adjudicacions, concessions, vendes de béns i serveis públics o de serveis d'interès general, sigui l'aigua, la telefonia, etcètera, les carreteres, les autopistes, necessiten no només un debat de sí o no, sinó que necessiten clarament procediments, procediments clars, amb plans econòmics financers a mitjà i a llarg termini. Aquesta és una recomanació històrica. I estem..., fariem un favor si aquestes recomanacions les elevéssim a categoria política. Vostès saben que jo sóc de les que diu que a la vida ens hauríem de posar d'acord amb les línies verdes i, en tot cas, diferir en algunes línies vermelles.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputades, diputats, sort que la diputada Geli ens ha situat una altra vegada en el Fons de liquiditat autonòmic, perquè, durant tota aquesta sessió, gairebé que jo..., en certs moments, m'he perdut, perquè no sabia si parlàvem del fons de liquiditat o dels problemes del món mundial, eh? I, en tot cas, bé, agraeixo que se'ns hagi tornat a re situar en el que és estrictament el que estem discutint avui, que és el compte general de l'any 2012.

Deixin-me, però, que, atès que hi ha hagut tantes intervencions tan diferents i tantes arengues, com, per exemple, la del senyor Companyon, que, realment, doncs, el seu pare s'ha de sentir molt orgullós de vostè, perquè ho ha fet molt bé, quant a una arenga, que jo comenci fent-li algunes preguntes que em semblen òbvies.

Vostès són els que van acabar amb un dèficit del doble del que s'havia previst? Deu ser que sí. Vostès són els que van portar un endeutament de 25.000 milions d'euros a 80.000 milions d'euros? Deu ser que sí. Vostès són els qui van anar als mercats financers, acceptant el seu joc, una vegada darrere l'altra? Deu ser que sí.

I aleshores el que em pregunto és: bé, si vostès s'haguessin trobat, no amb uns mercats financers oberts, sinó sense accés al crèdit, amb el dèficit fiscal continuat que pateix Catalunya, què haurien fet? I la resposta que em ve al cap és: una arenga, com la que vostè ens ha fet aquí, una arenga autoexculpatòria, i poca cosa més. Perquè, francament, venim d'on venim perquè hi ha hagut uns governs que han fet un *fast food* del que és el consum de recursos públics. I ara, estem tornant, de mica en mica, amb moltes dificultats, a la cuina mediterrània, més equilibrada i més saludable. Però tot això és el que estem fent durant tots aquests anys.

I aleshores surten Ciutadans –hi han hagut moltes intervencions, eh?, però també la del senyor Villegas–: «Ustedes han hecho recortes pero reformas, no.» Reformes?, quines reformes? Quines reformes? Perquè, quan entra en la qüestió: «Reformas de la Administración.» Quines? Fer fora més gent? Quines? Deixar de gastar el 70 per cent del pressupost en despesa social, que és el que s'ha gastat durant tots aquests anys?

Les reformes les fan els qui tenen la paella pel mànec. I Catalunya, durant tots aquests anys, no l'ha tingut, la paella pel mànec; ha estat atrapada en els seus propis errors i en el que és la conformació de les lleis de l'Estat.

I quant a Tabasa, que també se n'ha parlat, quan es parlava de les operacions de venda, tan criticades, si s'han fet, ha estat per evitar més retallades; si s'han fet, ha estat per evitar més retallades, ha estat per obtenir ingressos, que calien, palmàriament, clarament, per mirar de quadrar uns comptes que no quadraven

de cap de les maneres. I amb Tabasa, escolti, 430 milions d'euros, ni més ni menys del que s'havia previst: 310 en *cash* i 120 en finalitzar la concessió. I això em sembla que és el que hauria fet qualsevol, que, en lloc d'arengues, hagués hagut de posar-se davant del carro a mirar de treure'l d'on ens el van deixar.

Però és que, a més a més, tot això que dic, no ho diem nosaltres, no és que el discurs del Govern de Catalunya en matèria de política econòmica i fiscal sigui una invenció, sinó que, a més, venim avui aquí amb un informe de la sindicatura que certifica que tot el que s'ha dit respecte a aquestes qüestions és cert i que no eren excuses ni de mal pagador, ni febrades neoliberals, ni voluntat de destrucció dels serveis públics, ni qualsevol de les moltes afirmacions que s'han fet per adjectivar el que el Govern de Catalunya va haver de fer al principi d'aquesta legislatura.

I avui certifiquem, llegint i analitzant aquest informe, que, si bé no quadren els números, quadra a la perfecció la diagnosi del Govern amb la qui té l'atribució de fiscalitzar-lo. I constatem que l'herència del període 2003-2010 –i ja no diré més «tripartit», perquè no cal mirar tan enrere, no vull, no volem mirar tan enrere; hem de portar sempre el retrovisor, però és que venim aquí, i ens trobem amb la necessitat de tornar-lo a treure– té uns efectes comptables negatius en la sostenibilitat dels serveis públics. I constatem que el dèficit de finançament és una llosa en la nostra qualitat de vida. I constatem que l'Estat ha estat server i dur amb els nostres comptes, i lax amb els seus. I constatem, finalment, que el problema de Catalunya no és d'ingressos, és de despesa i de manca de sobirania sobre les seves bases fiscals.

La diferència entre la situació que reflectia l'informe de l'exercici del 2010 i l'informe del 2012 demostra, malgrat que, des d'aquella banda de l'hemicicle, em van llançant missatges, demostra que Catalunya no té una bota de sant Ferriol, que no té una maquineta de fer diners; que els diners que produeix no els gestiona suficientment; que la recaptació deixa un drenatge fiscal continuat, que ens aprima i que posa en perill la nostra qualitat de vida i els serveis dels qui hi aporten el seu esforç fiscal.

I el resum de la situació 2012 que reflecteix l'informe és dur. Tenim necessitats de finançament no cobertes, diu l'informe. Tenim un romanent negatiu de tresoreria, diu l'informe. Tenim els fons propis en negatiu, diu l'informe. Tenim un endeutament financer elevat, diu l'informe. I tenim uns compromisos de despesa futura molt importants.

I, amb aquest panorama, nosaltres podríem dir que l'últim apagui el llum. Però, lluny de fer això, creiem que en termes comparatius el resultat del 2012 és bo en termes d'evolució comparativa: dèficit del 2010, 8.911 milions, un 4,57 del PIB; dèficit del 2012, 3.596 milions, un 2,21 del PIB. En dos anys, reducció del dèficit: 60 per cent. Hi ha qui demana reformes, qui demana... Reducció del dèficit: 60 per cent. Necessitats de finançament, any 2010: 8.352 milions; any 2012: 4.295. Reducció de les necessitats de finançament a la meitat. Ara, el pes dels compromisos de des-

pesa amb càrrec a exercicis futurs té un fort impacte en els comptes de la Generalitat. Ho diu la sindicatura, i no era cap profecia; és exactament així. Ja ho deien el 2010, en què parlaven del pas de 25.543 milions d'euros en l'exercici del 2006 als 79.502 en l'exercici del 2010. I, miri, m'ho salto, perquè no vull entrar en fins quan estarem pagant l'herència rebuda –ho deia el diputat David Fernández–, fins al 2108... És igual, no cal dir quant trigarem a pagar..., és igual.

Mirin, no és una qüestió de quantitat, i jo crec que alguns han d'aprendre la lliçó per si mai tornen a governar: és una qüestió de qualitat. No és una qüestió de fer més i més: és una qüestió de fer les coses bé i millor. No és una qüestió de *burro grande*, *ande o no ande*, ni de preu per preu, sabates grosses: és una qüestió de governar bé. Perquè el que s'ha fet –i també ho deia un diputat, el diputat de la CUP, i jo hi estic d'acord– té efectes a més de trenta anys vista, compromet despeses futures, compromet generacions futures, hipoteca futurs pressupostos, trasllada a futures generacions les decisions dels anteriors i, sobretot, estava dissenyat en un món sense crisi econòmica i amb una roda d'ingressos, despeses, accés al crèdit, que rodava sempre. Quan ha fallat l'accés al crèdit s'ha enfonsat tot. I aquest abús del sistema del pagament allargat, juntament amb un dèficit de finançament crònic, són en gran part el problema que avui pateix la Generalitat.

Deia el diputat Terrades que havíem fet màgia. Màgia no; jo crec que aquest Govern ha estat un govern valent, un govern responsable, un govern coratjós... Miri, som el Cirque du Soleil de l'equilibri pressupostari i la preservació de l'estat del benestar (*remor de veus*), som un gran govern (*alguns aplaudiments*). I ara l'objectiu és començar a guanyar musculatura, i tenim dos instruments importants per fer-ho. El primer és la mateixa economia catalana, una economia catalana que, malgrat tot, presenta símptomes de recuperació i previsió de creixement del 2,2 per cent. I el segon és l'incipient procés de creació d'estructures pròpies de control de les nostres pròpies bases fiscals. Ningú ho ha fet, però nosaltres ho farem.

Parlem un moment del FLA, Fondo de liquidez autonómico. Ha estat durant temps el ferro roent al qual ens hem hagut d'agafar per força, i no és, no ha estat ni cap regal ni cap concessió graciosa de part del PP. És necessari repetir que el FLA és un mecanisme de liquiditat que l'Estat habilita però que en el nostre cas es nodreix del nostre propi esforç fiscal; no se'ns regala res. I veure els diputats de *los partidos nacionales* rendint «pleitesia» i fent-nos creure les seves bondats és francament descoratjador; no és inèdit, però és ben trist.

De fet, el FLA són molts menys diners dels que cada any els catalans paguem a l'Estat i no tornen. Posin-ne setze mil, posin-ne onze mil, facin la xifra que vulguin: són molts més dels que els propis catalans generen amb el seu esforç. El nostre problema fiscal, el nostre problema d'ingressos, no es dona perquè els catalans no generin prou recursos: es dona perquè el nostre problema fiscal és el Gobierno de España. No tenim una hisenda normal, tenim desconectats els pagaments dels nostres impostos dels ingressos que rebem. I això fa que, per exemple, aquest any ens fal-

tin 2.350 milions d'euros per quadrar els comptes del 2015.

El FLA, encara que ara sigui sense interès, és una poma enverinada. És una poma enverinada perquè representa, a canvi, una submissió financera total del nostre Govern. Una cosa és el finançament i una altra és la liquiditat. El FLA no és finançament, és tresoreria, és *que surja el efecto sin que se note el cuidado*, és segrestar l'autogovern per aquesta via. Una via que no hauríem hagut de fer servir si haguessin passat tres coses: deixar que Catalunya controlés les seves bases fiscals; aportar els recursos de la disposició addicional tercera; pagar la bestreta del Fons de competitivitat, que eren 900 milions d'euros que no ens han pagat i amb els quals nosaltres hem finançat l'Estat, o revisar aquest model de finançament de comunitats autònomes que està exhaurit i que no es vol revisar perquè l'eina del FLA fa una doble feina, de liquiditat però també de control i segrest del propi autogovern.

Ara sense interès, però 2012-2013-2014, n'hem pagat, d'interessos. Saben quants? Només del 2012, 1.900 milions d'euros, tot el que s'haurà destinat aquest any a polítiques de protecció social. No n'ha parlat la CUP, no n'ha parlat Iniciativa, han parlat del que guanyen els bancs, de tot el que guanyen els bancs... Mil nou-cents milions d'euros que pagarem d'interessos del FLA –del FLA–, que els pagarem a l'Estat. D'aquest no en parla ningú.

Conclusions. Estem marcats pel passat i tenim marcat el futur si no hi posem remei transformant el sistema de dalt a baix. Hem reduït a la meitat el dèficit i les necessitats financeres en dos anys, i això ha salvat el conjunt del sistema. Hem de fer més esforços per guanyar musculatura; que l'economia vagi bé és clau, i també ho és que estiguem construint la hisenda pròpia. Hem d'acollir-nos a un fons de liquiditat que no és cap regal, sinó l'embut per on passen els nostres propis recursos fiscals. Patim la paradoxa de generar els recursos però no de disposar-ne, i a sobre qui ens els facilita és el mateix que no ens permet disposar-ne, i ens cobra interessos, almenys fins ara, i es presenta aquí com el nostre salvador. I, si l'Estat hagués aplicat la Llei d'estabilitat amb criteris estrictament europeus, l'any 2012 la Generalitat hauria complert els objectius de dèficit, perquè haguessin estat marcats en el 2,62, i no en l'1,5. Increïble tot el que dic, però cert.

Gràcies, presidenta; gràcies, consellers; gràcies, consellera; gràcies, diputades i diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

S'ha demanat votació separada del punt 3: d'una banda, els apartats a i b, i d'una altra, el c. És així? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte general de la Generalitat corresponent al 2012.

Per tant, votarem en primer lloc els apartats 3.a i b –apartats 3.a i b.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 81 vots a favor, 45 en contra i 2 abstencions.

Votarem ara l'apartat c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor, 41 en contra i 3 abstencions.

I votem ara la resta del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 1 abstenció.

Manifestació

de condol per les víctimes
de l'atemptat a Tunis

Abans de començar el capítol corresponent a mocions, els proposo, senyores diputades i senyors diputats, un minut de silenci en solidaritat amb totes les víctimes i amb els seus familiars, per l'atac produït ahir a la capital de Tunísia, on han estat assassinades més de vint persones, dues de les quals catalanes.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Agrair al síndic major i als síndics de la Sindicatura de Comptes la presència avui i la seva intervenció.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre
la situació de la sanitat (tram. 302-00261/10)

Continuem amb el punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la situació de la sanitat. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyora Ribas, ja pot començar.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellers, vicepresidenta. Lamentar que no hi hagi el conseller Boi Ruiz avui aquí per escoltar com no només la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida som els que fem el cop de puny simbòlic a la taula que li vaig dir a la interpe·llació de fa quinze dies, per reprovar la seva gestió. Agraïxo, però, que hi hagi una àmplia representació del Govern de la Generalitat per escoltar-ho; de fet, són vostès corresponsables d'aquestes polítiques del Departament de Salut. Un cop de puny a la taula que vaig explicar a la interpe·llació de fa quinze dies, amb un llistat de greuges d'alguns dels efectes nefastos que hem patit en quatre anys de gestió del conseller Boi Ruiz en el Departament de Salut; nefastos per a l'àmplia majoria de la ciutadania, profitosos per a uns pocs.

La conseqüència d'aquella interpe·llació és la moció que avui presentem en aquest Ple, una moció clara i política i ben clara, de només dos punts. I, per tant, també seran ben clars els posicionaments dels grups parlamentaris, dels diputats i diputades, en la votació d'aquesta moció. Avui els diputats i diputades d'aquest Parlament votem si avalem o no avalem les polítiques dutes a terme pel Departament de Salut i si es reprova o no el responsable polític d'aquestes polítiques, el conseller Boi Ruiz.

Nosaltres li dèiem al conseller fa quinze dies que ja n'hem tingut prou. Que n'hem tingut prou de quatre anys de polítiques de desmuntar i debilitar el sistema de salut i els drets que a ells els garanteixen. N'hem tingut prou d'unes retallades que no només es poden justificar per lògica pressupostària, sinó que tenen també motivació ideològica i d'interès de part. N'hem tingut prou de retallades de pressupost i de recursos fins a punts inassumibles, que han provocat la degradació dels serveis sanitaris i una reducció de la qualitat assistencial, de l'accessibilitat i de l'equitat. N'hem tingut prou de la precarització de les condicions de treball dels i les professionals dins del sector sanitari català. N'hem tingut prou de l'increment de la confusió en el sistema sanitari català, fent cada cop més subsidiari l'interès públic respecte de l'interès privat. N'hem tingut prou nosaltres i n'han tingut prou molts professionals d'aquest sector i n'han tingut prou molts i moltes usuaris i usuàries d'aquest sector, i ens fèiem ressò d'aquestes mateixes queixes. Volem construir, sí, però primer cal aturar-los.

Via transaccions amb les esmenes d'Esquerra Republicana i de Ciutadans, la moció també posa a votació denunciar, lamentar la manca de pluralitat de veus que hi va haver en el debat .CAT de TV3 el passat 5 de març, sobre salut. Ho denunciàvem, per cert, també el passat dimarts en un debat alternatiu, gràcies a l'Alternativa TV.

També posem a votació reclamar solucions a la situació d'urgències a molts hospitals catalans, com ja s'ha posat a votació diverses vegades en aquest Ple i com cada dia reclamen professionals i usuaris de molts d'aquests grans hospitals catalans.

També posem a votació reclamar informació clara sobre les derivacions de pacients durant aquest últim any 2014, com també fa mesos que reclamen plataformes de salut, de defensa de la salut arreu del territori.

També posem a votació no treure a concurs les àrees bàsiques de salut, com també hem fet suport en aquest Parlament ja en votacions anteriors i com també demanen professionals, governs locals i usuaris d'aquestes àrees bàsiques.

També posem a votació que es revisi el projecte CIMS, de Girona, com també reclamen els treballadors i treballadores dels centres sanitaris implicats i els grups municipals diversos de l'Ajuntament de Girona.

I també posem a votació, de nou, instar el Govern a aturar la creació del consorci de Lleida, via la transacció amb Esquerra Republicana, un tema que hem posat a votació en nombroses ocasions durant aquest

darrer any: des de la nostra moció el març del 2014 fins a esmenes en altres mocions durant tot l'any, al territori, també a les institucions territorials i al carrer, amb moltes i moltes mobilitzacions i accions organitzades per la Marea Blanca de Lleida, i també ho han dit les 38.000 firmes recollides per la Marea Blanca de Lleida. Per tant, benvinguts, Esquerra, al bloc d'oposició a aquest consorci.

Avui, doncs, ens convertim com a parlament en la caixa de ressonància de reivindicacions que dia rere dia fan usuaris i professionals del sector de la salut. I, sí, entre aquestes reivindicacions hi ha les d'aturar els peus al Govern en les seves polítiques de salut, i en particular al conseller Boi Ruiz, com a màxim responsable polític d'aquesta gestió. Ja n'hi ha prou; cal construir, cal reconstruir, però per fer-ho primer cal aturar-los.

La presidenta

Han presentat esmenes, i, en nom de Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bon dia. Gràcies, presidenta. Consellers, vicepresidenta, diputats i diputades, per posicionar el nostre grup respecte a la moció que avui ens planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i Alternativa. Nosaltres donarem suport a la moció en la seva versió original, així com també donarem suport a totes les esmenes que s'hi han incorporat i que s'han transaccionat amb la major part dels grups que estan en aquesta cambra. I no podem fer més que donar-los suport perquè, evidentment, el que conté la moció i el que contenen les esmenes que s'han presentat no fan més que reflectir el que nosaltres hem dit moltes vegades des d'aquest faristol, el que hem dit als mitjans de comunicació i el que també hem plantejat amb les nostres mocions i amb algunes propostes a la Comissió de Salut.

I donarem suport a la reprovaçió del conseller no tant a nivell personal, que no és pas el cas, sinó perquè reprovem les polítiques que té aquest Govern i que està duent a terme el conseller per raó de formar-ne part. Altres vegades, saben vostès que no els hem donat suport, perquè no podem reprovar una actuació personal i una actuació derivada de determinada circumstància d'una malaltia, però sí pel que fa a la responsabilitat política de les actuacions sanitàries que està duent aquest Govern. Perquè nosaltres reprovem també enèrgicament aquesta confusió que s'ha creat, que s'ha creat de forma voluntària, entre els interessos públics i els privats, evidentment facilitant el negoci i els interessos de determinats sectors dintre d'aquest món privat.

Hem presentat, nosaltres, una esmena amb relació concreta al que entenem que va ser una demostració d'autocomplaença a través d'un debat a la televisió pública de Catalunya, que ens va semblar sectària i que ens va semblar propagandística, tant per les persones que havien estat escollides com pel format en què es va fer aquest debat, perquè no reflectia, ni molt menys, la

realitat del que està passant en el nostre país en la sanitat ni els interessos dels diversos sectors que hi han en aquest moment en el sector i que afecten a tots els ciutadans de Catalunya.

Nosaltres reprovem, a més de les moltes situacions que es reflecteixen a la moció i que recollia l'esmena d'Esquerra Republicana, l'actuació autocomplaent que fa aquest Govern quan ens diu que tenim la millor sanitat del món, que les retallades, que han sigut terribles, no han produït cap alteració en l'atenció dels nostres ciutadans, i quan a més se'ns assegura que els ens públics de Catalunya segueixen sent públics –públics, públics–, quan és ben notori –ben notori, i l'ens de Lleida n'és una demostració ben fefaent– que els interessos i les decisions d'aquest Govern van en situació inversa al que se'ns manifesta. Com hem manifestat també en aquest faristol moltes vegades, és lícit que el grup que té la majoria pretengui fer valdre uns altres models sanitaris obrint aquesta privatització, però el que no ens sembla lícit ni ètic, ni sembla raonable, és que se'ns estigui dient que es fa tot el contrari d'allò que és ben palès –perquè ho veu tothom– que és el que està passant.

I en aquest paradigma de transparència que se'ns anuncia reiteradament del Govern –i, tot i que no ho conté la moció, jo sí que vull fer-ne esment–, és la manipulació i l'ocultació de les dades pel que fa a la mortalitat, als índexs de mortalitat a Catalunya. Mirin, senyors del Govern, jo no sé si les retallades produeixen o no un increment de la mortalitat, però el que no és de rebut és que, malgrat que hi ha un increment del 5,3 per cent des de l'any 2010 al 2012 de l'índex global de mortalitat a Catalunya, se'ns digui que això és degut a la grip i és degut als mesos d'hivern, com si la grip s'hagués inventat l'any 2010 i com si abans del 2010 no hi haguessin mesos d'hivern. Però el que sembla encara més greu és que les dades de mortalitat del 2013 s'ocultin i no es publiquin a l'Idescat i hàgim d'anar-les a buscar a l'Institut Nacional d'Estadística, on estan perfectament recollides, on es veu que no s'ha recuperat aquest índex i que la desviació, que era del 5,3 encara segueix sent del 2,4 respecte a l'any 2010. I no podem entendre que l'Institut Nacional d'Estadística disposi d'aquestes dades, perquè les fonts de què es prenen les dades són exactament les mateixes que les que s'han de publicar en l'Idescat.

Per tant, nosaltres recolzarem completament la moció que aquí se'ns presenta, perquè no podem seguir compartint aquest mantra reiterat que ens diu el conseller, que tenim la millor sanitat del món i que aquests retalls no han produït cap problema ni cap deficiència en la salut i en l'esperança de vida dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Malgrat que compartim diagnòstic de la situació d'atenció actual del sistema públic de salut, malgrat que compartim la preocupació per les condicions de treball, no només la retribució, sinó també treballar amb més pressió, amb menys mitjans, amb tensions per falta de substitucions..., crec que no només ho compartim Iniciativa i Esquerra, sinó que ho compartim la majoria de grups d'aquest Parlament, també el grup que dona suport al Govern. I també compartim que el nostre sistema té moltes coses bones. La millor és que els ciutadans constaten que en la majoria dels casos –la majoria, no tots– tenim un sistema que els respon. I també compartim que té disfuncions i mancances, coses a millorar, evidentment. Hi ha casos a què el sistema no respon amb igualtat ni equitat, sigui per tipus de malaltia, sigui per territori, sigui pel motiu que sigui. També compartim que hem d'anar a un sistema que no sigui confús, perquè, si no, es perd la confiança en els gestors, en els polítics, en els professionals, en tot el sistema. Aquesta pèrdua de confiança perjudica greument els usuaris i els professionals i augmenta aquestes tensions. Què volem dir amb això? Que hem de trencar aquesta tendència i hem de tornar a posar les bases per a la confiança.

Malgrat, doncs, que compartim tot això, no compartim que, tal com es presenta aquesta moció, serveixi per retornar al punt de construir. No ho compartim i no compartim els discursos. Només és marcar posicionaments enfrontats, en lloc de trobar punts en comú. Estàs amb mi, o estàs contra mi? És un joc absurd. Esquerra Republicana no hi entrarem, i menys en període preelectoral. Creiem que aquesta no és la política que ens demana la gent en un tema tan essencial com la salut.

I en aquest sentit van les nostres esmenes. A diferència de la interpellació, on nombrava un llistat de greuges, en la moció no hi ha propostes concretes. Ara bé, estem d'acord en una cosa: el millor que ara mateix es pot fer i que pot fer el Govern és no tocar gaires coses que puguin condicionar aquest futur que hem començat a construir. Nosaltres tenim molt clar cap a on anem: construir entre tots un nou país per a tothom. L'escenari canviarà, i hem de saber i decidir cap a on anem, si pot ser entre tots; si no, amb un consens molt i molt ampli. Estem parlant de salut, estem parlant de qualitat assistencial, llistes d'espera, urgències plenes a vessar... Estem parlant de condicions de treball, de pressupost al límit... Estem parlant de reducció dràstica en les polítiques de salut pública i d'anar enrere en el desenvolupament d'aquestes polítiques. Estem parlant d'interessos, d'un sistema complex, del paper de cada actor dins el sistema. Estem parlant que el pacient ha d'estar al centre de les polítiques, i no voltant pel sistema. Estem parlant de derivacions de concursos públics, de la gestió del sistema de governança. Estem parlant d'accessibilitat i d'equitat. Estem parlant de salut. No hem fet res més que posar aquells temes que va tractar a la interpellació, que han estat debatuts al Parlament, que hi havia acord i que no s'ha complert, tal com marcava aquest Parlament.

Són les nostres esmenes, les que ha explicat també la companya d'Iniciativa. I parlo del consorci de Lleida, per exemple. El control de compliment així ho mostra, i no ens satisfà: no s'ha assolit el grau de participació que vam demanar des d'aquest Parlament, no s'ha trobat l'aval del sector, no s'ha pactat allò imprescindible per començar, no coneixem amb transparència quines millores poden tenir els ciutadans de Lleida amb el consorci, millores en la cartera de serveis, amb més recursos... I des d'Esquerra Republicana ho hem dit moltes vegades i s'ha aprovat també en aquest Parlament: no podem fer canvis substancials en el sistema sense un consens assolit. Arrencar un projecte com el de Lleida sense tenir recolzament ferm d'una majoria –professionals, ciutadans, el món local– seria per nosaltres una temeritat; per això demanem que s'aturi. Tres quartes parts del mateix passa Girona: hi ha hagut dos anys nefastos que han trencat la confiança del territori, s'ha de recuperar aquesta confiança per seguir endavant.

Quant a l'atenció primària, les lleis no han de passar per sobre de la voluntat política i de la societat. Ningú vol que entrin multinacionals amb ànim de lucre a gestionar l'atenció primària del nostre país, oi que no? Doncs, explorem tot allò que faci falta i canviem allò que pertoqui per blindar-ho. Mentrestant, no traiguem concursos que després ens vegem obligats a aturar. I hem d'aclarir temes que generen desconfiança i rebuig. Primer de tot, hem de saber amb transparència què, com i on s'han fet les derivacions, quant costen i tot el que implica de transferència de recursos dins el sistema. És absolutament necessari fer una planificació de les polítiques de salut consensuada amb el sector i la ciutadania. Transparència, retiment de comptes i avaluació de la qualitat, són fonamentals per eliminar la confusió d'interessos del sistema.

Aquestes són les propostes que hem fet des d'Esquerra Republicana per abonar el terreny, perquè el que hi plantem pugui créixer sa i la ciutadania se senti orgullosa del sistema que tenim i el defensi com a seu. Més enllà dels missatges, estem parlant de salut. La responsabilitat la tenim tots. Nosaltres hi posem compromís, perquè, ho repeteixo, tenim molt clar cap a on anem i com ho farem per arribar-hi, i sabem que no estarem sols, que hi hem de ser tots.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres, el nostre grup està convençut que aquesta moció neix de la desconfiança, de la manca de credibilitat i de les retallades d'aquest Govern durant quatre anys. Les persones que han intervingut en l'ús de la paraula han fet servir també aquesta terminologia.

Una moció que és conseqüència de quatre anys de retallades. S'ha parlat de les repercussions sobre les con-

dicions laborals dels professionals, de l'increment dels temps d'espera per a tots els procediments quirúrgics i actes mèdics, i s'ha parlat també del col·lapse dels hospitals. Però alhora també no hem d'obviar que existeix..., i crec que les paraules de la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula..., ha parlat de falta de confiança, i jo diria desconfiança clara, i de manca de credibilitat d'aquest Govern en l'àmbit de salut.

Primer, per part dels ciutadans, que fa pocs dies escoltaven com s'han reduït les llistes d'espera, i, en canvi, cadascun d'ells analitza de manera particular les persones que fem servir la sanitat pública i veiem com..., en la percepció individual i col·lectiva dels ciutadans de Catalunya que no és cert: cada vegada tenen més temps d'espera per a tot, per a la visita a l'especialista, per a les proves diagnòstiques. Per tant, la conclusió, el resultat d'això és que hi ha una percepció que el Govern no diu la veritat o que ens enganya.

La percepció i la desconfiança dels professionals. Perquè quina credibilitat pot tenir un conseller que avui és l'abanderat de la paga doble i que ahir els ha provocat una davallada salarial del voltant del 20 per cent, que ha incrementat la precarietat i la temporalitat al sector, que ha provocat acomiadaments i que ha empitjorat les condicions laborals, i que, a més a més, no té cap resposta més enllà de la paga doble per revertir aquesta situació, com deia, de col·lapse als hospitals?

I, per altra banda, s'ha constatat també la desconfiança dels grups parlamentaris, i especialment del soci del Govern. Perquè jo crec que avui el debat no és tan sols com fem la primera necessitat, o la més important, que és imperativa, que és la necessitat de recuperar el pressupost en salut per situar-nos no ja com a capdavanters de les comunitats autònomes d'Espanya, sinó a la mitjana, perquè estem per sota de la mitjana, senyores i senyors diputats, en pressupost *per capita* de salut.

Però alhora aquest debat no amaga la necessitat de recuperar els recursos; n'amaga d'altres, com creiem nosaltres que és la voluntat constatada de canviar el pes dels diferents actors, proveïdors, prestadors de serveis, diguin-li vostès com vulguin, al sistema sanitari català.

Aquest canvi de mapa té un mantra, que és la bona gestió o la gestió necessària en un escenari de recursos econòmics minvats, que jo diria «retallats», per una banda, i, per altra banda, una pràctica que a nosaltres ens preocupa força, no tant pel fet conjuntural d'aquest any, sinó pel camí que marca de cara al futur, que és aquesta pràctica d'un transvasament cada vegada més accentuat de recursos d'empreses de titularitat pública a d'altres.

Perquè, quin és el resultat o la imatge que podem albirar d'aquesta qüestió? És allò que ens deia, que deia el senyor Mas-Colell, poc temps després de ser escollit conseller al Govern anterior, amb el suport del Partit Popular, que, davant d'un fòrum a ESADE, deia a representants *ínclitos*, i ho diem en castellà, a representants del sector econòmic català, la necessitat que el sector públic redueixi la seva activitat i que aquesta activitat que fins ara feia el sector públic passi a ser realitzada pel sector privat. Aquest mantra, que s'emmarca clarament en aquestes directrius europees neoli-

berals s'està aplicant també i s'està concretant al sistema sanitari de salut, potser no amb tanta força com veiem en altres sectors, però també s'està aplicant.

I aquest camí és el que nosaltres no podem compartir, perquè això, aquest replegament del sector públic i l'increment gradual de traspàs de recursos al sector privat, amb les seves múltiples naturaleses –aquí no hi entraré–, va acompanyada també d'una voluntat de potenciar l'activitat privada als centres de la xarxa sanitària pública, amb l'argument economicista que això és la sostenibilitat del centre. I cap a quin camí anem? Agafem aquestes directrius que la Margaret Thatcher ja va aplicar al sistema sanitari anglès i que avui s'estan replantejant per les conseqüències que ha tingut en el servei i també en l'accessibilitat dels ciutadans i en la desigualtat.

I és per aquest motiu que nosaltres no podem donar suport a aquest Govern, i menys amb les actuacions que està fent, i, per tant, donarem suport a aquesta moció, perquè per nosaltres, igual que pels ciutadans i pels professionals, aquest Govern no té cap credibilitat i desconfiem de l'aplicació d'iniciatives com aquestes que he esmentat, amb aquesta voluntat també de l'aplicació d'iniciatives com el consorci de Lleida.

I, per tant, permeti'm, doncs, que..., des de la desconfiança i fins i tot malfiança de les accions d'aquest Govern, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Núria Segú Ferré

...perquè no ens agrada embolcallar-nos amb la bandera a canvi de la salut... (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, diputats i diputades, per posicionar el Grup Popular amb relació a aquesta moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sobre la sanitat pública a Catalunya.

Deia la diputada Ribas que era una moció política, hi estic absolutament d'acord, però és una moció política i repetitiva perquè resulta que aquest Parlament hem censurat 200.000 vegades les polítiques sanitàries d'aquest Govern i hem censurat molts vegades també l'actuació del que hauria de ser el seu líder, que és el conseller Boi Ruiz.

I, per tant, doncs, resulta que bé, que aquí no passa res, i seguim exactament igual; és més, avui el conseller no hi és, ni se l'espera, però segurament tindrà a

bé seguir d'alguna manera el que aquest Parlament està dient sobre les seves polítiques.

Jo estic segura que el conseller, i el Govern sencer, però sobretot el conseller Boi Ruiz, ja el censuraran les urnes el proper 27 de setembre, si és que hi han eleccions, perquè avui fins i tot el mateix senyor Junqueras ho qüestionava, cosa ja insòlita completament, no? Però en tot cas –en tot cas– ja el censuraran les urnes el proper 27 de setembre.

Miri, podríem parlar a bastament sobre les polítiques sanitàries i sobre diferents qüestions que s'han vist afectades per les dràstiques retallades d'aquest Govern i que molt bé ha explicat la diputada Ribas. I m'estic referint a l'atenció primària, parlo també d'assistencial, d'urgències, la saturació dels hospitals que a ningú se li escapa, la situació que hem viscut, que hem patit els catalans aquests últims temps en els nostres hospitals públics, no?

Tampoc nosaltres no discutirem la precarietat del personal sanitari, dels treballadors, la situació que viuen, en què treballen, doncs, perquè tots nosaltres tenim ocasió de reunir-nos no només amb els metges sinó amb infermeres, també, i, en general, amb tot els professionals sanitaris, que ens diuen que treballen més i en pitjors condicions, i amb menys recursos, i amb menys sou, perquè Convergència i Unió així els està «apretant», d'aquesta manera, no?

Nosaltres tampoc no discutirem el maltractament presupostari del Departament de Salut, ni tampoc la baixa inversió *per capita*, per sanitat, per català, a la cua d'Espanya juntament amb Andalusia, eh? O sigui, Catalunya a la cua de tot Espanya juntament amb Andalusia, amb la pitjor inversió *per capita* per català.

També cal recordar, posats a parlar i posats a treure, doncs, el que ha estat aquests últims temps el Departament de Salut, també cal recordar la comissió d'investigació pels casos de presumpta corrupció sanitària a Catalunya, i que tenen en aquests moments tota la seva cúpula sanitària imputada. Crec que val la pena també de dir-ho.

I també completament d'acord amb la manca de pluralisme de TV3, perquè sembla que aquesta esmena s'ha acceptat i, per tant, veig que ja es comencen a adonar tots vostès del sectarisme de TV3, no? Per tant, benvingut sigui que hagin d'una vegada per totes començar a obrir els ulls.

Però nosaltres considerem que hi ha un element nuclear també en aquesta situació sanitària a Catalunya, i és precisament el motiu de la presentació de la nostra esmena, i és justament l'incompliment per part del Govern de Catalunya del Reial decret de mesures urgents. Perquè, escolti, miri, el problema de les llistes d'espera, els agradi sentir-ho o no, doncs, resulta que també és per l'impacte de la immigració a Catalunya. (*Remor de veus.*) Perquè, mirin, no hi ha cap sistema sanitari al món que resisteixi la incorporació d'1 milió de persones, d'1 milió de nous nadius en deu anys, sense ressentir-se'n, perquè, escoltin, això és així per molt que no els agradi sentir-ho.

Perquè mentre tinguem a Catalunya 180.000 persones en llistes d'espera, mentre tinguem farmàcies que no cobren, mentre tinguem proveïdors del sistema sanitari català que no cobren, perquè al Govern de Catalunya no els dóna la gana de pagar-los, doncs, el Partit Popular continuarem reclamant i continuarem defensant la restricció de l'assistència sanitària als immigrants en situació administrativa irregular. (*Remor de veus.*)

Miri, som dels pocs països europeus... Senyora consellera, no se m'atabali. Aquest tema no va amb vostè. Veig que està molt nerviosa (*remor de veus*), però li demanaria una mica de respecte...

La vicepresidenta primera

Un moment, si us plau. Demano una mica de silenci a l'hemicicle.

Gràcies.

Eva García i Rodríguez

Jo, a part de silenci, demano respecte dels membres, sobretot dels membres del Govern, que n'haurien de tenir una mica més, senyora Rigau.

Miri, som dels pocs països europeus on un immigrant irregular arriba i d'avui per demà té educació i sanitat gratuïta, escoltin, i això no pot ser. Jo sé que vostès practiquen la hipocresia tranquil·lament, i, escoltin, aquí no passa res. Però resulta que ha arribat un moment de dir les coses pel seu nom. I nosaltres continuarem aplicant les receptes García Albiol com a Badalona, els agradi o no, perquè resulta que allà estan funcionant i continuaran funcionant molt més a partir del 24 de maig.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir per fixar la posició, en nom del Grup Mixt, la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bon dia; per a posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquesta moció. Nosaltres votarem a favor de la moció, tot i que entenem que, respecte a alguns termes, fa una passa justa però s'ha d'anar més enllà.

És a dir que s'ha incrementat la confusió del sistema entre el públic i el privat? És cert. Que s'ha degradat el públic i que s'ha beneficiat el privat? És cert. Que s'han precaritzat les condicions de treball de les treballadores i els treballadors? És cert. Això és tot culpa només de Boi Ruiz? Nosaltres entenem que no. Això és tot culpa només d'aquest Govern? Nosaltres entenem que no. Nosaltres entenem que això precisament és culpa de tenir un model sanitari que propicia precisament aquestes coses i, per tant, és culpa d'un consens que s'ha construït els últims trenta anys al voltant de com s'havien de prestar els serveis sanitaris; un consens en el qual Iniciativa per Catalunya estava, es-

tava Esquerra Republicana i estava el PSC, un consens que, si se vol destruir, a nosaltres ens semblarà perfecte, però que s'ha de començar a fer ja; s'ha de començar a fer ja perquè, si no, ens quedarem amb la lectura de: les retallades precaritzen la sanitat, és cert, però, si no hi haguessin retallades, es podrien fer exactament igual com es feien, doncs, drenatges de recursos a centres sanitaris privats que formen part del sistema. I és així com ho veiem nosaltres.

Per tant, reprovem el conseller? El reprovem. Però aquesta política va molt més enllà del conseller, va molt més enllà fins i tot d'aquest Govern. I això ens dol. Ens dol, per què? Perquè s'acaba assenyalant les conseqüències i no la causa. Quina és la causa, finalment? Doncs que el model està basat precisament en un mercat relacional; el model està basat en una amalgama d'ens que és totalment complicadíssima d'explicar, a on uns són de titularitat pública i uns altres són de titularitat privada, on uns es regeixen pel dret privat tot i sent de titularitat pública, o, en tot cas, de finançament públic cent per cent; un CatSalut que és comprador d'activitat i que fomenta la competitivitat entre centres, perquè quan un centre esgota el conveni de compra està abocat a atendre pacients, o què fa?, els deixa sense atenció?

Per tant, el que entenem que ha de començar a capgirar, el que entenem que ha de començar a canviar és també el debat sobre aquest model. I d'acord, construïm-lo; jo hi estic d'acord. D'acord. Sobre aquí, construïm-lo, però per a construir-lo almenys necessitem l'esquerra; almenys la visió sobre que el sistema ha de ser públic i de propietat pública; almenys la visió sobre que tots aquests centres que viuen de la compra d'activitat pública han de passar a integrar un sistema nacional públic i únic. I això jo diria que està en mans precisament de l'esquerra, perquè de la dreta, doncs, nosaltres no ens en refiem a l'hora de garantir drets com els que entenem que hauria de garantir el sistema sanitari.

Per tant, fem les el·lipsis que vulguem al voltant de les culpabilitzacions, però no podem mantenir, des del nostre punt de vista, més el model sanitari que tenim i s'ha de començar a tenir un debat seriós i estructural sobre què volem fer amb la nostra sanitat, més enllà de Convergència i Unió i més enllà també de Boi Ruiz, i més enllà, sobretot amb el que està passant.

I el que està passant ho sabem per la patronal privada, que la setmana passada publicava un informe en el qual ens deia no només que estan molt bé de salut, sinó que estan creixent en beneficis; que la destrucció de tot allò públic els ha beneficiat en percentatges alts, i que gràcies als sistemes públics de salut ells fan negoci.

Per tant, nosaltres... (*Veus de fons.*) No, no..., això no és mentida –això no és mentida. (*Veus de fons.*) No..., és que, perdoni, però no és mentida i si vol li ensenyo l'informe. (*Veus de fons.*) Doncs, mira, està penjat a la pàgina de l'IDIS. (*Remor de veus.*) El tinc aquí dalt i després els el mostraré –penjat a la pàgina de l'IDIS. Saben què és l'IDIS? Potser ni ho saben. La patronal privada d'hospitals. Saben qui controla l'IDIS? IDC Salut. Ho saben?

(*Pausa.*) No ho saben o, en tot cas, fan broma, perquè com que vostès tenen mútues...

En fi, per acabar... (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, clar, és que m'estan picant, doncs, no voldran que...

La presidenta

Un moment, si us plau... –un moment. No es tracta d'interdialogar entre vostès i la...

Isabel Vallet Sànchez

Bé, doncs, si no es tracta..., jo pregaria a les diputades que tots els comentaris que m'hagin de fer me'ls facin a l'escala.

La presidenta

Ja ho he dit. Continui.. –continui.

Isabel Vallet Sànchez

Per tant, i acabo..., acabo sobre el consorci; nosaltres òbviament hi votarem a favor. Bé.

Aplaudim aquest canvi de posicionament respecte al consorci i enviem un missatge, un missatge a la Marea, sobretot, i a la gent que s'ha mobilitzat a Lleida, que és que l'aprovació d'aquesta moció, per desgràcia, no garanteix que això s'aturi, perquè el Govern ens té acostumats a aprovar mocions que després no aplica. En són moltes; és més, el mateix paràgraf on parla del consorci ho reconeix, que precisament, doncs, la moció que havia d'aportar-nos, almenys, una sèrie d'informacions per a decidir si el consorci era necessari o no, doncs, no es feia.

Per tant, tampoc oblidem, d'altra banda, la campanya que llançava la Marea la setmana passada: «No votis ningú que doni suport al consorci.» Esperem que aquest canvi de posicionament d'Esquerra no tingui res a veure amb l'electoralisme i que, per tant, el pugui aguantar almenys tot el que queda de legislatura.

Per acabar, com deia la diputada del Partit Popular de dir «les coses pel seu nom»? Miri, a les coses pel seu nom, la seua política és política racista.

El president

L'honorable senyora Marina Geli, des de l'escó.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. Volia fer algunes consideracions amb relació a la moció i a tots els debats que aquí s'han generat.

Primer, dir que crec que hauríem de fer una prèvia, que és que ens sentim orgullosos del sistema de salut de Catalunya perquè és patrimoni dels que no tenen patrimoni. Només acceptant això, i veient que s'han de fer reformes i sent crítics en moltes qüestions, accepto totalment que hi ha una crisi de confiança en l'estratègia, estructura i lideratges polítics, no sé si també d'aquest Parlament, eh?, que també hauríem de

fer autocrítica. Però no accepto de cap manera, perquè no és així, que els ciutadans, els catalans no confiïn en els professionals del sistema de salut. I tenim uns indicadors comparats en el món en molts aspectes envejables. Cal aixecar el focus. Per tant, sí al primer punt de l'ordre del dia, sí a la crisi de confiança en l'estratègia, hi insisteixo, estructura i lideratges polítics.

Segona qüestió; sí a iniciar un procés –aquí també–, aquí i amb tothom, per veure si som capaços de traçar les línies verdes fins al 2020. Ja no demano més enllà. Tenim línies verdes i línies vermelles. Deixem les línies vermelles per un moment aparcades. En serem capaços?

I acabo. Això tan dit i maleït «model català» comença el 1920. Mancomunitat de Municipis. Continua el 1934 amb la República, amb la primera... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ho sento, però ja s'ha acabat. Tenim ara, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Abans de res, un matís; no és delictiu, però avisar que jo no tinc mútua.

En qualsevol cas, començant per posicionar-me en aquesta moció, com poden imaginar-se estic o estem radicalment en contra del text original que presenta aquesta moció. I jo crec que quasi no caldria ni que em posicionés ni els expliqués el perquè, perquè el que s'ha fet és repetir tota una sèrie de falsedats, tant a la seva interpellació com també avui en la defensa de la moció, que no sé si és per ignorància o mala fe; però, en qualsevol cas, vostès parlaven d'un model pervers, un model confús entre allò públic i privat, sobretot en la creació de consorcis, desmembrant l'ICS, amb les retallades, amb el tema de Lleida...

Comencem per les retallades, si vol. Vol que li ensenyi l'Acord de govern del 2010? Govern Montilla? Vostès hi eren, tripartit; no és culpa dels socialistes només. Responsabilitat de tots. En aquells moments què passa? Que les retallades en salaris no eren ideològiques? Ara ho són? És això? Perquè, clar, en aquell moment també, a més a més, deien: «No, i el que baixarem serà un 10 per cent de les dietes d'assistència a les reunions del Govern.» Un 10 per cent? Escolti, nosaltres aquí, govern de transparència, hem reduït les dietes, molt més que tot allò que proposaven. En aquell moment no ho podien haver fet? Home, una mica de coherència.

Entrant sobre els temes dels consorcis, desmembrament de l'ICS..., jo els recomanaria la lectura d'aquest llibre: *Evolució del model de governança i gestió de les entitats participades pel Servei Català de la Salut*, del tripartit, editat i publicat el 2010, per tant, es va treballar durant el 2009. I només..., en una pàgina que fa referència –els la recomano tota, la lectura, però, en

qualsevol cas, hi ha una pàgina que hi fa referència– a la creació dels consorcis es detalla que, per exemple, un dels primers consorcis que es va constituir, i a més a més amb tot el suport municipal en aquell moment, va ser el de Sabadell. Recordo, governat pel senyor –malauradament en aquest moment no present– Farrés, no militant de Convergència i Unió, militant del PSUC i després d'Iniciativa. I, a més a més, allà s'explicava i s'explica –es justificava això, precisament– per l'efecte d'optimitzar la utilització dels recursos disponibles. Home, si era bo per optimitzar recursos disponibles en aquell moment, entenc que la figura també és vàlida no només per a Sabadell, també per a Vic, també per a Terrassa, també per al consorci de Lleida. *(Alguns aplaudiments.)*

Entrant directament en el tema del consorci de Lleida, recordar-los també que era un compromís del Pla estratègic del tripartit l'any 2009. Però, lamentablement, estem en campanya electoral i de manera irresponsable hi han partits que s'apunten també a aquest populisme i demagògia d'«aquí votem una cosa en contra, allà la votarem a favor». Hi han molts canvis de jaqueta amb l'únic objectiu de desgastar el Govern i en realitat amb molt poca preocupació per la ciutadania. Perquè, clar, senyors del PSC, escoltin una mica els seus alcaldes, escoltin una mica els regidors; si no ho fan a les reunions de partit, facin-ho a les tertúlies de la ràdio, perquè allà, a territori, els seus regidors i els seus alcaldes es posicionen a favor del consorci de Lleida. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant, suposo que per no escoltar així els va, també, a vostès.

Diuen que no hi ha hagut informació ni participació sobre aquest consorci. Home, aquí els porto un llistat de 134 reunions que s'han fet només en l'últim any sobre aquest consorci. M'agradaria saber quantes reunions van fer per consensuar el Pla estratègic el 2009, on s'incorporava també com a opció de govern la creació del consorci de Lleida.

Properament sàpiguen que sortirà a informació pública i que, a més a més, s'estan seguint tots els processos previstos, i que també es vindrà aquí al Parlament a explicar-ho. S'intentarà fer... –i ja parlo en nom, fins i tot, del conseller, que en aquests moments no hi és, com saben vostès, que ja es va anunciar en una Junta de Portaveus que no hi seria–, es farà buscant tots els consensos i amb les màximes garanties per a tothom. Per tant, crec que és important posar de manifest aquest interès també del Govern perquè tots aquests projectes que afecten el territori es facin de manera clara, oberta, transparent i àmpliament consensuada.

I ja, encarant l'últim punt..., l'últim minut de la meua intervenció, crec que és una llàstima el que passa quan es parla de salut aquí al Parlament, perquè s'està fent allò que en política no s'ha de fer mai, que és crear un problema allà on no hi és. En salut tenim un bon sistema sanitari, ho he dit moltes vegades en aquest faristol i no em cansaré de repetir-ho. La confiança en els professionals, en els treballadors del sector salut ha de ser i és total. Mai el ciutadà de Catalunya ha anat a rebre un servei, una atenció sanitària, i ha posat en qüestió la bona atenció que ha rebut. Que s'ha de millorar? Segur. Que podem modificar o actualitzar el model de

manera consensuada, com proposava la senyora Vallet? Escolti'm, d'acord, parlem-ne, reformem el model si cal, però amb actituds demolidores no farem res.

Perquè, senyora Ribas, que la junta facultativa d'un hospital com el Clínic –junta facultativa que no és una junta política, que és una junta triada pels mateixos professionals– hagin d'enviar una carteta queixant-se del tracte rebut en aquest faristol posant en qüestió el posicionament dels treballadors, crec que això sí que és ben bé lamentable.

Res més, i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Algunes puntualitzacions a afirmacions que s'han fet... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, un moment... *(Pausa.)* D'acord.

Marta Ribas Frías

I unes reflexions. Primer, deixar clar que s'incorpora l'esmena del PSC que modifica el redactat del primer punt. I que, evidentment, no acceptem l'esmena del Partit Popular i no acceptem –no els acceptem– els seus discursos racistes i xenòfobs. I aquest dissabte els ho tornarem a dir al carrer en el Dia Internacional contra el Racisme i la Xenofòbia, nosaltres i molta més gent.

Senyora Laïlla, mirin, en el seu cas no sé tampoc si és per ignorància o per mala fe –crec que pel segon motiu– que vostès continuen dient que nosaltres estem en contra dels consorcis. No renunciem al llegat del senyor Farrés. Nosaltres estem en contra que desmantellin l'ICS per fer consorcis, com és el cas del que volen fer a Lleida. *(Alguns aplaudiments.)*

I, senyora Laïlla, és curiós que una junta facultativa d'un hospital, que segurament no estava escoltant una interpellació en el Ple passat a quarts de deu del vespre, sigui avisada per algú perquè facin una carta reprovant unes declaracions d'una diputada en seu parlamentària, cosa que crec que hi deu haver pocs precedents. Serà resposta aquesta carta, evidentment, per escrit, per mi i pel meu grup parlamentari, i ja els faré arribar també a vostès, si de cas, aquesta resposta.

Mirin, unes quantes reflexions. Lamento molt, molt profundament, haver de portar a votació la reprovació de les polítiques d'un departament del Govern. Preferiríem estar parlant de coses constructives. És molt frustrant haver d'estar portant de nou –és cert, de nou, és poc original– la reprovació de les polítiques del Departament de Salut. La cosa nova és que avui s'aprovarà. Avui aquest Parlament farà de ressò d'allò

que dia darrere dia ens estan dient milers de professionals de la salut en aquest país i d'usuaris i usuàries dels serveis sanitaris. Avui el Parlament de Catalunya es converteix en altaveu de l'angoixa que cada dia ens traslladen. Perquè, sí, senyora Laïlla, hi ha un problema: hi ha un problema en el sistema de salut de Catalunya i l'han causat vostès.

Volem construir, volem construir amb un ple extraordinari de salut en aquest Parlament i volem que hi hagi molts grups que ens facin suport a poder-ho construir, a partir d'un ple extraordinari i parlar de model i parlar de propostes. Però per construir cal aturar el sense sentit de les polítiques que estan duent actualment i des de fa quatre anys vostès, i que estem patint les brutals retallades del 2011 de Convergència i Unió; ara encara estem intentant revertir-les i no s'aconseguirà durant molt i molt de temps. Volem tornar a construir bases sòlides de garantia dels drets bàsics, com és el dret de la salut, i per això cal reprovar que vostès no ho han estat fent. Això és el que fa temps i temps, i vostès espero que també faci temps i temps, que escolto en el territori, per part dels professionals i també per part dels usuaris. I això és el que avui senten per part del Parlament de Catalunya el Govern de la Generalitat.

Avui qui guanya aquesta moció no som nosaltres ni és cap grup dels que hi faci suport; avui qui guanya són els usuaris i els professionals dels serveis públics de salut que ens traslladen, dia rere dia, la seva angoixa pel que estan patint i han estat patint durant aquests quatre anys, i perquè volen que, sí, el sistema de salut continuï sent... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Cridem a votació.

(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

Santi Rodríguez i Serra

Per demanar votació separada, en primer lloc, i, en segon lloc, per una qüestió d'ordre també.

La presidenta

Votació separada, digui'm.

Santi Rodríguez i Serra

La votació separada és del punt número 2 i de l'apartat b del punt número 3.

La presidenta

2 i 3.b; d'acord?

Santi Rodríguez i Serra

2 i 3.b, efectivament.

La presidenta

D'acord.

Santi Rodríguez i Serra

I la qüestió d'ordre, senyora presidenta, és que ja passa massa reiteradament que en aquest hemicle especialment un grup parlamentari ens titlla de franquistes, racistes, xenòfobs, fins i tot algun conseller manifesta que se'ns vol aïllar per raó del pensament, sense que ningú, absolutament ningú adverteixi els diputats.

Nosaltres estem disposats que si qualsevol dels diputats del nostre grup parlamentari insulta algú..., li demanem a la Mesa que se'ls cridi a l'ordre. Però també exigim a la Mesa que cridi a l'ordre aquells diputats que reiteradament insulten el nostre grup.

La presidenta

Alguna petició de votació separada més? (*M. Assumpció Laïlla i Jou demana per parlar.*) Senyora Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Primer per demanar votació separada i després per contradiccions.

La presidenta

Votació separada de...

M. Assumpció Laïlla i Jou

Dels punts..., em sembla, si no ho he entès malament, que el Partit Popular ja ha demanat el 2 i el...

La presidenta

3.b.

M. Assumpció Laïlla i Jou

D'acord. Doncs, demanaríem també l'1 i el 4.

La presidenta

D'acord. Doncs, per al·lusions.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Sí, simplement per contradiccions. Demanar a la senyora Ribas que retiri les paraules que ha dit respecte a la junta facultativa, que no actuen *motu proprio*, sinó que ha donat a entendre que era després d'una pressió per algun altre ens, no ha acabat d'aclarir ben bé el què. Entenc que la junta facultativa del Clínic o de qualsevol altre hospital o centre sanitari mereix tot el respecte, igual que també el mereix aquest Parlament quan ja dóna per descomptat que ningú ens està escoltant, quan crec que els debats que fem en aquesta cambra són d'importància per a tota la ciutadania.

(*Marta Ribas Frías demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Per al·lusions, presidenta. No he dit això, senyora Laïlla, jo no dic que no actuïn *motu proprio*, sinó que no se n'han assabentat per casualitat, sinó perquè políticament a algú li ha interessat fer arribar un missatge determinat. (*Remor de veus.*) Respecte..., respecte també el reclamem a per les paraules dels diputats i diputades en aquesta cambra, per tant, també per a les meves paraules en la meva interpellació de fa quinze dies, senyora Laïlla.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció, i votarem en primer lloc aquells punts dels quals s'ha demanat votació separada.

Comencem amb la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 61 vots a favor, 50 en contra i 20 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 71 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 3.b.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 63 vots a favor, 49 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 60 vots a favor i 71 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció a la diversitat i la inclusió en els centres educatius (tram. 302-00260/10)

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'atenció a la diversitat i la inclusió en els centres educatius. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades, en fer la interpellació a la consellera ara fa

quinze dies, vaig dir que aquesta moció no tenia voluntat d'exhaustivitat, però Déu n'hi do... (*Veus de fons.*)

La presidenta

Un moment, senyora Simó, un moment, si us plau.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Si m'atura el temps..., si us plau.

La presidenta

Sí, ja està aturat.

Anna Simó i Castelló

Gràcies. No està aturat, presidenta, amb tot el respecte.

La presidenta

Comencem de nou. Ja està.

Anna Simó i Castelló

Saludats i saludades tots i totes, deia que aquesta moció no volia ser exhaustiva, però Déu n'hi do l'exhaustiva que ha quedat sobre la inclusió i sobre el suport a la diversitat als centres educatius. Com deia en la interpellació, la consellera parlava d'un canvi de paradigma i nosaltres creiem que és imprescindible, aquesta és la proposta, i creiem que l'ha de liderar el departament sense més demora. Cal més suport als centres, cal més suport a l'alumnat i a les famílies per assegurar la igualtat d'oportunitats, per assegurar l'equitat i per assegurar la inclusió. En resum és: més recursos a qui més ho necessita i als barris, zones i municipis i centres on més es necessiten. Aquests són els punts 1 i 2 de la moció.

També que l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials i amb necessitats educatives de suport educatiu ha patit especialment els efectes de les retallades. Cal més personal auxiliar per atendre la diversitat, perquè hi ha un dèficit estructural, i cal consolidar i ampliar els recursos que s'hi destinen per atendre adequadament les necessitats. El Fons social extraordinari de 10 milions d'euros pactat en els pressupostos aprovats s'ha de distribuir de la manera que s'ha acordat i que queda reflectit en aquesta moció: hi haurà un increment del 15 per cent dels tècnics d'educació infantil i primària a P3; hi haurà un increment del 25 per cent dels tècnics d'integració social per abordar l'abandonament escolar, millorar l'èxit educatiu per abordar l'orientació secundària, que són imprescindibles; hi haurà un increment del 50 per cent dels educadors i educadores a les unitats de suport a l'educació especial, i s'ha d'ampliar el nombre de vetlladors per atendre adequadament les necessitats educatives. S'ha de fer públic l'esborrany de decret anomenat «d'educació especial», i definim en aquesta moció quins objectius, al nostre criteri, hauria de tenir per abordar totes les necessitats pendents, que no són poques, i el desplegament de la Llei d'educació de Catalunya pel

que fa a l'escola inclusiva i als centres d'educació especial. Aquest és el punt sisè de la moció.

En el que vull fer un especial incís és que aquells recursos que funcionen, aquells recursos que s'ha demostrat que són efectius per fer més inclusiu el sistema, s'han de fer estructurals del sistema. Estem parlant de les aules obertes, de diversos convenis amb ajuntaments, projectes de centre en zones desfavorides, la coordinació amb els serveis socials i sanitaris, els plans d'entorn, les unitats de suport a l'educació especial, tots els serveis educatius més ben dotats –EAP, CREDA, etcètera– i una detecció i atenció precoç eficaç. I a més a més, s'ha d'avaluar el funcionament i l'eficàcia dels recursos del sistema.

També s'ha de presentar i debatre àmpliament el pla estratègic d'atenció a la diversitat en el marc d'una escola inclusiva, que va anunciar la consellera que s'havia de presentar, posteriorment al decret, que hauria d'incloure un mapa de recursos i, a proposta d'altres grups, una proposta de pla de reconversió de centres d'educació especial sostinguts amb fons públics en centres de suport als centres ordinaris. Aquest és el punt cinquè de la moció.

I finalment, destacant tot allò que hem incorporat als punts ja existents a la moció –als punts nous, m'hi referiré després en el torn que tinc de posicionament sobre les esmenes–, volia remarcar el punt 8 de la moció, que és la necessària resposta a la formació professional i a la inserció laboral de l'alumnat amb discapacitats desplegant una oferta formativa molt més àmplia pel que fa a la postobligatòria, més actualitzada i més diversificada, en què es pugui triar dissenys educatius específics per adquirir habilitats professionals; i adaptar mòduls, o bé crear-los, formatius, amb una durada que arribi fins als quatre anys; dos anys són insuficients, i poder acreditar competències bàsiques i professionals i poder accedir als programes de formació i inserció sense límit d'edat, i tot allò que ja es va aprovar amb una resolució del Parlament de Catalunya que està detallada també en la moció.

Volia agrair als grups parlamentaris, i ho tornaré a fer després, i al Departament d'Ensenyament tota la receptivitat que han tingut en aquesta..., tant en la interpellació com en la moció i, tot seguit, com els he dit, em definiré sobre les esmenes i especialment sobre els punts afegits novament.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí; gràcies, presidenta. Bé, jo crec que la moció que presentava Esquerra Republicana era una moció necessària, tal com l'actualitat ha demostrat. Segurament, les polítiques educatives del departament, especialment les que fan referència a l'escola inclusiva, estan posant en risc el nostre model. El model d'incorporar

alumnes diversos amb diverses necessitats a l'escola ordinària és el que fa èxitós el nostre model, i això tenim la sensació, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que ho estem perdent.

Ho dèiem ahir mateix en la nostra interpellació: sense cohesió social no tindrem èxit escolar. I aquesta consellera i el Govern de Convergència i Unió sembla que ho vol construir al revés: pretenen que l'èxit escolar ens porti la cohesió social quan és, consellera Rigau, la cohesió social la que ens portarà l'èxit escolar. I passa el mateix amb l'escola inclusiva: sense escola inclusiva, no tindrem cohesió social, i sense la cohesió social necessària, no tindrem èxit escolar. Per tant, hi havia tres elements que entenem que no es tenien en compte en aquesta moció i que hem intentat aportar-los a través d'esmenes. Pensem que tots els serveis han d'estar coordinats i en perfecte funcionament en el moment de començar l'escolaritat. Això, actualment, en els últims tres cursos, no ha passat així i això afecta el disseny de tot el curs.

Un segon element, les USE s'han pervertit i s'han convertit en unitats d'educació especial dins de l'escola ordinària i aquesta no era pas la seva funció original. Actuant així, es fa una segregació dins de la mateixa escola i no es produeix el resultat d'inclusivitat que és el necessari. I tercer element, també important per nosaltres, que és el que fan els professors i els mestres d'educació especial; necessitem que facin la feina per a la qual van ser creats. Avui tenim 3.500 professors d'educació especial a l'escola pública i vora dels 3.500 també a l'escola privada concertada, però molts d'ells estan fent tasques o de coordinació d'internet, o de substitucions en altres aules que no es cobreixen les baixes, o d'àrees de geografia, de llegua o del que toqui; segurament, per tant, malbaratant recursos des de l'Administració.

Què és el que ens cal per garantir les...? Diu la consellera que mal fet. I tant, que mal fet, però segurament també amb el vistiplau del departament, consellera. Perquè jo no veig que vostès vagin a veure què és el que s'està fent dins de cada escola i si de debò els recursos que haurien d'estar destinats a l'escola inclusiva estan destinats a l'escola inclusiva o bé es destinen per cobrir la manca de polítiques de substitució del professorat que el seu departament ha liderat. Per tant, és fonamental que aquest decret determini que les mesures adoptades blindin un sistema educatiu que no només integra l'alumne físicament –els alumnes que tenen alguna discapacitat–, sinó que els escolaritza, els educa d'acord amb les seves necessitats.

I per això ens cal també un suport precisament a l'escola ordinària, que és, diguem-ne, el *leitmotiv* de l'escola inclusiva, el suport als mestres i també el suport als infants. Cal ajudar el mestre ordinari, no només el mestre d'educació especial, sinó el mestre ordinari perquè pugui atendre tota la classe, independentment de les necessitats específiques o especials que tinguin cadascun dels alumnes, perquè aquesta és la manera, també, de garantir l'atenció en la inclusió social. Fer-ho d'una altra manera, que és el que està fent el Departament d'Ensenyament, fer-ho d'una altra manera genera segregació disfressada.

Què és el que hem demanat també en aquesta moció? I alguns punts la diputada Simó ens els ha acceptat i hem pogut transaccionar, d'altres han quedat en el calaix i nosaltres intentarem veure de quina manera els podem incorporar. Demanem establir un pla de reconversió dels actuals centres d'educació especial en centres de suport. Crec, consellera, que és el gran tema pendent, és el suport, com li deia, a l'escola ordinària, que és la via per garantir l'escola inclusiva. Donar compliment real a l'acord de la Mesa General de la Funció Pública, no només per al professorat, sobre els quaranta-quatre dies de la paga descomptada el 2012, sinó per al conjunt de funcionaris. Evidentment, consellera, les condicions laborals afecten directament la qualitat, també, del nostre sistema educatiu.

Hem demanat la retirada, que ja ho vam fer ahir i que vostè ho va anunciar i que nosaltres li agraïm, d'aquest informe mèdic i pediàtric. I el que hem consensuat és que sigui extensiu, perquè és una informació pedagògica adequada per tenir en compte.

Què és el que no hem aconseguit? Doncs, demanar un estat d'execució de la Moció 64, que també parlava de l'escola inclusiva, o garantir la participació de les famílies en l'avaluació de les necessitats educatives.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé; moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera, jo no sé quants de vostès van tenir oportunitat d'escoltar ahir la interpellació que el Grup Socialista li va fer a la consellera Rigau sobre les desigualtats en el nostre sistema educatiu. Allà vam veure que hi ha, que té un particular concepte de democràcia –potser és aquest el nou país, no ho sé, ja ho veurem, a la constitució inclús ho voldrà posar–, que és aplaudir el Govern, bé, eh?, és un bon demòcrata i ser un bon català; fer d'oposició, tasca que és absolutament necessària a totes les democràcies avançades, és ser un destructiu i un desesperat, no? –em sembla que ens va dir «desesperats». (*Veus de fons.*) Sí, diputada, ens va dir «desesperats» per fer d'oposició enfront d'una realitat que el Govern ignora.

Afortunadament –afortunadament–, els fets la desmenteixen, perquè afrontem aquesta moció com hem fet en tantes ocasions –moltes vegades ho comentem amb el diputat Mena– a la Comissió d'Educació, on sempre hi ha hagut un pacte important de país, perquè entenem que estem tractant de temes importantíssims, i és important no tenir tota la raó i no aconseguir tot el que es vol, sinó intentar fer avançar; afrontem aquesta moció amb un caràcter constructiu, perquè ens sembla una moció important en la defensa d'una cosa que està al centre de l'escola catalana, que és l'escola inclusiva, que és entendre que la igualtat no és la igualació, sinó que és tractar igual els iguals i diferent els diferents.

I, per tant, és important; són importants tots aquests punts, molt exhaustius –els explicava la senyora Simó, jo no els repetiré–, que van des de mesures importants de discriminació positiva, de dotació de recursos, plans estratègics, tenir informes que hem reclamat en multitud d'ocasions en aquest Parlament, com, per exemple, l'impacte de la jornada compactada també a nivell pedagògic.

I, per tant, nosaltres donarem suport a aquesta moció, que hem pogut transaccionar, perquè –també ens entendrà, senyora Simó– esperit constructiu el tenim tot; creiem que el tema és massa important, l'escola inclusiva i el que està passant i com s'està desfent, és massa important per no tenir-lo, però entendrà que tinguem algunes prevencions, perquè portem molt temps en aquest Parlament dient que és el que hem de fer i després resulta que la realitat i el que fa el Govern és bastant el contrari.

Jo li deia a un col·laborador, i permeti'm que citi la seva frase, li deia: «Què et sembla aquesta moció d'Esquerra Republicana?» I m'ha dit, literalment, diu: «Doncs, com sempre: “Mucho te quiero, perrito, pero pan muy poquito”», no? Vull dir-te que, al final, no tenim clar que els compromisos en recursos..., no tenim clar que els compromisos en recursos, que coses que s'han aprovat en aquest Parlament, coses que hi ha un consens per fer, i hi insisteixo, eh?, com el mateix informe de la jornada compactada, que això no costa gaires diners, doncs, no passen. Aquesta és la nostra prevenció.

Per això hem entrat esmenes, per això n'hem transaccionat amb el Grup d'Esquerra Republicana; per exemple, que es pagui als ajuntaments i a la comunitat educativa tots els recursos que han hagut de posar perquè la Generalitat no fa front a les seves obligacions, a les seves responsabilitats, i intenten mantenir aquest concepte d'escola inclusiva, que insisteixo que és tan important.

Però, en tot cas, tot i les prevencions, per nosaltres avançar sempre és important; creiem que aquesta moció recull els temes que han d'estar sobre l'agenda, i el que esperem, i hi estarem atents i amatents, és que del vot a la realitat, doncs, hi hagi menys distància de la que hi ha últimament en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Saludamos a las personas que nos acompañan, también a quienes sigan este debate por la web.

Consejera, señoras y señores diputados, el Partido Popular apoyará cualquier iniciativa parlamentaria favorable a la inclusión educativa que tenga un mínimo de sentido común porque nos creemos el modelo y por-

que los políticos estamos para defender los derechos de la gente, para presionar al Gobierno desde la oposición, cuando estos derechos se vulneran, y para garantizar y para vigilar que el dinero de nuestros impuestos se gasta en lo que toca: servicios públicos de calidad para los ciudadanos.

El Gobierno de Convergencia y Unió, apoyado por Esquerra, no se cree la inclusión, no se la cree, y, desde luego, no la prioriza. La involución de estos últimos cuatro años es evidente, así como el desinterés de la consejera por el tema, quizá porque se sabe en falta. ¿Cómo se explica, si no, que en la rueda de inicio de curso, en la rueda de prensa, no se mencionara la inclusión? ¿Cómo se explica que todavía estemos esperando a la consejera para que comparezca en comisión?

La inclusión educativa es un derecho ampliamente recogido en leyes y decretos, y, sin embargo, en Cataluña, el Gobierno de Convergencia, apoyado por Esquerra, no lo garantiza. Se han reducido los recursos; se ha limitado la formación de los docentes; se han desvirtuado las USEE usándose como centros de educación especial dentro de la escuela ordinaria; se ha reducido el porcentaje de alumnos con necesidades educativas especiales en centros inclusivos, más de tres puntos en dos cursos; se ha aumentado la matrícula en los centros de educación especial, sobre todo en P3; se ha fomentado la escolarización compartida; las familias se sienten ninguneadas y desatendidas; se ha hecho caso omiso al Síndic de Greuges; se frena el modelo de centros de educación especial como prestatarios de servicios a la escuela ordinaria, y ni siquiera se han cumplido los compromisos del Gobierno que no cuestan dinero: primero, publicar datos y estadísticas completos, fiables, contrastables, que nos permitan saber dónde estamos, y, segundo, aclarar por escrito la posición y el plan del Gobierno, que nos permita saber a dónde vamos –hablamos del famoso plan, del famoso plan estratégico o del famoso decreto. No es verdad que tengamos datos y, sin datos, es imposible planificar con un mínimo de solvencia.

También queremos que se evalúen las USEE, con rigor y con valentía, y queremos más apoyos, pero especializados, adecuados y puntuales, porque solo más dinero, más personal no es garantía de mejor servicio. Queremos formación a los docentes y calidad en los apoyos.

Para ello nos parece fundamental avanzar en la línea de la LEC, contar con el *know-how* que ya tenemos en Cataluña: los profesionales de los centros de educación especial, que, tal como se prevé en la LEC, pueden desarrollar servicios y programas de apoyo a la escolarización de alumnos con necesidades educativas especiales en centros ordinarios, pero, claro, mediante conciertos que tienen que estar recogidos en la ley de presupuestos de la Generalitat.

¿Cómo se explica que Cataluña, puntera desde siempre en atención especializada privada a los niños con discapacidad, esté hoy a la cola de España en inclusión? La pereza y la inacción de este Gobierno para valorar y para extender la prueba piloto del curso 2010-11 de configurar los centros de educación espe-

cial como centros de recursos para los centros ordinarios es una lástima, un desperdicio de capacidades, de voluntad y de profesionalidad.

Y en relación con el plan estratégico prometido para finales del curso pasado, ¿cómo vamos a creernos que lo van a presentar ahora, a tres meses, sin datos, sin una orientación clara en el Gobierno?

Más de lo mismo con el decreto, que nadie, salvo el Gobierno y, quizás, sus socios de Esquerra, conoce. Realmente, es una vergüenza democrática, cuando tanto se habla de «transparencia», que nadie –nadie– haya conseguido leer el borrador completo del decreto; es una burla a las asociaciones consultadas que se les haga posicionarse en base a explicaciones orales o lecturas parciales del borrador, consejera, sí. Denunciamos esta opacidad, que además no augura nada bueno, como el aparente aumento de alumnos en las USEE, que pasarían de los ocho o diez actuales a catorce.

Y siempre la excusa de la falta de recursos; también de esto tendrá la culpa el ministerio. Pero, seamos honestos, la consejera ha aceptado recortes presupuestarios del 20 por ciento, estamos a la cola de España en gasto educativo por alumno y, sin embargo, mantenemos el sector público más caro, pesado e ineficiente de España. Ahora, encima, se nos anuncia que tenemos que pagar estructuras de estado, un estado inexistente y duplicado, pero prioritario para el Gobierno.

Para acabar, apoyaremos la transacción final porque carecemos de la intolerancia y del sectarismo con que Convergencia y Unió y Esquerra nos trataron a nosotros en la moción que presentamos. No somos rencorosos; estamos aquí para construir, para hacer equipo y para avanzar en lo que estamos de acuerdo. Pero, alerta, porque, si este Gobierno no actúa ya, corremos el riesgo de perder una generación entera y también las ventajas de partida que Cataluña tenía para desarrollar un modelo inclusivo de éxito.

Muchas gracias, presidenta, consejera, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta; gracias, señoras y señores diputados. La Ley catalana de educación, en su artículo 81.1, establece que la atención educativa de todos los alumnos se rige por el principio de escuela inclusiva. Se quiere, en este artículo, la participación de todos los alumnos en los entornos escolares ordinarios. Se entiende por «niños con necesidades educativas especiales» los que tienen discapacidades físicas, psíquicas o sensoriales, trastornos graves de personalidad, enfermedades degenerativas o aquellos que tienen una incorporación tardía en el sistema escolar o situaciones socioeconómicas especialmente desfavorables.

¿Por qué el legislador catalán quiso favorecer la escuela inclusiva? Pues, por dos cuestiones. Primera, porque socialmente esto es sano; que los chicos, los niños que tienen necesidades educativas especiales tengan el trato habitual y cotidiano con todos sus compañeros en régimen de igualdad es sano socialmente y es sano también para aquellos chicos que tienen estas necesidades educativas especiales, porque es una forma de integrarlos con el resto de la sociedad sin discriminaciones.

Este principio, el de escuela inclusiva, está muy bien, pero el hecho de enunciarlo y decir que la escuela catalana es inclusiva no nos convierte en *una escola* o en *un model d'èxit*, no nos convierte.

El éxito, señor Mena, de la escuela inclusiva consiste en que los niños con necesidades educativas especiales obtengan la mejor de las enseñanzas posibles. Eso es el modelo de éxito, no que exista una escuela inclusiva.

Y entonces debemos preguntarnos: ¿Y, en Cataluña, estamos consiguiendo que los niños con necesidades educativas especiales...? *(Pausa.)* Señora presidenta, no veo el reloj. *(Veus de fons.)* Me parece que han oído ustedes gratis estos minutos hasta ahora...

La presidenta

No, no, gratis, tampoco, ¿eh?

Carlos Carrizosa Torres

Los han oído ustedes gratis, sí. *(Pausa.)* No, hombre. ¿Tres? ¿Segura?

La presidenta

Ja li deixaré... *(Remor de veus. Pausa.)*

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, pues, prosigo, entonces. En Cataluña, este supuesto modelo de éxito porque incorpora la escuela la enseñanza inclusiva requiere, esta enseñanza inclusiva, una atención individual a los alumnos, requiere una especial atención a los niños con necesidades educativas especiales, y también una adecuación de las materias y del programa que se les imparte a sus necesidades especiales.

Para hacer eso, ¿qué tenemos en Cataluña?, ¿qué medidas dedicamos?, si todos sabemos que los profesores están en muchos casos atendiendo a esos alumnos con necesidades educativas especiales..., los están atendiendo profesores en el mismo grupo, sin poder dedicarles más tiempo, profesores que no han obtenido una formación específica para atender a esos niños con necesidades especiales.

¿Y qué resulta de eso? Pues que muchas veces se les da a los niños aquello que saben hacer; los niños con necesidades educativas especiales obtienen el material que ya saben hacer, pero no aprenden a hacer más cosas. Si un niño ya sabe sumar y restar, le darán para

que practique sumando y restando, pero es que, para que aprenda a multiplicar, habrá que estar más rato con él, y eso son medios económicos, y, por tanto, esos medios económicos es lo que hay que dedicar.

Y entonces nos extraña que Esquerra Republicana, en esta bienintencionada moción..., propone muchas cosas..., que luego es el partido que da apoyo a unos presupuestos que recortan los medios. Porque no hay éxito posible en la atención..., en la escuela inclusiva, no hay éxito posible si no se dedican medios suficientes. Y hay muchas escuelas con alumnos con necesidades educativas especiales que cuentan con un psicólogo o un psicopedagogo y todo descansa en los profesores ordinarios, por decirlo así, sin especialización.

Por tanto, en cuanto a esta moción, nosotros vamos a votar favorablemente, pero es inocultable que cuando se dice por Esquerra Republicana «aportar recursos adicionales als centres, en funció de les característiques socioeconòmiques de la zona», «recursos adicionales» es más dinero. Cuando se habla de «plans individuals específics», esto se hace mediante estudio, mediante personal, con más dinero. Cuando se habla de incrementar para el 2015 el personal no docente de atención a la diversidad, eso se hace con más dinero. Entonces, ustedes, si piden que se dedique más dinero, no apoyen presupuestos que recortan. Nosotros votaremos a favor.

Y luego hay otra cosa, que es un defecto que nos llevaría más tiempo, que es que el legislador controla y legisla, pero no hace de ejecutivo, y, por tanto, cuando estamos aquí aprobando que haya un 15 por ciento, precisamente, de incremento de profesores..., bueno, yo creo que esto precisaría de unos estudios de por qué pedimos un 15 o un 25. Unos estudios que se piden en un plan estratégico, que, por cierto, se dice que se saque un decreto... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Consellera, en primer lloc, en nom de la CUP - Alternativa d'Esquerra, dir que donarem suport a tota la moció presentada per Esquerra Republicana amb relació a la diversitat i a la inclusió en els centres educatius, amb una prèvia que després els matissaré *in voce*, si no, ho intentaré i, si no, no passa res.

És obvi que la moció pivota sobre cinc aspectes: lluitar contra la segregació escolar; estudiar la idoneïtat d'aplicar la jornada intensiva a primària; augmentar el personal docent d'atenció a la diversitat; elaborar un pla estratègic en aquest sentit, i presentar el decret per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu.

Respecte a la prèvia, i li ho dic així *in voce*, ho votaríem tot a favor, si el... –un, dos, tres, quatre, cinc–, el

quart epígraf del punt 1, que és «potenciar l'autonomia dels centres», pogués ser un punt 1.2. Perquè, com vostè sap perfectament, no compartim el criteri de l'autonomia dels centres, sempre hem estat en contra del decret de direccions d'autonomia i de plantilles, i podria ser una opció. Si no, ens abstindrem, i no passa res, del punt 1. Però, en tot cas, seria la proposta això: que el –un, dos, tres– quart epígraf, que és «potenciar l'autonomia dels centres», sigui el punt 1.2. Ho votaríem tot a favor i votaríem en contra del punt 1.2.

Dit això, per nosaltres, el marc fonamental de la moció és que *de facto* ja hi ha un sistema dual educatiu a Catalunya, mal ens pesi; que la crisi va per barris, també va per instituts i també va per escoles, i, per tant, la igualtat d'oportunitats queda avui reduïda o al mer desig o a la mera retòrica.

Aquesta situació, al nostre criteri –conegut, també–, i pel que fa referència a la segregació també afecta negativament la política educativa que ha impulsat el Govern; un model que diríem de quasi mercat, en què les escoles competeixen entre elles per atreure la demanda, i on s'incorporen uns biaixos que, ho veurem immediatament, de classe i de discriminació socioeconòmica, que és la primera de les discriminacions. Per tant, en aquest sistema dual, que també veiem en la sanitat –quí té quartos té sanitat–, qui té quartos té millor educació, és on volem posar el nostre focus i les nostres reflexions.

Per nosaltres, sempre l'escola pública –i és una lliçó, almenys en els últims dos segles– és la màxima política d'igualtat que existeix a qualsevol país o en qualsevol societat per a garantir la igualtat d'oportunitats. Aquí hi ha com un mite que diu que això ja és així, i això no és així. I com que el mite és que això ja és així, i, per tant, ara farem un sistema educatiu més competitiu, a nosaltres això ens preocupa profundament, perquè en el fons hi ha una espècie de darwinisme social que també desiguala, com si la desigualtat no fos d'origen i no tingués causes i efectes previs a l'escolarització.

Hi ha tres elements –n'hi ha molts, però en volem destacar tres, avui– en aquesta marató. Hi ha maratons per a la igualtat i hi ha maratons per a la desigualtat, diguem-ho així, que ratifiquen aquest criteri, no? Un, el reforçament i el manteniment, i el blindatge, fins i tot, dels interessos de l'escola concertada, i de l'escola concertada més elitista; dos, els recursos educatius extraordinaris, que no van als més necessitats, sinó als millors, i tres, òbviament, la intercompetitivitat.

Veig que queda un minut i havia de parlar de la compactació de la jornada a primària, que, per nosaltres, és un apriorisme –s'ha d'avaluar molt abans si això ajuda o no la no-segregació o la igualtat–; sobre l'escola inclusiva, que fem nostres moltes de les coses que s'han dit, que també la inclusió dels alumnes..., també les retallades han tingut pocs miraments amb l'educació inclusiva –de fet, ha baixat l'escolarització entre el 2011 i el 2012–; sobre les unitats d'educació especial –estic llegint, perquè se m'escapa el temps–, amb relació a la creació d'unitats de suport d'educació especial, que també han quedat completament aturades. Són els

efectes també de l'austeritat en l'àmbit de l'educació, que aleshores també segrega, desiguala i exclou.

I molt, molt ràpidament, estem d'acord amb els tècnics d'integració social, amb el 25 per cent d'increment, sempre que no sigui consecutiu a l'eliminació d'una plaça docent, amb el 50 per cent dels educadors de les USEE i amb la qüestió de les vetlladores, que ens sembla especialment delicada, i que també haurien de passar a la contractació pública, conceptualment, eh?, des d'un punt de vista laboral, sindical i de funció social. I amoïnats perquè no es cobreixin des del primer dia les baixes del professorat.

Gràcies.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, des de l'escó?

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per donar suport a aquesta moció d'Esquerra Republicana, amb les transaccions que han arribat a acord. Tres punts i tres arguments: un, creixen les necessitats educatives especials, no per temes genètics, sinó que creixen, fonamentalment, per desigualtats socials. I potser a vegades focalitzem l'escola quan l'educació necessita un entorn educable. Saben vostès que l'indicador educador dels pares, o interès dels pares per a l'educació i la societat, aquest és un element molt important. Però, malgrat tot això, l'escola compensa; compensa, i aquest és el primer element que cal.

I, al contrari del que diu el portaveu de la CUP, l'autonomia de centres i els municipis són els elements substantius per fer front a aquesta diversitat. Hauríem de discutir-ho, perquè potser entenem coses diferents, per autonomia de centres. Això ho diu la LEC, eh?, però, aquest debat de l'autonomia de centres l'hauríem de discutir.

El segon element: escola inclusiva, sí. Vaig estar present en debats que vam tenir en comissió. Cal, consellera, aquest pla. Jo plantejava –i em deia que era massa enllà, però jo sóc molt realista–, l'any 25, no tenir escoles segregades, com fan alguns països del nostre..., amb els quals ens podem comparar.

I el tercer element, una aportació, que la Llei d'FP –hi estic totalment d'acord– hauria de fer itineraris de mòduls adaptats per a nens i nenes, nois i noies, en aquesta transició al treball. I ara és una gran oportunitat. Ho hem anat fent de manera informal, però crec que seria una oportunitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Però algunes precisions rapidíssimes –rapidíssimes. Em toca, com els toca a tots vos-

tès, fer funció de control i impuls al Govern. No vull deixar de fer aquesta funció, com faig en aquesta moció i com hem fet en els pressupostos de la Generalitat, que inclouen, entre d'altres, una partida de 10 milions d'euros. És a dir, a això hi ha recursos associats.

I una altra qüestió, senyora García Cuevas, el departament no ens ha passat cap esborrany de decret, no el tenim. També, perquè ho tingui vostè clar.

Esmenes; més enllà de les incorporades...

La presidenta

Senyora Simó, si em disculpa un moment, m'he deixat la representant de...

Anna Simó i Castelló

Mira, Carrizosa, veus?, jo també tinc...

La presidenta

...Convergència i Unió.

Anna Simó i Castelló

...temps.

La presidenta

Què fem?

Anna Simó i Castelló

Dos minuts, presidenta?

La presidenta

No, per a vostè sí. No, no, no... És que m'he deixat la senyora Solé.

Anna Simó i Castelló

Ah, em pensava que em parlava del temps.

La presidenta

No, no..., no s'ha passat de res. Sóc jo la que m'he oblidat de la representant de Convergència i Unió. Si no li importa, li dono la paraula a ella i després torno amb vostè, amb tres minuts, per haver-la destarotat, eh?

Anna Simó i Castelló

Molt bé.

La presidenta

D'acord?

Anna Simó i Castelló

D'acord.

(Remor de veus.)

La presidenta

Gràcies. Senyora Solé, disculpi.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Està disculpada, és que quedo en un racó i suposo que era difícil veure'm. Bé, en qualsevol cas, consellera, benvinguts també els pares de Didàctica Fasía que ens acompanyen; gràcies per ser aquí.

Bé. Ens trobem davant d'una moció en la qual, després d'escoltar les diferents paraules poca cosa puc dir més enllà que en tot hi coincidim. I si hi ha una cosa que és ben certa és que estem en un model totalment consolidat, que ens funciona des dels anys vuitanta i que qui en va ser precisament l'impulsor i el creador va ser el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, amb totes les dificultats que hi pot haver hagut i amb totes les allusions que s'havien fet, si hi ha una cosa certa és que està consolidat, que s'ha implantat, però que també –i això és ben cert en el moment que estem– si una cosa té clara el Govern, si per alguna cosa aposta és per la millora.

D'aquí que la moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya vingui a donar aquest pas, precisament, per consolidar allò que es té, però també per millorar des de la plena certesa que és totalment necessària aquesta recerca i millora, que mai s'acaba, i que s'ha d'entendre des de la capacitat que el Govern ha de tenir, i té, respecte al que passa.

Jo li diria, a la senyora García Cuevas: no sé quina amplada d'oïda ha tingut el Govern, però el que sí que és cert és que, precisament, el que s'ha volgut conèixer és, en profunditat, el sentir i el pensar de tots i cadascun dels agents educatius que hi ha en aquest moment a la comunitat, també, educativa, a les entitats diverses; que es pot escoltar més, probablement, però que, en qualsevol cas, l'actitud és de total obertura. Podem fer-ho més llarg, però penso que hi ha cabut tot.

És important remarcar, precisament, també, tornant al que deia que cal entendre el que passa, el que el mateix secretari de Polítiques Educatives va dir en un moment, i ho referia la senyora Simó durant la interpellació, i era que cal entendre el que passa, precisament, per arribar-hi.

Penso que hem fet un camí important. Evidentment que les coses avancen i que calen millores. I, miri, senyor Mena, i també senyora Martínez-Sampere, evidentment ens evoquen, precisament, el gran problema, la crisi respecte a les retallades ha estat important, no li ho nego, que evidentment ha estat dura per a tots, però..., si una cosa precisament ha compassat el Departament d'Ensenyament, el Govern, en definitiva, ha estat de prioritzar en aquelles zones on era necessari, precisament, abocar per no crear més desigualtat; i, d'altra banda, acompanyar precisament amb tots aquests elements nous.

Evidentment que les coses són millorables, però si hi ha una prova precisament que no ho deuen veure tan i tan malament, el que s'ha fet i el que es continua fent

és que, en definitiva, han acabat d'alguna forma tots creient en aquesta escola inclusiva, creient en el model i apostant per ell. Per tant, apostant per aquesta moció.

Jo, només, referir, potser a manera de recordatori, que tenim en aquest moment, jo crec que prou ben acabat tot el model, i que tenim una llei d'educació que ens marca... –que té com a pilars essencials i que va ser vital precisament en el seu moment referir-ho–, que ens marca aquesta presència i aquesta participació necessària de tots els alumnes en les activitats educatives. Això és el que d'alguna forma remarcuem aquí, d'alguna forma avancem en aquesta moció, gràcies al fet que els projectes educatius de centres funcionen, gràcies al fet que les comissions d'atenció a la diversitat segueixen endavant i gràcies, en definitiva, al fet que el pla d'atenció a la diversitat es concreta amb criteris i actuacions de centres i en relació amb la resposta educativa que reben tots els alumnes i les famílies en tota la seva diversitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ara sí, l'honorable senyora Anna Simó, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. Directament el pronunciament sobre les esmenes, un cop saludades les famílies d'Ampesdid, que m'estaven ensenyant abans un cartell, però no m'hi guipo i no sabia què deia.

Va, un cop dit això, més enllà de les esmenes incorporades al text dels punts de la moció, que hi he fet abans referència, concretament les 4, 5, 6, 8 i 11 d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i les 3, 5 i 7 del Partit dels Socialistes de Catalunya, volia destacar l'addició de nous punts, dels punts 9, 10 i 11, que van en la línia de prioritzar els pagaments d'avançaments fets per ajuntaments i entitats de centres d'educació especial, tal com ha dit la senyora Martínez-Sampere; el pagament dels quaranta-quatre dies de la paga descomptats del 2012, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida, i estendre les mesures de coordinació acordades, en aquest cas l'informe pediàtric, i les que es puguin acordar en el futur entre centres educatius i pediatres per facilitar la detecció precoç de dificultats d'aprenentatge i d'adaptació a totes les famílies que ho vulguin que inscriguin els seus fills i filles a qualsevol dels centres educatius sostinguts amb fons públics; és a dir, ampliar a tots els centres educatius, en les famílies que ho vulguin, ja en la matriculació d'aquest mes de juny, el lliurament i la presentació de l'informe pediàtric, tal com la consellera va avançar ahir al vespre, i, evidentment, garantint la confidencialitat de les dades, que no és una qüestió menor.

Sobre la resta d'esmenes, només dir, en el cas de l'esmena del Grup de Ciutadans, que l'esmena que vostès plantejaven era una esmena que queda recollida ja en el Decret 39/2014, que és el decret de provisió de plantilles, que garanteix principis de mèrit, capacitat, publicitat, idoneïtat dels aspirants, transparència, ob-

jectivitat, imparcialitat i no-discriminació en els procediments d'ampliació.

I pel que fa a les esmenes del Grup Parlamentari Popular, entenem que queden totes recollides en aquestes transaccions fetes i en altres resolucions aprovades i altres mocions aprovades en aquest Parlament, com les que ja hem esmentat.

Dir-li al senyor David Fernández que per part nostra cap problema per fer votació separada del quart guió del primer punt; ho dic també perquè la presidenta en pugui prendre nota.

I, en tot cas, crec que puc apuntar, un cop repetits els agraïments a tothom, que aquesta moció serà aprovada per pràctica unanimitat, i, per tant, el pacte no serà amb dos, tres grups i el departament, i Convergència i Unió, sinó que serà amb tots els grups d'aquest hemicycle. I per això ho vull celebrar. I llavors poder seguir l'aplicació, evidentment, d'aquesta moció en els pròxims quatre mesos.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació d'aquesta moció. Només tinc la petició d'una votació separada, que és el quart guió del primer punt –el quart guió del primer punt–, potenciar l'autonomia dels centres.

Votem en primer lloc aquest guió.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 2 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Reprendrem la sessió a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació d'estructures d'estat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la creació d'estructures d'estat (tram. 302-00263/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, no-Govern, aquesta és una moció subsegüent a la interpellació que vàrem formular la setmana passada amb relació a les estructures d'estat.

I un dels primers elements de què vàrem deixar constància en aquella interpellació i que hem volgut reflectir en la moció que defensem avui, un dels objectius, era aturar els enganys del Govern. I ho hem plasmat en aquesta moció explicant i dient que el referèndum d'autodeterminació, la consulta que ens venia el Govern, era una mentida, tal com ha deixat ja clar el Tribunal Constitucional; que les estructures d'estat, que també es venien més recentment, eren una altra mentida, tal com ha..., desmentit el Consell de Garanties Estatutàries, i que ara han entrat en una nova fase en què la nova mentida són aquestes eleccions plebiscitàries per al proper 27 de setembre. I el que volem deixar clar en aquesta moció és que les eleccions plebiscitàries no existeixen, que en tot cas hi hauran unes eleccions al Parlament de Catalunya que no serviran per canviar de país i amb què, en tot cas, alguns, i nosaltres especialment, hi posarem un especial interès, el que pretenem és canviar de govern, no?

Un altre dels punts de la moció fa referència a la transparència i a l'eficàcia. Tenim un Govern que està dia sí dia també, i si pot ser tres vegades el dia, omplint-se la boca de transparència. Fins i tot han creat un comissionat de la transparència, paradoxalment per tapar que és un Govern més aviat poc transparent, perquè realment no la practiquen. I per què no la practiquen? Bé, doncs, perquè hem de conèixer a través dels mitjans de comunicació que hi ha un document per a la creació de 156 estructures d'estat i un calendari d'implantació, algunes fins al 15 de juliol, o abans del 15 de juliol.

Però també per la pràctica diària. Per exemple, el Govern s'ha gastat una quantitat indecent de diners en l'elaboració d'uns informes, en la contractació d'un organisme com Independent Diplomat per elaborar uns informes sobre política exterior de la Generalitat i de què ens nega reiteradament, almenys a aquest grup parlamentari, el seu coneixement.

Però no només això: ahir mateix rebíem una carta del Síndic de Greuges, a qui hem hagut de recórrer per demanar aquesta informació i per denunciar que el Govern no ens ofereix, al grup parlamentari, una informació a què tenim dret, i el Síndic de Greuges el que fa és queixar-se que el Govern de la Generalitat no contesta als requeriments del Síndic de Greuges. És a dir, tot un exercici i tota una demostració... *(Veus de fons.)* Senyora Marcos, ja li enviaré la carta que hem rebut del Síndic de Greuges. No pateixi, ja la hi enviaré. *(Veus de*

fons.) La vaig rebre ahir. No pateixi, ja la hi enviaré. La tinc en correu electrònic per poder-la distribuir a qui me la demani, no? Per tant, no em digui que no és cert.

Per tant, tenim un Govern que presumeix de transparència, que és precisament allò que no és.

I en el camp de l'eficàcia demanem que es dissolguin les estructures inútils i sense cap tipus de competència com a Generalitat. Dissolguin el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que no serveix per a res; cessin, el Govern, el comissionat per a la sedició, vostès en diuen «per a la transició nacional», i ja aprofito els darrers esdeveniments per advertir al Govern, home, que estaria bé que no acollissin en òrgans governamentals jutges expulsats de la carrera judicial precisament per la seva deslleialtat.

El conseller ens reptava també en la interpellació a demostrar o a dir si el Partit Popular a dia d'avui subcriuríem la Constitució espanyola. Vinga, doncs, demostrem-ho. Nosaltres ho plantejem en la moció. Esperem que el Govern i el grup parlamentari que dóna suport al Govern tinguin la valentia de demostrar avui que efectivament respecten l'ordenament jurídic constitucional. És molt fàcil. Simplement, votant a favor del punt número 1 de la moció.

Per acabar tot això, tots aquests elements, hi ha un responsable, i aquest responsable no és ni més ni menys que el president de la Generalitat. Òbviament, com la interpellació no la podem fer al president de la Generalitat i la fem al conseller de la Presidència, que és el braç executor del president de la Generalitat en tots aquests aspectes de sedició, com els deia, el que demanem és la reprovació... I tindriem molts arguments, però ho farem només per tres: manca de transparència... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ja no li queda temps. *(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Per defensar les esmenes presentades té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, el meu grup ha presentat una esmena a la totalitat, podríem dir-ne, amb cinc punts concrets, que evidentment no se'ns n'ha acceptat cap ni un.

En el primer defensem el dret del poble català a decidir el seu futur polític, com Escòcia i com el Quebec en el marc d'estats democràtics. No se'ns ha acceptat. Per cert, interessant entrevista, avui, del Jordi Basté a l'Alex Salmond. Valdria la pena que tots l'escoltéssim. *(Remor de veus.)*

Bé, la segona, lamentar la interpretació restrictiva i centralista que fa el Tribunal Constitucional sobre la Constitució. D'aquesta constitució de què tant parlen vostès resulta que se'n fa una interpretació basada en un dels ponents de la Constitució, que és el senyor

Manuel Fraga Iribarne. És l'únic en què el Tribunal Constitucional es basa per interpretar la Constitució. Ens ho... *(Veus de fons.)* Com? *(Pausa.)* Ah!, no, és que si em diuen coses... *(Veus de fons.)* D'acord.

Un altre tema: ens oposem, lògicament, a la sentència que s'ha carregat alguns dels articles de la Llei del Síndic de Greuges.

I, finalment, amb relació al tema de les properes eleccions, nosaltres fèiem una proposta en positiu que creiem que podia ser acceptada per tota la cambra, que és que no cal barallar-nos sobre el títol de les eleccions. Hi hauria un possible punt de trobada: les eleccions han de servir per escollir uns diputats i diputades que hauran d'aplicar els programes electorals que la ciutadania hagi votat de forma majoritària, ja que el Parlament, segons l'Estatut, representa el poble de Catalunya. Doncs mira, el PP aquest redactat no l'accepta –no l'accepta. O és que els diputats i...

La presidenta

Un moment, senyor Bosch, un moment. El senyor Rodríguez em sembla que l'hem sentit tots amb bastant silenci. Doncs ara demano el mateix al grup del senyor Rodríguez. D'acord? –d'acord? *(Remor de veus.)* Senyor Santamaría, té alguna cosa a dir? *(Veus de fons.)* Senyor Santamaría, escolti, i si no, té el passadís per sortir, d'acord? *(Pausa.)* Continui, senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, els deia que em sembla lògic que els diputats i diputades que surtin a les properes eleccions el que hauran de fer és defensar els programes amb què s'han presentat. O no? O és que es presenten a les eleccions, uns, per no complir el programa, com fa el PP a Madrid?

De totes aquestes esmenes, no se'ns n'ha acceptat cap ni una. Nosaltres, per tant, votarem en contra de la moció, excepte al punt 4.c, en què es demana una informació que creiem que és normal que els diputats la tinguin, i en aquest punt votarem a favor.

Però nosaltres plantejàvem un cinquè punt sobre Societat Civil Catalana que ha creat polèmica amb aquesta entitat, tot i que ara..., el senyor Rodríguez no ho ha dit, però ha retirat el punt que ells proposaven. En la interpellació, el senyor Rodríguez va treure el tema felicitant Societat Civil Catalana pel premi concedit pel Parlament Europeu. A la interpellació ho va dir, i després va recollir aquesta felicitació en la moció per tal que fos el Parlament qui aprovés la felicitació a Societat Civil Catalana. Davant d'això, el meu grup ha registrat dues iniciatives parlamentàries: una esmena a aquesta moció i, atès que ja no hi ha cap possibilitat que sigui acceptada, una proposta de resolució a discutir en comissió. Societat Civil Catalana ha posat el crit al cel pel fet que el Parlament es pronunciï sobre el premi. Però ha estat el PP qui ho ha portat al Parlament i qui pretenia que el Parlament felicités Societat Civil Catalana pel premi, tot i que ara ho hagi retirat. Doncs tan legítim és demanar que el Parlament felicités Societat Civil Catalana com la proposta del meu grup

de fer arribar al Parlament Europeu la queixa d'aquest Parlament pel premi a Societat Civil Catalana, en la línia del que han fet els eurodiputats de Convergència, Esquerra, Unió Democràtica i Iniciativa.

I basem la protesta en dues motivacions, sense oblidar la forma en què es va produir la proposta, a partir d'eurodiputats del PP, del PSOE i de la UPyD. La primera, perquè un parlament no pot premiar una entitat que defensa que no s'apliqui allò que ha acordat un parlament democràtic com el català. És a dir, el dret a decidir. I la segona és perquè no acceptem lliçons de democràcia d'una entitat que té per president una persona que, entre d'altres coses, l'any 2013 assisteix a Gandesa a un homenatge al dictador Franco, per recordar el cop d'estat militar del 18 de juliol del 36, que va originar una guerra civil i va culminar en una llarga dictadura. Algú s'imagina el president d'una entitat alemanya assistint a un homenatge a Adolf Hitler? Quina seria la reacció de la societat alemanya? I quina seria la reacció si aquesta persona al·legués que hi havia anat acompanyant un familiar? L'explicació és tan rebutjable com l'acte en si. És veritat que ningú tria els seus familiars, però els pot pagar un taxi –els pot pagar un taxi. I plou sobre mullat: el president de Societat Civil també ha estat president de l'entitat Somatemp, tenint com a vicepresident el senyor Javier Barrycoa, membre de Comunió Tradicionalista Carlista i assistent a homenatges a la Divisió Azul. Per això, el web de Somatemp recomana el llibre d'aquest autor, que es titula *El último catalán* i que passa a la «república islamoindependiente de Cataluña». I podríem citar altres membres d'aquesta entitat; membres, per exemple, de partits feixistes.

Per tot això, nosaltres mantindrem la proposta de resolució, oberts a estudiar les esmenes que s'hi presentin, perquè creiem imprescindible que el Parlament Europeu conegui l'opinió del Parlament de Catalunya sobre el premi concedit a Societat Civil Catalana, i perquè no admetem ingerències externes en la nostra activitat parlamentària, encara que dos grups votessin a la Mesa del Parlament, de forma insòlita, en contra que la nostra proposta de resolució fos admesa a tràmit.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. No hay ningún miembro del Gobierno. Señores diputados, señoras diputadas, esta es una moción que debería ser absolutamente innecesaria. Es innecesaria porque, realmente, lo que dice son cosas obvias, que en un país normal, en una comunidad autónoma normal, como la nuestra, pues no haría falta repetir. Pero contiene una dosis de realidad, y aquí hace falta una dosis de realidad muy importante, en la política catalana.

Esta moción dice cosas tan obvias y tan innecesarias de recordar como que hay que cumplir las leyes de-

mocráticas, hay que cumplir la Constitución española y el Estatuto de Cataluña; dice una cosa tan obvia como que Cataluña es una comunidad autónoma de un país democrático que es España, miembro de la Unión Europea; dice algo tan básico, pero que es necesario recordárselo a algunos, como que los políticos y los gobernantes tienen determinados límites y no se pueden extralimitar en el uso de sus competencias; dice algo tan obvio, pero tan necesario recordar aquí, como que no se puede confundir la realidad con el deseo de algunos, que no se puede mentir a los ciudadanos, y también dice una cosa muy importante, como que el Gobierno de la Generalitat no puede gastarse lo que no tiene en lo que no debe, y con eso nos referimos, por supuesto, a las llamadas «estructuras de estado».

Miren, es que en lo de las estructuras de estado no les dan la razón ni los suyos, no han convencido ni a los suyos. El Consejo de Garantías Estatutarias, este órgano en el que hay mayoría designada por Convergència i Unió y por Esquerra, ni siquiera les ha dado la razón. Por unanimidad, han impugnado las estructuras de estado. Si es que se les ha acabado, ya. Se acabó. No les dan la razón ni los que ustedes nombran en el Parlamento para que defiendan sus cuestiones.

Además, es que lo de las estructuras de estado no cuadra ni con su discurso. Ustedes dicen: «No, nosotros lo que queremos hacer es un referéndum para ver lo que quiere el pueblo de Cataluña y cuál es la voluntad del pueblo de Cataluña.» ¡Pero si ustedes ya han decidido! ¡Si ustedes ya se están gastando el dinero de los catalanes en hacer estructuras de estado cuando ni siquiera, según su discurso, se sabe lo que quiere el pueblo de Cataluña! Es que no se lo creen ni ustedes –no se lo creen ni ustedes.

Nosotros, ¿qué le decimos? Mire, le recordamos cosas tan básicas como que las próximas elecciones, si es que se hacen el 27 de septiembre –que eso todavía está por ver, sobre todo hoy, viendo que su socio de gobierno también lo pone en duda–, las próximas elecciones serán unas elecciones autonómicas, para elegir un gobierno de la Generalitat de Cataluña, para que nos gobiernen dentro de los ámbitos de las competencias autonómicas. Porque los políticos y los gobernantes no pueden hacer lo que les dé la gana; se tienen que ceñir al cumplimiento de la ley democrática y a las competencias que tienen transferidas. Es algo tan obvio como eso. Y dejen de utilizar este Parlamento para destruir nuestro país.

Y, además, una cosa muy curiosa y de muy reciente actualidad: la última sentencia del Tribunal Supremo, de ayer, que condenaba los hechos del asedio del Parlament –cosa que nosotros, pues, evidentemente, celebramos–, la celebraba muchísimo, el señor Homs. ¿Y saben lo que dice, esta sentencia? Que el Parlament de Catalunya es una alta institución del Estado, del Estado español. Si ustedes se alegran de esta sentencia, entiendan que lo que está haciendo el Tribunal Supremo es defender esta cámara como institución del Estado español que es. Por tanto, no la utilicen para ir contra el Estado que les defiende, no la utilicen para escenario de sus obras de fantasía. Más que obras de fantasía, lo que es es una burda estrategia para tapar la

corrupción y la mala gestión que ustedes han tenido. Porque es que, si no, no se entiende.

No se lo creen ni ustedes. Se desinfla el suflé. Se les acaba el rollo. Pónganse a gobernar. Tenemos, todos los catalanes, una estupenda ocasión, en las próximas elecciones autonómicas, para cambiar de gobierno. Para cambiar de gobierno que se centre en la recuperación económica, en la creación de empleo, en apoyar a las familias, a las empresas y a los autónomos que lo están pasando muy mal, en ir al Gobierno de España y colaborar con ellos, intentar conseguir para todos un mejor sistema de financiación para las comunidades autónomas. Vaya, lo que viene siendo un gobierno de una comunidad autónoma. Porque su proyecto independentista se desinfla, porque no tiene sentido.

Ustedes, con este proyecto, se han equivocado. Se han equivocado de siglo, porque estamos en el siglo XXI, en el siglo de la unión, de la integración, en el siglo de unir, de eliminar fronteras, y no de sumarlas. Y se han equivocado, sobre todo, de lugar, porque estamos en una comunidad autónoma que pertenece a un país de la Unión Europea. Y se llama Unión Europea, no «desunión europea», ni «desintegración europea»; se llama Unión Europea. Su proyecto no tiene sentido. Se han equivocado ustedes de siglo y de lugar.

Y, por tanto, desde Ciutadans, como esta moción dice cosas muy obvias, pero, sin duda, aquí hay muchas personas que necesitan recordar lo obvio, nosotros le vamos a dar apoyo en su totalidad.

Muchas gracias.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Salvadó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Diputats, la veritat és que la moció que avui se presenta per part del Partit Popular és una mena de sac de gemecs i un embolica-que-fa-fort. Entre els onze punts proposats a la moció original, hi ha una mica de tot, i molt poca cosa d'estructures d'estat. De fet, l'única referència que en fan diu textualment: «Deixar sense efecte qualsevol decisió que tingui per objecte la creació d'estructures d'estat.» I la veritat és que nos esperàvem un debat una mica més profund, més argumentat, més substancial, sobre un tema tan rellevant per al país. Estem davant d'una moció d'escopetada de fira, que comença fent-mos jurar la Constitució espanyola i acaba acusant el Govern de la Generalitat d'aïllar els catalans per motiu d'ideologia política; un final de mascletada molt propi d'un dia de falles, com és el d'avui. Una acusació que, la veritat, té conya que vingui del Partit Popular, que, si pogués, aïllaria fins i tot un partit tan constitucionalista com Ciutadans només per tenir un dirigent que té el nom català.

De fet, vostès intenten o preferixen fer una cosa pitjor que aïllar: vostès ne diuen «fer neteja». Diumenge

sentíem les declaracions del senyor Garcia Albiol, en què anunciava que continuaria fent neteja a Badalona. Es referia explícitament a netejar-la d'immigrants, cosa que demostra el perfil psicològic, la ideologia i la categoria humana d'un personatge que utilitza el verb «netejar» per a referir-se a persones. Però saben que, més enllà de netejar immigrants, també s'ha intentat a Badalona netejar expressions polítiques i socials que els són discrepants, com és el cas del festival Filmets, on van intentar censurar «L'estaca», o marginant accions de la societat civil, com Òmnium Cultural o la mateixa Assemblea. Estaria bé que, si el seu superalcalde té ganes de netejar, li regalin una granera i que vagi al carrer Gènova, a Madrid, a netejar la corrupció que hi abunda.

I és curiós que sigui el PP qui parla de separar per motius ideològics, vostès que arraconen el jutge Santiago Vidal per defensar en l'àmbit privat una ideologia que diguem que no els és simpàtica.

I mos demanen –al final sembla que s'ha retirat– que el Parlament de Catalunya felicitem la Societat Civil Catalana per haver rebut lo guardó Ciutadà Europeu, haver-lo rebut –cal aclarir-ho– a proposta seua i amb un jurat amb majoria seua. I suposo que no volen que fem el mateix que van fer vostès l'any passat, quan la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca va rebre el mateix guardó: van muntar en còlera, van demanar que se li retirés el guardó i van deixar a parir el mateix jurat. Suposo que té la seva lògica que vostès promocionen una entitat dirigida per personatges que simpatitzen amb l'extrema dreta, mentre que d'altres preferim reconèixer la feina social de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, que ha fet una feina social important en defensa de les famílies desnonades.

En essència, la moció presentada reflecteix la incapacitat del PP d'assumir el resultat d'unes eleccions catalanes, la incapacitat d'assumir el mandat de la democràcia; una negació ancestral de la sobirania del poble de Catalunya, una negació del dret dels catalans a decidir el seu futur. La ciutadania va votar el 2012, i ara el que toca és complir amb el que són els mandats democràtics dels ciutadans. I al PP apliquen aquella lògica de les democràcies tutelades, que diu que «si jo guanyo les eleccions, faig el que vull, i si les guanyen els altres, també».

I no vull treure cap legitimitat al seu dret d'expressar les seues opinions aquí al Parlament, però vostès saben que, quan aquí allò que proposen ho perden democràticament, després ho acaben imposant, en contra de la voluntat majoritària del país, amb la connivència del poder judicial i del poder de l'Estat espanyol.

Però, com bé saben, podran imposar-se un temps a la majoria, però al final la majoria acabarà tombant l'estaca. I farem les estructures d'estat, i les farem per a servir als nostres ciutadans, perquè estem convençuts que amb les eines que mos dona la seua Constitució no podem resoldre els problemes dels catalans ni podem garantir el seu futur amb dignitat. I volem les eines d'un estat per a poder atendre els 580.000 aturats i oferir-los més feina i menys precarietat, poder oferir als 240.000 catalans que han hagut de marxar de

Catalunya un futur al nostre país. I no, no han marxat com a conseqüència del procés independentista, perquè a Espanya han acabat marxant 2.200.000 persones, de l'Espanya del Rajoy. I necessitem crear, oferir un projecte de vida a tots estos joves. I volem una hisenda pròpia per a acabar amb el frau fiscal i poder destinar estos diners a reconstruir lo nostre estat del benestar. I volem eines per a acabar amb un sistema energètic ineficient, ple de peatges, que fan..., i castiguen la competitivitat de les nostres empreses. I volem un sistema judicial amb separació de poders. I sí, també és cert, volem un nou estat, per dignitat.

Però, en tot cas, senyors, seran els catalans i les catalanes qui el proper dia 27 de setembre prendran la seua decisió. A Esquerra acatarem la seua decisió.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies presidenta. Diputats i diputades, no comprenc –i sí que m'agradaria que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió li ho traslladés al Govern– l'absència, en la discussió d'aquesta moció, del conseller Homs en particular, però, en qualsevol cas, de la persona que l'hagués de substituir. No ho entenc. Són les 4.30, i uns minuts tenen un *pase*, però mitja hora, no.

En qualsevol cas, el Partit Popular presenta aquesta moció, no sé si conscientment o inconscientment està alimentant el frontisme, està contribuint a la radicalització i la polarització de la política catalana... Crec que estem situats en una roda que gira més o menys de pressa però, evidentment, no es mou de lloc, i al Partit Popular el que sí que els hauríem de demanar és que aportessin solucions per baixar d'aquesta roda i, realment, sortir de l'atzucac en què Catalunya està situada.

Aquest tipus de mocions, com deia, sense valorar si és conscient o inconscient l'alimentació que fa de la polarització, el que fan en el fons és dificultar l'imprescindible procés de diàleg, negociació i pacte que, més d'hora que tard, espero que es produeixi entre els governs espanyol i català, i entre Catalunya i la resta d'Espanya. I per aquesta raó el Grup Parlamentari Socialista farà una abstenció política a tots els punts d'aquesta moció, perquè no volem contribuir a l'alimentació d'aquesta polarització. Ens costi el que ens costi, el Grup Parlamentari dels Socialistes catalans no contribuïrem a la dificultat en l'assoliment de solucions i d'una entesa que reformuli les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya.

Dit això, ens hem de mossegar la llengua a l'hora d'abstenir-nos en punts concrets d'aquesta moció, perquè... Citaré només quatre punts.

Respecte a les estructures d'estat, en primer lloc. Bé, vostè, senyor Salvadó, ha vingut aquí i... Poden vostès marejar la perdiu, però encara ens deuen a tots els ciutadans de Catalunya una explicació de què fan des-

prés del buidatge de l'únic que vostès van dir que donava sentit al pacte d'estabilitat fins al 27 de setembre, quan les famoses estructures d'estat s'han quedat en plans directors. Això de «plans directors», en fi, que tots sabem el que vol dir, que vol dir poca cosa concreta. Vostès, és veritat que tenen tota la claca mediàtica i els mitjans de comunicació que els acompanyen; però els cent trenta-cinc diputats que estem aquí, després del dictamen del catalaníssim Consell de Garanties Estatutàries, sabem que l'únic que se suposava que donava sentit al seu pacte amb Convergència i Unió ha quedat en no re, i encara no ens han explicat per què ho han substituït, més enllà de la retòrica i del fum, fum, fum.

En segon lloc, sobre el flamant comissionat Viver Pius, no entenc per què no ha demanat comparèixer al Parlament a petició pròpia per explicar-nos aquesta estrena tan galdosa que ha tingut en la construcció d'estructures d'estat i quina és la seva tasca fins a final de legislatura. Perquè, fins on sabem, és veritat que té altres ocupacions, però en aquesta matèria sembla que la seva feina serà molt limitada.

En tercer lloc, Diplocat. Jo, quan penso en Diplocat, me'n recordo d'aquella anècdota de Winston Churchill sobre el seu adversari Attlee. Attlee presumia molt de ser una persona molt normal, i Churchill, amb aquella mala llet que el caracteritzava, va dir: «És una persona molt normal i té molts motius per pensar-ho.» Diplocat sempre ha dit que és un servei diplomàtic *amateur*, i jo penso, parafrasejant Churchill, que té també molts motius per pensar-ho, atesa la *performance* de les seves actuacions; i ho dic en l'accepció pejorativa del terme «amateurisme».

I per acabar, sobre l'inefable conseller Homs, doncs, home, jo he de dir que vaig presenciar i vaig escoltar molt atentament aquell moment en què va proferir aquesta frase que a mi em va deixar esfereït; va dir, textualment, això que «volem aïllar-nos de gent com vostès». Mirin, amb totes les discrepàncies que separen el meu grup, i a mi personalment, políticament del Partit Popular, jo, aquella frase, la vaig trobar realment tremenda. Proferida, a més, per part no només d'un conseller, sinó que és el portaveu del Govern. El mínim que es pot dir d'aquella frase és que atia l'odi o que incita a l'odi. I el normal en un país civilitzat hauria estat que el conseller Homs s'hagués disculpat immediatament i, en el pitjor dels casos, que el president Mas l'hagués destituït.

Així que ens quedarem amb totes les ganes de reprovar-lo pel pronunciament d'aquesta frase, però, com els dic, el que ens mou en realitat i ens anima als socialistes és trobar una sortida a l'atzucac polític en les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya, i només per aquesta raó, perquè volem contribuir constructivament a l'entesa, ens abstindrem en tot el conjunt dels punts de la moció.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bona tarda. No pensem entrar gaire en matèria en tot el que fa referència a estructures d'estat. Crec que han trobat una línia de fuga important, un espantall important, per debatre permanentment entre Partit Popular, Ciutadans i Govern al voltant d'unes estructures que són, en efecte, plans directors que poc estan construint, que gaire res representen, que en són tot just estudis, insinuacions d'anar cap endavant. Per tant, basar discursos sencers, actuacions polítiques senceres, debats polítics sencers entorn d'estructures d'estat és una mica ridícul. A vostès ja els interessa, perquè aquí sembla que hi hagi una èpica dels que estan construint grans coses i els altres que s'hi oposen i la imposició i tal, però en realitat estem parlant de ben poca cosa i és bastant ridícul fer girar el debat al voltant d'això. Cadascú deu saber els seus interessos electorals i, en realitat, per què vetlla.

Algú acabaria pensant potser, sentint-los, sentint el discurs del senyor Santi Rodríguez o de la senyora portaveu de Ciutadans, que, bé, que si s'eliminessin les estructures d'estat aquí sortirien, no?, flors per tot arreu i brollaria or i llavors, de cop, s'acabarien les retallades, etcètera. I res més lluny de la realitat –res més lluny de la realitat. No parlem de cap gran partida pressupostària, de cap gran assignació que minvi retallades ni que condicioni aquesta crisi.

En segon lloc, nosaltres votarem a favor del punt que demana transparència, perquè ens sembla que hauria de ser el comportament normal de qualsevol govern en qualsevol acció, de qualsevol aposta política que usa diners públics, que parla en nom de la institució pública. Per tant, hi votarem a favor. Però no pas..., perquè, també, algú, sentint-lo a vostè, pensaria: «Ostres!, el Govern de l'Estat espanyol deu ser supertransparent, tot ho deu publicar, en especial tot allò que té a veure amb diplomàcia, amb relacions internacionals, tot publicat i tot accessible.» Òbviament, és just el contrari –just el contrari. La cosa més opaca de l'Estat espanyol són les seves relacions internacionals i la seva diplomàcia, i exigeix exactament..., predicar amb l'exemple, que allò que ells fan a Madrid que es faci també aquí. Res a veure –res a veure-, eh? Vostè ve aquí a demanar allò que mai de la vida –mai de la vida– permetria que passés a l'Estat espanyol, que és que les relacions internacionals i les relacions diplomàtiques, i els informes que generen, fossin públics i a l'accés de tothom.

No és cert: ni el 9 de novembre va ser una mentida ni són mentida les apostes que determinats partits polítics en aquest Parlament intentem tirar endavant per fer una cosa que vostès prohibeixen. És que no parlem de capritxos, de parcs d'atraccions o... Parlem del fet que l'exercici del dret a decidir, en aquest país, la democràcia, el principi democràtic, està prohibit, exclòs, bandejat, és a dir que vostès són capaços de continuar operant políticament en el futur sobre la base de la imposició, sobretot, a una societat. I no els preocupa. I, per tant, davant d'aquest mur que és la imposició política de no deixar opinar i decidir a la ciutadania, totes les iniciatives polítiques són legítimes i necessàries per trencar aquest mur.

També, algú pensaria, sentint-los a vostès, que aquí hi ha igualtat d'oportunitats democràtiques per a tots els partits polítics que es presenten a aquesta cambra perquè en virtut del principi democràtic de respectar la pluralitat tothom pot complir el seu programa. I això saben que és mentida. En aquesta cambra hi ha uns partits polítics que tenen el poder estatal al darrere i que poden complir el seu programa polític, i hi ha altres partits polítics que ens presentem amb uns objectius polítics que estan prohibits, perseguits, que si tinguéssim prou pes per executar-los seríem perseguits, empresonats, il·legalitzats. No es pot complir el programa polític ni de la CUP, ni d'Esquerra ni de Convergència Democràtica de la independència, perquè està prohibit. És igual que tingui majories al darrere, és igual que tingui recolzament democràtic, és igual que sigui aprovat a les institucions, és igual que pugui tenir una majoria social al darrere. Està prohibit. Per tant, no hi ha una igualtat, eh? No competim en condicions d'igualtat. Vostès tenen un estat al darrere, vostès tenen uns programes que sí que poden aplicar quan governen. Nosaltres tenim un programa polític que no se'ns dona l'oportunitat de poder-lo aplicar mai, que està prohibit, exclòs. És anticonstitucional. I nosaltres tenim com a programa polític derogar la Constitució del 78, donar als catalans i les catalanes la paraula i el dret a decidir, i decidir sobirania, independència i marxar de l'Estat espanyol. Això, en aquest estat, està prohibit. I aquí gira tot el conflicte. No pas entorn d'estructures d'estat i altres històries.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, de l'escó estant?

(Pausa.)

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies. *(Veus de fons. Pausa.)* Gràcies, presidenta. Per argumentar el meu vot contrari a aquesta moció.

Totalment d'acord que cada dia ens hem de recordar que l'essència de la democràcia és el respecte al pluralisme. Totalment d'acord. És una qüestió que ens hem de recordar, perquè s'ha d'anar recordant cada dia. Ara bé, d'aquest Parlament, a les urnes, el 2012, varen ser votats cent set diputats que pensaven que s'havia superat la Constitució, amb diferents matisos, del 78 i que l'Estatut del 2006 era l'últim tracte del model autonòmic. Cent set diputats. En realitat, els programes també portaven que volíem articular aquest debat a través d'un referèndum. Però, per ser més estrictes, en aquest moment vuitanta-vuit dels diputats d'aquesta cambra així ho continuem pensant. I, per tant, el respecte al pluralisme més el respecte a la voluntat popular d'aquesta sobirania popular és el que hem de dirimir políticament.

Jo, en aquest cas, sóc Salmond. Vostès ho saben i m'ho han sentit comentar, i ho he escrit. I jo l'he escoltat aquest dematí. I continuo pensant que les eleccions del 27 són l'única forma, després d'haver-se'n negat d'altres, d'expressar el que volem com a catalans: si volem una Catalunya autonòmica, una Catalunya estat, estat

independent, estat associat, estat federal o estat confederal. Però, a partir d'aquí, és tan seriós que haurem de continuar reclamant a aquells que potser hauran de decidir si volen ser el Canadà o el Regne Unit.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, ahir el president de la Generalitat, a la sessió de control, ens deia que hi havia clarament una operació perfectament dissenyada i calculada per buidar l'autogovern i recentralitzar el poder de l'Estat. Nosaltres n'estem convençuts. I, per tant, aquesta afirmació del president la vivim cada dia amb les decisions que de forma sistemàtica pren el Congrés dels Diputats, i d'una forma més especial el Govern de l'Estat.

Davant d'això, hi ha dues actituds: hi ha una actitud reactiva, intentar protegir-se davant d'aquesta recentralització, i hi ha una actitud proactiva, que crec que és la que hem d'intentar tirar endavant entre molts dels que som en aquesta cambra i que representem tants i tants ciutadans d'aquest país, i és buscar una solució, una solució bona per a tots els ciutadans i per a totes les ciutadanes i que en definitiva estigui basada en la democràcia i en grans majories. I això és el procés polític que vivim en aquests moments a Catalunya, un procés àmpliament majoritari i un procés avalat per les urnes i pels diputats d'aquest Parlament.

Quan vostès presenten mocions com aquestes, el que fan és posar pals a les rodes permanentment a aquest procés. I si només fossin mocions, rai. La realitat és que vostès disparen per terra, mar i aire contra aquest procés. És per això que, pel contingut de la moció, i també per la intenció de la moció, nosaltres ja els anunciem el nostre vot negatiu.

En la moció sí que tracten diversos temes. Un parla del caràcter de les eleccions del dia 27 de setembre. Evidentment, aquestes eleccions són unes eleccions ordinàries, però que es refereixen, evidentment, a un moment excepcional i a una situació excepcional. Les eleccions del 27 de setembre –segurament ja ho deuen saber, però els ho dic perquè crec que no ho han acabat d'entendre– s'han anticipat perquè la gent del Partit Popular al Govern de l'Estat no ha permès que Catalunya portés a terme un referèndum, no ha permès que els catalans i les catalanes poguéssim expressar democràticament l'opinió sobre el futur del nostre país a les urnes. I, per tant, com que vostès han intentat tancar totes les portes, el que es fa el dia 27 de setembre, a través d'unes eleccions ordinàries, és també unes eleccions de caràcter plebiscitari. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no podem avalar en cap cas això que vostès ens proposen en la moció.

Estructures d'estat. Mirin, els llegiré un fragment d'un text. Diu: «El Govern treballarà en la construc-

ció d'estructures d'estat que acompanyin aquest procés d'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya i que permetin enfortir el país en tots els àmbits», etcètera. Saben què és, això? El programa de Convergència i Unió que va presentar a les darreres eleccions al Parlament de Catalunya, el programa més votat en aquest país, com ho demostra el fet que Convergència i Unió és la força majoritària en aquest Parlament. I els llegiré una altra cosa: «Com qualsevol altra nació, Catalunya necessita disposar de l'instrument d'un estat que li permeti desplegar amb la màxima ambició un projecte propi de país.» Saben què és, això? El Pacte d'estabilitat parlamentària que vam signar dues forces d'aquest Parlament i que donen clarament la majoria parlamentària, un pacte que estic convençut que, a més a més, en aquest aspecte altres partits també comparteixen.

Per tant, no és una dèria personal, no és una dèria d'uns quants. Aquesta qüestió forma part clarament del suport polític que els partits d'aquest país van obtenir després de les eleccions al Parlament de Catalunya. I per molts pals a les rodes que vostès hi posin, per moltes mocions d'aquestes que vostès hi posin, nosaltres hi continuarem treballant, perquè és un mandat democràtic i majoritari.

No dissoldrem el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que ha fet molta i bona feina; no cessarà el comissionat per a la transició nacional, que està cridat a fer també molt bona feina, i, evidentment, no reprovarem el conseller de la Presidència. Un conseller de la Presidència ha de pilotar afers i àrees sensibles i complexos del Govern i del país. Ha de ser una persona llista, honesta, treballadora i amb un gran compromís, i creiem que aquests són atributs clars del conseller Homs.

Senyores i senyors del PP, senyores i senyors de Ciutadans, disculpin les molèsties, però construïm un nou país, un país, també, perquè vostès hi visquin una mica millor.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, suposo que el fet que aquest migdia hagi hagut d'advertir que el nostre grup parlamentari està cansat ja de rebre insults, particularment d'un grup tan democràtic com Iniciativa per Catalunya Verds, i també del conseller de la Presidència..., doncs el primer efecte ha sigut que la primera crida a l'ordre, òbviament, hagi estat precisament al nostre grup. De totes maneres, senyora presidenta, permeti'm que li recordi que el senyor Rodríguez no té cap grup. En tot cas, el senyor Rodríguez forma part, i amb molt d'orgull, del Grup Parlamentari del Partit Popular. *(Alguns aplaudiments. Remor de veus.)*

Molt bé, senyor Arrufat, veig que està content. Doncs, a partir de la seva satisfacció passo només a donar-li unes dades. No és que el Partit Popular tingui un estat al darrere, senyor Arrufat. No. Sap què té, al darrere, el Partit Popular? Onze milions de ciutadans i ciutadanes d'Espanya que ens han donat el seu suport! I això legitima un govern. No legitima un govern que tres diputats, amb 120.000 vots, pretenguin imposar a tota una societat el seu ordre jurídic. Hi ha una petita diferència, de 126.000 vots que tenen vostès, en unes eleccions autonòmiques, perquè en les espanyoles no en tenen cap, a 11 milions. Quan en tinguin 11 milions, senyor Arrufat, veurà si vostè pot parlar en nom d'una majoria o no.

Deia el senyor Batalla, en representació del grup que dona suport al Govern, utilitzant exactament les mateixes mentides que utilitza el Govern de la Generalitat, parlant del Govern del PP, que «no permet a Catalunya...» Mentida, senyor Batalla. El Govern és el Govern d'Espanya –el Govern és el Govern d'Espanya. I a qui no li permet... Escolti'm, puc parlar amb la vehemència que jo tingui per conveniència, igual que ho fan altres diputats. O no? (*Veus de fons.*) Hi ha alguna limitació de decibels, senyora presidenta? (*Remor de veus.*) Li prego que em descompti el temps que els diputats m'interrompen, igual que ho fan amb altres diputats. Sí, senyor Batalla, no és el Govern del PP. És el Govern d'Espanya, que té una legitimitat al darrere. I no és contra Catalunya. És contra aquells partits que volen trencar Catalunya i que volen trencar Espanya, que és una cosa molt diferent de la que vostè ha dit aquí. Molt diferent. Per tant, no segueixin mentint.

Miri, unes paraules en cinc segons al senyor Bosch: que, precisament per no polititzar els premis, el nostre grup el que ha fet ha sigut retirar la petició de felicitació a Societat Civil Catalana. Suposo que vostè, tan democràtic que és, precisament per no caure en aquesta politització..., també seran capaços i dignes de retirar la seva indigna proposta de resolució, en què criminalitzen... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Sí, per al·lusions, i per demanar votació separada del punt 4.c, lletra c. Senyor Rodríguez, és per donar-li resposta a la pregunta que ens ha fet. (*Veus de fons.*) Senyor Rodríguez, estic aquí. O ens ha fet una petició?

Miri, de moment, la nostra proposta de resolució ja ha aconseguit una cosa: que vostès hagin retirat el punt amb el qual volien que aquest Parlament felicités Societat Civil Catalana. I li comunico que, com que la política parlamentària del Grup Parlamentari d'Iniciativa i Esquerra Unida la decideix aquest grup, nosaltres no retirarem la proposta de resolució, perquè

volem que el Parlament es pronunciï en contra del premi que ha rebut Societat Civil Catalana.

Gràcies.

(*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Arrufat...

Quim Arrufat Ibáñez

Per demanar votació separada, també, del punt 4.b.

La presidenta

4.b. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions del senyor Bosch. Senyor Bosch, no li feia cap pregunta. (*Veus de fons.*) Senyor Bosch, no li feia cap pregunta perquè era una afirmació retòrica. De vostès no esperem que tinguin un acte tan digne com seria retirar aquesta proposta.

Per cert, li faig saber que si nosaltres hem retirat aquest punt de la nostra moció no és ni per la proposta d'Iniciativa, ni per vostès: és una petició de Societat Civil Catalana.

(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Por alusiones del señor Batalla.

La presidenta

Endavant.

Inés Arrimadas García

Gracias. Señor Batalla, sus mentiras no convencen a nadie. Su proyecto no tiene sentido, y lo que es indignante es que ustedes, en un momento de crisis como el actual, sigan destinando millones de euros de dinero público a un sinsentido y una mentira que han creado para tapar la corrupción vergonzosa y la mala gestión de su gobierno. Eso es lo que es indignante.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció, i començarem pels dos punts dels quals han demanat votació separada: el 4.b i el 4.c.

Comencem votant el 4.b.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 81 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el 4.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 41 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 84 en contra i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència (tram. 302-00264/10)

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el sistema per a l'autonomia personal i l'atenció a la dependència. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

(Remor de veus.) Senyors diputats, si volen sortir de l'hemicicle, els demano que ho facin amb agilitat. *(Pausa.)* Senyor Bosch, ja pot començar.

Pere Bosch Cuenca

Si m'ho permet, senyora presidenta, esperaré que abandonin l'hemicicle la resta de diputats.

(Pausa.)

No sé si el micròfon funciona bé o hem d'apujar el to de veu com l'anterior intervenció, però intentaré fer un to una miqueta més adequat, per la necessitat segurament acústica d'aquesta...

La presidenta

Jo crec que no caldrà que apugi el to, ja se sent bé.

Pere Bosch Cuenca

Molt bé. No fos cas que m'apliquessin el sonòmetre i m'excedís en els decibels autoritzats.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, comencem la intervenció de defensa d'una moció subsegüent a una interpe·llació que varem fer-li fa quinze dies, i en la qual plantejem, o proposem, un full de ruta que volem que sigui àmpliament compartir per aquesta cambra, per intentar donar un tomb a allò que s'ha anomenat «el sistema de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència», aprofitant els acords pressupostaris subscrits entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que van permetre una injecció de recursos en aquest aspecte, i també en el tema de creació de places a nivell de discapacitat física i psíquica.

En tot cas, en l'anterior intervenció, fa quinze dies, plantejàvem l'escenari, i plantejàvem que el sistema es trobava en una situació d'estrès, de tensió, provocada per diferents factors. El nostre grup parlamentari no ha incidit damunt dels factors rellevants, la veritat, ja, per cansament, pràcticament, com és el finançament o problemes de finançament de fons d'aquesta llei. Comprovaran que en aquesta moció no hi ha ni un sol punt que faci referència a demanar al Govern de l'Estat un increment de l'aportació, i, en definitiva, un compliment de la llei.

No tenim cap tipus d'esperança d'aconseguir que el Govern de l'Estat espanyol compleixi allò que diu la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència en el seu article 32.3, en el qual especifica de forma molt clara que comunitats autònomes i estats han de participar de forma igual, equitativa, amb el 50 per cent cadascuna de les parts, en el finançament del sistema. Aquesta via és una via que, em perdonaran, però ja no té recorregut. L'altra via que explorem és la via d'aconseguir més recursos per intentar redreçar el rumb.

I és en aquest sentit que intentem plantejar tot un seguit de mesures amb una triple via. I els presento, d'una banda, intentar millorar la transferència del sistema. Entenem que és una via positiva, fer tot allò que sigui possible per millorar la transferència del sistema, i també apoderar els ciutadans perquè puguin fer un bon seguiment del sistema. Aconseguir també una altra via, que és intentar redreçar el sistema en aquelles decisions que s'han pres en els últims anys, i que, al nostre entendre, doncs, han perjudicat interessos dels ciutadans i de les ciutadanes, d'aquelles més vulnerables. I una tercera via que és assentar bases de futur. I, en aquest sentit d'assentar bases de futur, proposem dues coses. Començo per aquesta part darrera, que és que demanem al Govern que assumeixi un paper de lideratge, i que, tenint en compte l'escenari incert que provoca la darrera reforma laboral impulsada pel Govern espanyol, demanem al Govern que lideri i que impulsi la concreció d'un conveni col·lectiu del sector a nivell de la dependència.

Li demanem a la consellera formalment que sigui amb les diferents parts i que intentem aconseguir un conveni col·lectiu del sector que millori les condicions de treball de les persones que tenen la situació de dependència. I demanem també que ens presenti algun document a nivell d'allò que és la Llei catalana, per assentar, a partir d'unes bases compartides, com ha de ser el nou model, amb un escenari que ja sabem –en aquest cas, doncs, per incomparança de l'Estat– que ens haurem de finançar amb els recursos dels catalans i les catalanes.

Hi ha un altre bloc que fa referència al tema de transparència. I aquí demanem al Govern que faci esforços per assegurar que els ciutadans i les ciutadanes puguin seguir... –tenint en compte, a més a més, les condicions en aquest cas–, puguin seguir la tramitació dels expedients, i, per tant, poder aconseguir un major apoderament per tal de fer aquest seguiment.

Demanem també al Govern una altra mesura que entenem que és important, que és que faciliti als ciuta-

dans i les ciutadanes les dades sobre el finançament del sistema. Volem que tots els ciutadans sàpiguen qui finança, des d'un punt de vista públic, el sistema. Que el ciutadà que entri en el sistema pugui saber quina aportació el Govern de la Generalitat a nivell de percentatges, quina aportació fa el Govern de l'Estat, quina aportació fan les administracions locals. En definitiva, que pugui saber quina és la radiografia a nivell de finançament del sistema.

I hi ha un tercer bloc, que és el més substantiu, que fa referència a allò que ha de ser el model. I aquí hi ha una primera bona notícia, ho entenem el nostre grup parlamentari, que és que, a partir del 30 de juny d'aquest any, es reactiven les prestacions econòmiques vinculades.

Ens sembla que és una bona notícia que consolidin una notícia que en el seu moment ja es va produir, un acord parlamentari en el Ple monogràfic de la pobresa, però que en aquests moments representa una obertura completa, a partir d'una edat determinada i a partir de l'optimització dels recursos que es varen acordar en el darrer debat de pressupostos.

Plantegem, també, la creació de més places per a persones amb discapacitat. Entenem que la demanda és prou, diguem-ne, creixent, com perquè hagin de fer front a aquest aspecte. I, en definitiva, volem situar-lo en el centre de les polítiques públiques. I demanem al Govern, també, que revisi a fons, aprofundint en un aspecte que també ha plantejat el nostre grup parlamentari, l'ordre de copagament. Entenem que hem fet un avenç en allò que fa referència als anomenats «dinners de butxaca», però que hi ha camí també per recórrer en allò que té a veure amb un còmput just del patrimoni, amb tenir en compte l'edat i el nivell de dependència de la persona, en definitiva, per acabar aconseguint un sistema que sigui més just.

En la segona part de la intervenció ens pronunciarem sobre les esmenes, però, en tot cas, voldríem aconseguir no només la complicitat del Govern, sinó de la resta de forces parlamentàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats i diputades, senyor Bosch, per arribar al futur s'ha de fer una revisió del passat, en aquest cas, del passat més recent. Aquesta moció, de fet, potser no hauria arribat aquí si dos anys enrere, el 2013, quan el nostre grup i d'altres, de tot això que vostè avui ens parla, la majoria de coses vam portar-les en aquest ple o a la comissió per revertir-les i vostè ens les va votar en contra.

Des de fa dos anys, vostès han recolzat tot allò que en sentit negatiu el Govern de Convergència i Unió ha remogut, aniquilat, canviat a pitjor. Vostè el 2013,

a part de donar un suport a uns pressupostos que ho van canviar tot, quant a Llei de dependència autònoma i personal, va tombar cadascuna de les propostes de resolució; va tombar-nos la creació de la figura de l'assistent personal; ha impedit el pagament del deute a les entitats; ha impedit que des del 2010, que hi ha compromesa una llei pròpia d'autonomia personal i dependència, ja programada pel senyor Cleries, estem al 2015 i vostè avui encara ens torna a dir que hem de fer un informe i que es retardarà. Tot això en aquest ple, a les comissions, s'ha dut. Han estat copartípcips de l'afebliment del nostre sistema de protecció a la dependència; també, de la precarització dels professionals que hi treballen. Han format part, diríem, d'aquest atac, sense excloure el que pugui haver fet al 2012 el Govern de Madrid, que també hi té la seva, però ara aquí no ens toca.

Van col·laborar en l'aniquilació de les prestacions econòmiques vinculades. Era l'agost del 2013. On eren, de vacances, quan ens vam remoure i vam dir que això no podia ser? Eren de vacances? És un dret subjectiu reconegut per llei, i vostès van acceptar que aquesta mesura il·legal tirés endavant, i fins avui.

Novembre del 2013, acord de reducció de ràtios entre l'ICASS i les principals patronals de residències; sense consens, sense parlar-ne. Això ha rebaixat segurament, i ho seguirà rebaixant, la quota assistencial, i destruirà també, rebaixes, com està passant, de jornades i de salaris. Era el novembre. Què estaven preparant, el Nadal?

El gener del 2014, simplement el copagament a Catalunya, on la valoració del patrimoni, que, en aquest cas, tal com està formulat, és absolutament una injustícia.

Home, senyor Bosch, *regreso al pasado*, no?, d'alguna manera, perquè, com ens podem refiar d'un futur a les seves mans?

Per això la principal de les esmenes que portem aquí, que ja la vam portar i vam ser tan innocents que vam pactar un acord. Jo ja fa molts mesos, diria que més d'un any, vaig portar aquí que es pogués fer un monogràfic –en aquell cas, un ple extraordinari– sobre la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència, perquè, col·lectivament, entre tots i totes, entre tots els que hi som, amb autèntica transparència, ens dotem de coneixement del que hi ha, d'ideal d'on volem anar i de recursos per administrar. I li ho torno a plantejar, ja no li demano un ple extraordinari, em conformo a fer una espècie d'Open Pobresa com el que ens van, també, obligar a fer. Crec que no m'ho aprovarà.

També els demano que s'obri la comissió mixta que tenim Govern i Parlament a les entitats municipalistes i entitats socials i representatives del sector, així com persones usuàries, per treballar en aquest sentit

També, bé, en definitiva, li reclamàvem aquest, diríem, retorn en tot allò retallat respecte a aquest pacte de l'ICASS amb les principals patronals. Però hi ha una cosa que li demanem ferventment, que és que reverteixin l'ordre del Govern dirigida al copagament i compatibilitzar el patrimoni. Què volen dir en aquest pacte que

han fet al final de dir «que sigui just econòmicament»? Quin és el seu concepte de justícia econòmica? Això s'ha de fer en xifres i s'ha de fer en números.

El sistema que proposen continuarà sent igual de regressiu, només que hi ha més gent que potser es quedarà exempta de copagar. Es disminueix el copagament d'una manera que ara ja no està comptabilitzada, crec, en l'acord que arriba, però que arriba al 60 per cent. Això, d'alguna manera, és regressiu, perquè els únics que surten afavorits continuen sent les rendes altes i el preu a pagar és més petit que ara; en canvi, les rendes mitjanes no arriben ni a pagar aquest 60 per cent del total del cost, però el més gravós de tot això és que continua comptant el patrimoni. Nosaltres tenim una alternativa que és un sistema de càlcul progressiu de forma que el copagament incrementi a mesura que la renda incrementa, i alineant el topall de copagaments i eliminant també la inclusió del patrimoni.

Li demanàvem un pla de xoc per reduir també les llistes d'espera públiques. I tot això que vostè avui proposa sobre l'habitatge, sobre l'autonomia a la pròpia llar, nosaltres ho hem portat, jo no sé, en tots els pressupostos, crec, des del 2012, en tots els debats de política general. Encantats de la vida, ho tornarem a votar, tot i que les paraules del text de la moció sempre són «agilitar», «esperar», etcètera. El que sí que tenim clar és que des del març del 2012, en què hi havia 145.869 persones beneficiàries, ara hem tingut un descens absolut en 147, 947; el que tenim és que han caigut les prestacions i serveis un 6,4 per cent des del 2013, aquesta és la trista i obscura realitat de la dependència a Catalunya. Deixin-los participar a tots i totes, no facin seus... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, començo per on ha deixat la seva intervenció la diputada Massana. Aquí no hi ha hagut diàleg, aquí no hi ha hagut acord, hem parlat moltes vegades d'acords de sostenibilitat i entre tots salvar la Llei de la dependència, i el que tenim és una moció del Govern que votarà el Govern amb els dos grups que donen suport al Govern, que respon a un pacte pressupostari que aguanta aquesta legislatura o el que queda d'ella. I el risc de ser Govern i oposició, senyor Bosch, és que van pactar uns pressupostos on pujava el zero coma en polítiques socials, ha promès el 10 i avui votarem el zero coma un altre cop, perquè avui no hi ha cap increment objectiu en aquesta moció.

Vull saludar els representants d'entitats que avui ens acompanyen, que crec que no sortiran gaire contents de la votació que hi ha avui sobre el tema de la dependència. Què està passant al nostre país mentre governen Esquerra Republicana i Convergència i Unió en matèria de dependència? Doncs, que un de cada deu

usuaris del sistema han desaparegut en l'últim any, això és el que hem de dir, un de cada deu; si segueixen a aquest ritme en pocs anys haurem desmantellat del tot el Servei d'Atenció a la Dependència. Aquest és el risc de desatenció que tenim. I després, aquesta barreja que tenen vostès entre la tresoreria i el sistema. Convergència va arribar al Govern dient que faria una llei catalana i avui ja veiem que, definitivament, no portaran cap llei pròpia al Parlament. Hi ha un punt que han pactat; aquí hi ha estructures d'estat per a no se sap què, el voluntariat és una estructura d'estat però els municipis no ho són i tampoc ho és l'atenció a la gent gran. Aquest és el Govern que tenim i aquests són els seus socis.

El diputat Bosch parlava d'un full de ruta. Senyor Bosch, potser un full de ruta, si suma les esmenes d'Iniciativa, les esmenes del PSC i el que vostès han escrit podem començar a parlar d'un full de ruta; el que vostè ha posat aquí té menys missatge que les galetes de la sort, vull dir, aquest és el missatge que tenim, ni una frase que ens digui què és el que violen al final del viatge.

Nosaltres hem fet onze esmenes, moltes d'elles costen zero euros i cap d'elles ha estat recolzada, ni transaccionada amb el Grup d'Esquerra Republicana. Això ho volem dir perquè no costa diners, consellera, senyor Bosch. El que volem és que hi hagi transparència per saber qui paga què, quantes valoracions i canvis de grau s'han fet, perquè en aquest país els infants estan patint una rebaixa de prestacions, quants n'hi ha que tenen dret a la prestació però que no la cobren, quina és la llista d'espera i quina és la concreció temporal d'aquesta transparència. Això era un bloc d'esmenes que ha fet el Grup Parlamentari Socialista, que no costa diners. El que és, és; concretem què és el que volem fer transparent i com volem informar la ciutadania. De tot això no ens han acceptat res, és que no hem negociat res, senyor Bosch.

Planificació de necessitats. Això és el que li passarà al proper Govern que arribi a aquest país, que haurà de fer una planificació perquè el Govern que tenim en aquests moments no ha fet cap planificació, no ha modificat cap cartera de serveis, amb els canvis que hi ha hagut al nostre país no s'ha modificat la cartera de serveis, però és que a més tampoc tenim cap planificació, ni datació de necessitats, i ja si entrem en el capítol de compromisos econòmics, ja és *el apaga y vámonos*. El senyor Bosch prometia a la seva moció més de cent places residencials; el meu grup va dir: «que siguin per a persones amb discapacitat», perquè és el que vostès havien compromès en els acords pressupostaris. Bé, doncs, de mil cent places sembla que n'hi haurà quatre-centes, no sabem quan ni com, perquè aquesta és la transacció a què han arribat, però no sabem ni de residència, ni d'atenció diürna quantes en seran.

El capítol de les prestacions econòmiques vinculades, li dic el mateix que li deia la diputada Massana, on estava vostè? Perquè, quantes vegades hem votat això? L'informe del col·legi, de la Taula del Tercer Sector, del Consell d'Advocats, la intercol·legial, tots estan dient que això no s'aguanta, que és il·legal, i ho diuen des que la consellera les va suspendre temporalment, i portem

ja dos anys de suspensió temporal. Ara que sembla que sí que faran, que complirem la Llei? Doncs, benvinguts, però, senyor Bosch, al final les mocions, les negociacions, i a més si són socis de Govern, vostè no pot dir blat fins que el té al sac i ben lligat. I això és el que ha passat aquesta vegada.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, secretari de la SISPA, cap de gabinet, membres de diferents associacions que ens acompanyen, diputats, diputades, mirin, un cop més ens trobem davant d'una moció sobre el sistema de dependència, aquest cop, diguem, de la mà d'Esquerra Republicana, i tot i que normalment l'exposició de motius d'una moció no forma part del debat parlamentari, avui jo sí que hi vull fer referència, perquè el diputat Bosch, que és, deixin-m'ho dir així, el propietari de la moció i és un home de lletres, ha sabut expressar amb claredat meridiana quins són els antecedents i on rau el problema pel qual ens trobem com ens trobem en el marc de la dependència i perquè tan sovint en aquest Ple parlem de dependència.

Vagi per endavant que aquesta diputada, el grup parlamentari que represento i la moció que avui, diguem-ne, ens ocupa treballem, treballarem i hem treballat per gaudir d'un sistema propi nacional català d'autonomia de les persones, però de moment avui l'únic que podem fer, malauradament, és anar analitzant el perquè de l'actual sistema espanyol de dependència, i com deia, la part expositiva avui ens aclareix el relat d'una història d'un fracàs anunciat. Mirin, un sistema d'atenció a la dependència ordenat amb base en una llei, que quasi tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hi van donar suport, nosaltres no perquè, recorden?, havia de ser el quart pilar, la quarta pota de l'estat del benestar, i resulta que des de fa temps, vaja, des de l'inici que aquesta quarta pota és curta i que la taula està desequilibrada. I quina gran paradoxa, aquells que advertíem d'aquest perill ara resulta que hem de fer mans i mànigues per atendre persones a qui la Llei de dependència, realment, doncs, dóna drets, però a qui l'Estat espanyol abandona perquè no hi vol fer front.

I, mirin, els donaré en dades, perquè vegin quina és la realitat de la dependència avui a Catalunya. El Govern de la Generalitat, en tres anys, ha hagut d'atendre 59.000 persones que si hagués estat per l'Estat espanyol, per la seva voluntat, haurien quedat penjades. Facin càlculs –hi ha algú que no m'escolta–, cinquanta persones al dia vol dir això, a Catalunya, ateses pel Govern de la Generalitat amb dependència que el Govern de l'Estat no hi vol fer front. Per tant, així és com anem en dependència en aquest país. Sí, sí, és així.

Aquesta moció –que se m'acabarà el temps–, té tres parts fonamentals. Una com, els deien, tracta de transparència, on es reclama més informació a la web sobre

condicions d'accés i avaluació històrica dels serveis i les prestacions i on s'incideix, per tant, que els beneficiaris siguin conscients del cost públic de la prestació o el servei de què gaudeixen i de quina és la seva aportació. Nosaltres hi hem fet esmenes i amb transaccions acordades hi donarem suport. Hi ha un tercer bloc que fa referència a la Llei d'autonomia de les persones de Catalunya i, com saben, el Govern i un grup d'experts hi estan treballant, adaptant-lo a un futur, que encara que algú no vulgui, a un futur escenari proper per tal que aquest esdevingui, doncs, sí, una real, possible i justa estructura social d'estat, senyora Granados, ja ho veurà. I el que crec és que, en tot cas, allò fonamental que recull aquesta Moció és el segon bloc, que planteja, doncs, la possibilitat, deixin-m'ho dir així, de traduir un acord pressupostari entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana a la realitat, diguem, en matèria de dependència.

I li he de dir, senyor Bosch, amb tota la cordialitat i la simpatia que sap que li tinc, que des de l'oposició a vegades, diguem, les coses i els escenaris pressupostaris no es veuen de la mateixa manera que des del Govern, i segurament el relat de la part dispositiva inicial, doncs, venia fet amb un ànim d'executar aquest acord pressupostari, però, deixin-m'ho dir així, des d'una visió segurament allunyada de la realitat quotidiana i del dia a dia governamental.

Però, dit això, sigui com sigui, crec que després d'una negociació, deixin-m'ho dir, llarga, intensa, a vegades feixuga i un pèl esgotadora, podem dir que hem arribat a un acord amb tres punts fonamentals que és, per molt que encara els pesi a alguns, doncs, la reactivació de les PEP i serveis residencials a les persones aquest any 2015; la creació de quatre-centes noves places d'acolliments residencials i atenció diürna per a discapacitats en casos d'urgència per al 2015, i treballar per establir acords pel que fa, diguem, referència al copagament. No m'aturaré massa en el copagament, però, escolti'm, n'hi ha alguns que se'ns volen atribuir, diguem, l'originalitat d'aquest copagament i els hem de dir i recordar que aquella llei que varen aprovar amb tant d'èmfasi és on es recull, deixin-m'ho dir així, el pecat original del copagament en dependència. Per tant, escoltin, no farem res més o no fem res més que anar fent tot allò que també recull la Llei de serveis socials i que des del 2007 vostès també aplicaven.

Per tant, gràcies i esperem, doncs, que aquest acord doni fruits molt en breu.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Em diuen des del Grup d'Esquerra Republicana que fiqui canya; no els defraudaré, no els defraudaré, de veritat. Miri, senyor Bosch, jo, si resumeixo d'alguna forma la seva interpellació –senyora consellera, benvinguda–, la seva interpel-

lació i la seva moció es resumiria en dues paraules: «compadreo» i «postureo».

Compadreo, perquè si vostès van seguir molt atentament la interessant interpellació que li va fer el diputat del Govern senyor Bosch al Govern, la consellera de Benestar, doncs, era això, era com un diputat de govern, i ara ens deia la senyora Figueras: «És que vostè és de l'oposició.» No es confongui, senyora Figueras, han fet, va fer una interpellació de govern a govern, i si algú dubta que era govern ara com Esquerra Republicana ha ficat la troica separatista aquesta dintre del Govern de Convergència i Unió, ara els vigilaran, i han ficat els homes i les dones de negre, ara els vigilaran encara més. Fixi's, sis mesos per vigilar encara més i per demostrar que són govern. D'això se'n diu «compadreo». Escolti, cap autocrítica, absolutament res, cap tipus d'autocrítica, les culpes, com sempre, dels altres. I ara la senyora Figueras ens deia: «No, això..., tota la culpa, tota la culpa era de Madrid.» Sí, va dir una vegada «autocrítica», però per després donar la culpa a Madrid, com sempre.

I postureo. «Postureo», què vol dir? Home, que el mateix partit, els mateixos diputats que han estat votant durant tres anys les retallades socials més grans..., dos anys, més un que vostès van pactar –el seu company li ho pot dir– als despatxos, les retallades. Les majors retallades socials que va viure es va pactar als despatxos; no van passar ni pel Parlament de Catalunya, imagini's –imagini's, eh?–, les majors retallades. Que ara ens vinguin, a sis mesos de les eleccions, a dir que són els salvadors de la pàtria, a dir que són els salvadors, això sap què és? Doncs, que vostè té mala consciència, que Esquerra Republicana realment el que té és mala consciència, i ara, en sis mesos, volen arreglar tot allò que vostès han desajustat en dos anys i mig, en tres anys.

Vostè deia: «No tenim cap tipus d'esperança...», fixi's-hi, senyor Bosch, l'he sentit –l'he sentit. Em deia: «No tenim cap tipus d'esperança que el Govern de l'Estat compleixi» –no sé què...– «els seus compromisos.» Home, i aquest diputat, permeti-m'ho, no té cap tipus d'esperança que vostès compleixin aquesta moció. Vol que parlem de les resolucions del Ple de la pobresa? Si vol en parlem –si vol en parlem–, del compliment de les resolucions, que ens deia la senyora consellera: «el 60 per cent», i després ens recordaven les entitats socials que no només no s'havien complert, sinó que preveïen que la pobresa encara aniria pitjor en els propers anys. Això és el que li van dir. La realitat social, senyora consellera; aquesta és la realitat social. I, per tant, escolti'm..., i, per tant, no tenim cap tipus –cap tipus– d'esperança que vostès ho compleixin.

Perquè la pregunta que ens hem de fer, jo ho crec, senyor Bosch, és: és creïble aquesta moció? És creïble? És creïble que el partit i el Govern que més retallades socials han fet en aquests darrers dos anys ara ens anunciïn el que ens anuncien? Això és creïble després de dos anys i mig? Ara sis mesos, i perquè vénen eleccions que, si no, com estaríem? És creïble que el mateix partit que està més obsessionat per les estructures d'estat que per la malnutrició infantil ara ens vingui a parlar de polítiques socials? Això no és creïble. Nos-

altres no hi votarem en contra, perquè tot el que vostè diu aquí és ben lògic.

És creïble, senyor Bosch, que algunes de les propostes que vostès fan en aquesta moció les hem presentades els diferents partits de la cambra, que vostès han votat en contra, i ara, a sis mesos de les eleccions, vostès presenten com si fossin els grans salvadors? Això no és creïble. Això, com li deia, és *postureo*. Al que vostè ve aquí és –i després, doncs, amb les entitats socials– a dir: «No, nosaltres som els que els solucionarem la papereta.» Vostès són els que durant dos anys i mig han fet les retallades que van fer. Perquè ja li ho han dit: on estaven vostès quan es van retallar les PEVS? No van dir, com es diu, ni piu –ni piu. Amb informes jurídics que deien que això era absolutament il·legal. On estaven quan hi havien disset mil persones en llistes d'espera? No van dir ni piu –ni piu. Estaven construint estructures d'estat. I ara, potser, gràcies al que el Consell de Garanties li ha dit –i gràcies al Partit Popular– que això de les estructures d'estat són il·legals, com li van dir que el 9-N era il·legal, com li han dit que les retallades són il·legals, com li deia jo l'altre dia, «vostès són un govern il·legal, instal·lat en la il·legalitat permanent», doncs, ara se'n recorden de les polítiques socials, quan falten sis mesos per a les eleccions. I, per tant, això no és creïble.

Miri, nosaltres, en resum, senyor Bosch, no la hi votarem en contra perquè no la hi podem votar, perquè moltes de les coses que vostè demana aquí nosaltres ja les hem demanades, però tampoc ens demani que siguem còmplices que el Govern més antisocial de la història, el Govern que s'ha preocupat més de construir estructures d'estat que de pal·liar la pobresa a casa nostra, que de posar polítiques socials, que de refermar les polítiques socials, ara ens vinguin com a salvadors; no serem còmplices d'aquestes polítiques, no en el nostre nom.

Gràcies, senyor Bosch, senyora consellera, senyors i senyores diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Miren, nosotros, respecto de esta moción que ha presentado Esquerra Republicana de Catalunya en relación con el sistema para la autonomía personal y la atención a la dependencia, tenemos que decir que vamos a votar a favor. Pero, claro, como se suele decir, vamos a votar a favor pero tapándonos la nariz, porque observando la actitud de Esquerra durante estos tres últimos años respecto..., dos, dos y medio, tres últimos años respecto de la política de dependencia en general y la política social del Gobierno de la Generalitat no podemos hacer otra cosa que taparnos la nariz antes de votar su moción.

¿Y por qué la vamos a votar a favor? Porque nosotros siempre hemos defendido y compartido, cuando este asunto se ha tratado tanto en comisión como en es-

te Pleno, el diagnóstico sobre la situación de absoluta precariedad por la que están pasando muchas personas dependientes en Cataluña. Y además siempre también hemos dicho que la responsabilidad sobre esta situación la tiene, por supuesto, el Gobierno central, pero también, y no lo olvidemos, el Gobierno de la Generalitat de Catalunya. Es un hecho, sin duda, que se han producido recortes brutales por parte del Gobierno del Partido Popular que han afectado a la dependencia, pero, como digo, aquí el Gobierno de Convergència i Unió no se ha quedado en absoluto atrás.

Pero es que, claro, lo que hay que recordar –y se lo han recordado todos los portavoces que me han precedido– es que ustedes, señores de Esquerra Republicana de Catalunya, han avalado constantemente uno tras otro esos recortes del Gobierno de Convergència i Unió, uno tras otro, siempre, siempre, siempre. Ustedes han votado siempre a favor de esos recortes, desde hace dos años –si le parece bien, desde hace dos años. Pues sí, siempre, siempre, siempre, ustedes han avalado esos recortes. Y de repente, a seis meses de las anunciadas elecciones –que se celebrarán o no, ya lo veremos– les sale la vena social y se ponen ustedes, podríamos decir, a cuestionarse a sí mismos, muy levemente, eso sí, ¿eh?, porque, claro, ya se acercan las elecciones y como tienen ustedes un programa que en un 95 por ciento es igual, pues, necesitan diferenciarse en algo. Y esto hay que dejarlo muy claro para que se entienda el contexto de esta moción, que votaremos, aunque, como digo, supone una autoenmienda, muy leve, por supuesto, de su propio comportamiento político durante los últimos años.

Resulta clarificador, por ejemplo, que en el pasado Pleno Esquerra Republicana de Catalunya votase en contra expresamente, en un punto que se leyó aquí, de que se pagasen inmediatamente las cantidades que la Generalitat adeuda a las entidades que prestan servicios a las personas, entre las cuales se encuentran las que prestan servicios a las personas dependientes en Cataluña. Y ustedes –se leyó este punto aquí expresamente a petición de este diputado– levantaron la mano o apretaron el botoncito rojo para votar que no se pagasen las cantidades que la Generalitat adeuda a las entidades que prestan servicios a las personas dependientes. Pero, en fin, es la precampaña electoral y ante una política que ha sido igual, como digo, durante los últimos dos años en todos los aspectos, incluido el social, que la de Convergència i Unió, ahora toca desmarcarse porque las elecciones, presuntas elecciones, están próximas y necesitan parecer distintos –necesitan parecer distintos– y no lo son.

En cualquier caso, si de mejorar la eficiencia del sistema de atención a la dependencia se trata –y más allá de la crítica política que le hacemos en esta intervención–, nosotros les apoyaremos para, entre otras cosas, como proponen, mejorar la transparencia y la información del sistema de atención para la dependencia, lo cual es básico para analizar la eficiencia, o también para la reactivación de las PEVS, otra de las cosas muy curiosas a las que ustedes se han opuesto constantemente durante dos años y ahora de repente ustedes promueven. Es bastante sorprendente que to-

dos los grupos, menos ustedes y Convergència, estuvieran en contra y ahora ustedes dicen que perfecto, lo promueven. Ahora también con esta moción nos hemos enterado que no habrá ley de la autonomía personal y dependencia en Cataluña. Esto lo han dejado claro con la enmienda que han aceptado.

Pero, en fin, como les digo, votaremos a favor, pero no podemos olvidar lo que ustedes mismos han hecho durante los últimos años.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

Bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres sobre aquesta moció. Jo diria que una s'espera, un s'espera, en tot cas, la CUP ho espera –o ho esperava, ja ha vist que no–, que després de... –ja s'ha dit, eh?, ho han dit els altres grups–, de dos anys avalant unes polítiques que nosaltres considerem que estaven fetes contra les classes populars, dos anys avalant retallades sense sentit i que han empitjorat, des del nostre punt de vista, la situació de les persones més febles, després d'això esperàvem, no? –ho esperem–, que els acords als quals arriben amb Convergència i Unió siguin una mica més ambiciosos no, molt més ambiciosos que l'acord que aquesta moció té, perquè, si no, no s'explica. Jo crec que bàsicament tots li han vingut a dir que no entenem com en aquests dos anys han votat de manera reiterada contra opcions que d'alguna manera no solucionaven però sí que milloraven la situació de dependència i, doncs, no s'hi ha trobat Esquerra.

De tota manera, jo crec que vostès ja saben que això és insuficient. Ho deuen saber perquè la mateixa xifra, passar de 1.100, que era la petició que Esquerra feia, a 400 places d'acolliment residencial..., bé, no només saben que és insuficient, saben que és..., jo diria que irrisòriament insuficient, marcadament insuficient, exageradament insuficient davant la sol·licitud dels 17.000 sol·licitants, bàsicament, que és el que ara mateix tenim.

Clar, com volen garantir un dret subjectiu, com ho hauria de ser el dret que les persones puguin viure dignament encara que es trobin en una situació de dependència, amb aquestes xifres? Jo crec que és obvi, diguérem, i, en tot cas, ha de ser obvi per a Esquerra. Jo no em crec que Esquerra pugui venir aquí a sentir-se orgullosa d'aquest acord, perquè, com hem dit, és exageradament insuficient.

I per què? Jo crec que perquè la mateixa llei ja naixia amb una mancança greu, eh? Una llei que jo crec que podem definir que va nèixer feble, que va morir i que des d'allà, doncs, fan veure que s'arreglen algunes coses i no acaba de quallar. I una responsabilitat, des del nostre punt de vista, per part del Govern de Zapatero, perquè quan va nèixer amb aquest mecanisme, doncs, de finançament a parts iguals Estat - comunitats autònomes, ja no es complia, passant-se fins als mínims històrics del 12,6 per cent, doncs, de l'any

passat, però que també el Govern del Partit Popular, òbviamment, li introduïa aquestes mesures que empitjoraven..., i que fins i tot feien que el síndic es pronuncies, no?, i que arribés a dir que les modificacions introduïdes comportaven, en definitiva, un empitjorament de les mesures de suport previstes inicialment per a les persones dependents i per als seus cuidadors.

Dèiem que naixia coixa, des del nostre punt de vista, perquè no es poden garantir drets subjectius des del punt de vista del mercat. El mercat no és un bon assignador de drets. El mercat només assigna drets a aquells que se'ls poden pagar. I fer pivotar tota la llei en la construcció de tot de centres subvencionats o amb aquest xec-servei és poc útil per a garantir aquests drets subjectius; més que poc útil, és classista. I, en aquest sentit, entenem que totes les actuacions que es fan en matèria de dependència han d'anar a intentar equilibrar aquesta situació de desigualtat que es dona pel fet que les persones de les classes populars no poden pagar-se 2.500 euros que val la plaça a una residència. I no les poden avançar i esperar que els arribin els diners i, sobretot, òbviamment, no poden assumir-les de la seua butxaca. Per tant, una bossa de població queda exclosa *de facto* de la possibilitat que les seues persones dependents visquin de manera digna. I és una bossa de gent que, casualment, pertany a les classes populars i és una bossa de gent que, casualment, evidencia que en aquest sentit s'ha abolit el principi d'universalitat d'aquest servei i que s'ha abolit el principi d'equitat d'accés al que hauria de ser, ho tornem a repetir, un dret subjectiu, que és el dret a viure i envellir dignament.

Nosaltres votarem a favor de la majoria de punts de la moció, tot i que ho trobem, ja ho hem dit, eh?, exageradament insuficient. Entenem que té tres mancances principals i que són d'estructura. La primera és: cap anàlisi sobre la situació de les dones, que bàsicament són les que més estan patint aquesta laminació de la Llei de la dependència i les que estan patint també en el retorn a la llar i el treball de cures, doncs, el que significa no tenir cap ajut per a cuidar un familiar que es troba en aquesta situació; que els drets subjectius, com hem dit, no poden administrar-se mitjançant el mercat i que, per tant, qualsevol passa que vulgui intentar equilibrar estes situacions necessàriament passa per la construcció d'una xarxa pública, de propietat pública, doncs, de residències o de centres d'acollida, i que, encara que siguin mesures que estèticament quedin molt bé, no hi ha una emergència sobre la transparència respecte als ajuts; el que hi ha és una necessitat d'ajut econòmic real. Per tant, les prioritats sobre la dependència són, jo diria, altres de les que la moció bàsicament en fa esment.

Gràcies.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, de l'escó estant.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per anunciar l'abstenció vigilant, crítica i propositiva alhora d'aquesta moció, perquè em

sembla que el debat de promoció de l'autonomia i la dependència requeriria un debat molt més de fons. Però hi ha alguns punts que crec que són substantius.

Primer, la necessitat de molt millors sistemes d'informació, molt més robustos i sòlids, i que potser hauríem de tendir a tenir, com tenim en salut des de fa més de catorze anys, temps de garanties; temps de garanties urgents, programades, preferents.

Segon element: potser hem d'anar cap a un model més social i sanitari que integri totes les prestacions econòmiques i serveis que requereixen les persones, tant per promocionar, hi insisteixo, l'autonomia personal com, per descomptat, la dependència.

En tercer lloc, planificació.

En quart lloc, finançament. Sempre ens oblidem dels ajuntaments. Probablement aquesta crisi ens ha evidenciat que el punt més feble que tenim de l'estat del benestar són les polítiques de suport a les famílies.

I l'altre element que em sembla rellevant és el conveni de sector. Senyor Bosch, ho vam intentar el 2006. Aquest és un element molt important.

I no oblidar que potser hem de tornar a les, especialment, dones cuidadores que podien assegurar-se com un element –perquè mai parlem d'això– com un dels sectors de generació d'ocupació més estables dels propers anys.

I finalment, si algun ple necessitaríem haver fet aquí era un ple entorn de com Catalunya s'adapta a l'envel·liment, tenint en compte que, per sort, som un dels països amb l'esperança de vida més alta del món.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, en primer lloc, donar les gràcies als diputats o diputades o grups parlamentaris que votaran a favor d'aquesta proposta, encara que sigui tapant-se el nas. Si el senyor Espejo-Saavedra ha de votar tapant-se el nas, com a mínim guardi una mà –no se n'oblidi– per votar-hi a favor, que jo crec que és el que és especialment rellevant en aquest cas.

Alguns grups parlamentaris comentaven l'oportunitat de la mesura, i algun altre fins i tot feia alguna referència que hi havia una voluntat de desmarcar-se. Doncs, home, per ser una voluntat de desmarcar-se, resulta que va i signem un acord amb el grup que dona suport al Govern, la qual cosa no ens acaba de quadrar.

El que tampoc acaba de quadrar és que contínuament fem referència al tema que si aquesta votació o l'altra. Aquí el tema substantiu no és votar; el tema substantiu és dotar, dotar econòmicament. I fa un any i quaranta-quatre dies aquest Parlament va votar una proposta,

a més a més a proposta d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en la qual ins-
tàvem que tots els grups parlamentaris –tots els grups
parlamentaris, i vull remarcar-ho– féssim propostes
en el marc de la comissió de seguiment, propostes per
fer viable o sostenible el sistema. Ha transcorregut un
any, ho repeteixo, i quaranta-quatre dies, i cap –cap–
grup parlamentari, començant per Iniciativa i acabant
pel Partit Popular, ha aportat ni una sola proposta en
aquesta comissió de seguiment. Em sap greu, però
en tot cas la proposta que hi ha és la proposta d'una
dotació pressupostària que permet aplicar mesures.

No deixa de ser també –i aprofito que hi ha el conse-
ller originari de l'Empordà– un cert surrealisme que
aquí avui determinats grups parlamentaris ens parlin
de la Llei de dependència com qui parla pràcticament
d'una cosa molt natural. No deixa de ser surrealista
que en parli el Partit Popular quan el 12 de juliol de
fa dos anys va perpetrar un autèntic homicidi a la Llei
de dependència, amb una retallada sense precedents de
més de 1.000 milions. No deixa de ser surrealista tam-
bé que ho digui el Partit Socialista Obrer Espanyol,
que va ser responsable, coresponsable de no arribar ni
tan sols a més del 35 per cent del finançament del sis-
tema i de fer una altra cosa que a mi em sembla certa-
ment paradoxal. I és que el Partit Socialista fa algunes
setmanes, amb motiu del debat pressupostari, ens pre-
senta una proposta de despesa de 300 milions d'euro-
s; 300 milions d'euros que ells especulen que serà
l'estalvi que es produirà a través del FLA. Resulta que
d'aquests 300 milions d'euros no hi ha ni un sol euro
amb el tema de dependència. Aquesta és la importàn-
cia que li dóna el Partit Socialista Obrer Espanyol al
tema de la dependència?

Francament, jo crec que cal posar en valor, i volem
posar-ho en valor, que en les propostes que hi han
contingudes en aquesta moció són propostes objecti-
ves i que tenen una dotació pressupostària al darrere.
Desencallar de forma definitiva les prestacions eco-
nòmiques vinculades al servei de residència té una
dotació pressupostària de 7 milions d'euros que està
consignada. Les places que es creen a través d'aquest
acord també tenen dotació pressupostària.

Ho repeteixo, avui no parlem només de votació, sinó
que parlem de dotació. I el que preocupa, en tot cas,
almenys des del nostre entendre, modest entendre,
la ciutadania és que dotem les coses, que impulsem
les coses i que plantejem mesures per fer efectius els
drets de la ciutadania. Més enllà d'això, la resta, fran-
cament, són focs d'artifici, però no són solucions reals
per al conjunt de la ciutadania.

La presidenta

Cridem a votar.

(Laura Massana Mas demana per parlar.) Senyora Mas-
sana?

Laura Massana Mas

Per demanar votació separada dels punts 2.5 i 2.9, que
es poden votar conjuntament. I també...

La presidenta

2.5 i 2.9, perfecte.

Laura Massana Mas

Que es poden votar conjuntament. I també per al·lu-
sions.

La presidenta

Endavant.

Laura Massana Mas

Recordar-li al senyor Bosch que, efectivament, nosal-
tres vam proposar aquest punt de fer servir la comissió
mixta per poder presentar propostes, però recordar-li
que ell tampoc, en el marc d'aquesta comissió, n'ha
presentat cap i que aquesta diputada..., automàtica-
ment que es va aprovar això, amb un alt, diríem, sentit
de coresponsabilitat, aquell mateix dia la consellera va
anunciar que implementava el copagament. Per tant,
de quines coses hem de parlar si no és d'aquestes, si ja
es decideixen de manera unilateral o juntament amb
vostès.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada del 2.5, i també per al·
lusions. *(Veus de fons.)* El 2.5, sí, per separat, si us plau,
presidenta. I per al·lusions...

La presidenta

Endavant.

Eva Granados Galiano

...per dir-li al senyor Bosch que el Partit dels Socialis-
tes el que ha fet possible és que hi hagi aquest dret i
que avui se'n pugui parlar. I també lamentar que un de
cada deu dependents a Catalunya hagin desaparegut
des que vostè pacta amb Convergència i Unió.

*(Remor de veus. Pausa. Pere Bosch Cuenca demana
per parlar.)*

La presidenta

Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Per al·lusions també, molt honorable presidenta. Mi-
ri, jo no sé..., jo no valoraré el que ha pactat Esquerra
Republicana, però li puc dir una cosa, i a més és cer-
ta, i a més són dades contrastables: si haguéssim apli-
cat al sistema la part proporcional de finançament que

va començar a aplicar el Partit Socialista Obrer Espanyol, que, ho repeteixo, no va superar el 35 per cent, avui hi haurien 59.000 persones menys ateses a Catalunya. Aquesta és la realitat; em sap greu.

I, ho repeteixo, és una mala oportunitat, una mala experiència que vostès, quan han tingut l'oportunitat de distribuir 300 milions d'euros amb aquesta ficció que realment hi haurà aquest estalvi a través del senyor Montoro, de 300 milions d'euros no en destinin..., zero, ni un euro, al tema de la dependència. Em sembla francament –francament– il·lustratiu.

(Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, més que res, senyor López...

La presidenta

Senyora Figueras, és per al·lusions?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, perdoni.

La presidenta

Molt bé.

Anna Figueras i Ibàñez

No, no, per contradiccions.

La presidenta

Bé, endavant.

Anna Figueras i Ibàñez

Senyor López, perquè m'entenguin: ni *compadreo* ni *postureo*, jo crec que vostè el que deu estar és de *cachondeo*. Perquè, escolti'm, és del tot increïble que el PP, que ha deixat 59.000 persones penjades amb temes de dependència, ens vingui avui a donar lliçons de sensibilitat social.

I després una altra cosa, senyor López, de veritat, li demanaríem que fent gala de la seva coherència retiri les seves paraules que diuen que aquest és un govern il·legal. Vostès, des del PP, confonen massa sovint la legalitat amb la seva voluntat.

(Veus de «Molt bé!» Rafael López i Rueda demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López.

Rafael López i Rueda

Per contradiccions, senyora presidenta. Senyora Figueras, senyores i senyors de Convergència i Unió, quan el Tribunal Constitucional els diu que la seva pseudoconsulta és il·legal, quan el Consell de Garanties els diu que les estructures d'estat són il·legals i quan el Síndic de Greuges els diu que les seves retallades són il·legals, vol dir que vostès són un govern que estan instal·lats en la il·legalitat. (*Remor de veus.*) I això és la realitat que li diuen les seves pròpies institucions. I vostès han volgut ser tan patriotes que s'han oblidat de ser socials en provocar la major retallada social que han patit, han viscut els catalans.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Votarem primer el punt 2.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 58 abstencions.

Votarem ara el punt 2.9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 95 vots a favor i 32 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 19 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre (tram. 302-00262/10)

Passem ara al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

(*Remor de veus. Pausa.*) Esperí un segon, que marxin. (*Pausa.*) Ja pot començar.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera d'Ensenyament, tal com vàrem anunciar fa quinze dies, quan presentàvem la interpellació al Govern, llavors en presència del conseller de Territori i Sostenibilitat, la nostra pretensió en interpellar el Govern i, per tant, també de la moció subsegüent que avui els presento i que vostès ja tenen i que han tingut ocasió d'esmenar, doncs, aniria en la direcció de fer reflexionar el Govern i fer-lo comprometre en quelcom tan essencial en un govern com planificar, prioritzar, calendaritzar –si és que es pot dir d'aquesta manera– i executar, evidentment.

I, cada vegada que es presenta una moció, el diputat que els parla té un dilema, que és: aquesta moció, amb els grups que donen suport al Govern, la transaccionem fins al punt que s'aprovi en tots els extrems que sigui possible –la qual cosa no deixa de desnaturalitzar-la, perquè, òbviament, el Govern, com qualsevol govern tendeix a establir compromisos més laxos i, per tant, d'alguna manera, doncs, desvirtuar el que és la pretensió de la moció, que és molt concreta i molt taxativa–, o bé, arribem a un acord amb aquells grups que pretenguin una exigència més concreta?

I en aquesta ocasió els he de confessar, senyores i senyors diputats, que ens hem inclinat per aquesta segona opció, perquè estem parlant de tot un territori, com vàrem tenir ocasió de dir fa quinze dies, que està molt afectat per la crisi, que té les comarques amb més atur de Catalunya –recordem-ho: Baix Penedès, Montsià, Baix Ebre, altres com el Tarragonès i l'Alt Camp, que també Déu n'hi do, prop del 18-19 per cent; les primeres, amb el 25-28–, que té unes necessitats, aquesta, molt concretes, molt peremptòries. I, per tant, aquesta moció també té la pretensió de posar cara a la crisi –de posar cara a la crisi.

Aquest dimarts..., els explicaré una vivència molt concreta. En fi, al municipi de Constantí estem preparant, com tots els partits polítics, la nostra campanya electoral i ens entrevistàvem –i jo hi era present– amb un grup de joves de l'institut de Constantí. I unes noies de tercer d'ESO, de quinze anys, m'explicaven que el que més els preocupava, a banda que no hi ha substitucions dels professors quan es posen malalts, dels dèficits propis del sistema, etcètera, és que hi havia amigues seves de la classe que patien gana. Diu: «És que jo tinc amigues que pateixen gana.» Realment, em vaig quedar impressionat dimarts a la tarda; me'n vaig anar cap a casa d'una altra manera com hi havia arribat.

De manera que aquesta moció també té la pretensió d'entrar en les coses concretes, de posar cara a la crisi i de reclamar al Govern que hi hagi actuacions concretes i urgents. Deia que planifiqui, que prioritzi, que calendaritzi i que executi, i això passa per recupear els plans estratègics, el que ja teníem i que acaba enguany del Camp de Tarragona, que havia posat el Govern Maragall en marxa, fins al de les Terres de l'Ebre, que, en teoria, ha elaborat el Govern present, però que encara no coneixem i, per tant, volem que siguin les eines de planificació de les accions que són necessàries i de consens dels agents econòmics i socials de territori.

Parlem també de qüestions generals, dels deutes dels ajuntaments. El més paorós, el de l'Ajuntament de Reus, entre 56 milions o 59, segons les últimes dades de què disposem. De qüestions i d'equipaments molt importants a la principal ciutat en número d'habitants, que no en importància, del Camp de Tarragona, que és Tarragona, amb equipaments que estan pendants d'actuacions del Govern, com l'anomenada Tabacalera, com l'edifici judicial, com l'edifici pendent que serveixi per a tota l'Administració i els serveis administratius de la Generalitat. O també de qüestions concretes, de les escoles de música de Cambrils, del pla que proposàvem per estudiar el fracàs escolar a

Constantí, consellera, que n'havíem parlat, fins i tot, si m'ho permet, en privat i que vostè també coincidia que, segurament, és un dels problemes que tenim en aquella població, i que jo li deia: «Això no és un problema només de vostè, del seu departament, sinó que és pluridisciplinari, de més departaments.»

En fi, se m'acaba el temps. Vostès han tingut ocasió d'esmenar-ho; després em manifestaré al voltant d'aquesta qüestió. He d'agrair a tots els grups l'interès que han demostrat amb tantes esmenes. Els punts, de dinou, s'han convertit en vint-i-cinc o vint-i-sis; sento que s'hagi allargat tant, però, en el moment de l'explicació sobre l'acceptació d'esmenes, ens manifestarem.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, avui inaugurarem una nova manera de fer mocions, moció en «modo elecciones». Hem fet aquesta, la propera suposo que serà –hem vist aquest matí la interpellació– la de Lleida, després Girona. I aquesta moció és una llàstima, perquè és un autoengany, és com una mena de presa de pèl a la ciutadania. La majoria de qüestions d'aquesta moció han estat votades i aprovades en aquest Parlament o en comissió; algunes fins i tot reiteradament, i el que passa és que el legislatiu fa el que ha de fer, el que passa és que el Govern no compleix. Llavors, nosaltres mateixos, en comptes d'adoptar una altra tàctica, ho tornem a presentar; sembla que ens anem fent la guitza, en comptes d'unir esforços.

Bé, no els diré tots els punts, perquè és que molts els hem presentat el meu grup, jo mateixa, però ja des de l'any 2011: Consorci del Teatre Fortuny de Reus, resolució de l'Escola de Música de Cambrils, incineradora a Constantí, reducció de peatges a la T-32, Escola Teresa Godes, de la Juncosa del Montmell, barranc de Barenys, AP-7 Terres de l'Ebre tram Hospitalet; bé, la del súmmum, la de la bomba, senyor Lluís Salvadó, perquè és una esmena seva que el senyor Sabaté li ha aprovat, és la de Rodalies, integració tarifària Terres de l'Ebre, que la vam aprovar a la Comissió de Territori i Sostenibilitat la setmana passada, que veig que la senyora Meritxell em fa que sí amb el cap. Per tant, una miqueta de presa de pèl, que podríem estar ocupant o intentant pactar les coses, tres, quatre punts verdaderament importants per al territori.

En segon lloc, és una moció que també posa de manifest, igual que la interpellació que ha fet avui molt bé el senyor Óscar Ordeig, un model de territori desequilibrat que tenim, suposo que fruit dels vint-i-tres anys més cinc de pujolisme, Govern CiU, que entenen d'una manera el territori, en què Catalunya és una gran ciutat, cap i casal, capital Barcelona, és un jardí, eh? –Cerdanya, Costa Brava, on estuegen les classes benestants–, és un rebost que alimenta el país –Llei-

da— i és un pati del darrere on posem tots els mal endreços i tot allò que no volem a la resta del territori.

Miri, nosaltres votarem la majoria dels punts, perquè si no, no seríem coherents. Si moltes d'aquestes coses les hem tocat una i una altra vegada. Però li votarem tots els punts i veig que vostès s'han entès molt bé —el senyor Lluís Salvadó i el senyor Sabaté—, deu ser qüestió d'exdelegats de govern, que s'entenen bé, però, és clar, a veure, senyor Lluís Salvadó, vostè ha fet la mateixa tàctica que el senyor Sabaté, vostè posa tota una sèrie de punts del Pla hidrològic de conca, que tenim una moció que vam aprovar entre tots, que són els mateixos punts, una moció d'aquest Parlament. I el sùmmum, senyor Salvadó, és quan vostè demana un pla de xoc per als cítrics, que faci no sé què, que les assegurances..., quan havíem fet una esmena als pressupostos amb Unió de Pagesos, que tots hi estàvem d'acord, i vostè la va votar en contra i ara fa això, no sé si és que li vol carregar el mort a Unió, al conseller Pelegrí, no ho sé, però és una cosa rara, perquè, si vostès volien fer un pla de xoc per als cítrics, haver votat la moció, l'esmena nostra en els pressupostos. Per tant, una mica de coherència.

I, senyor Sabaté, vostè parla del Pla estratègic del Camp de Tarragona, un document en què tots vam col·laborar quan es va fer en l'altre Govern, en què es parlava de quin era el model per al Camp de Tarragona, quin model volíem el 2015, però vostè mateix s'ho ha carregat; quan vostè signa el pacte del pretori i baixa la fiscalitat als casinos i aposta pel Barcelona World, vostè no està fent cas d'aquell pacte, perquè en ningun moment aquell estudi de la URV parlava que el Camp de Tarragona havia de ser un clúster de casinos; en ningun moment, en ningun moment allà es parlava d'una especulació urbanística que multipliqués per deu els metres quadrats d'edificabilitat, i vostè, el seu vot és el que ho va permetre amb la modificació de la llei. Per tant, ho torno a demanar, una mica de coherència, perquè el que no podem dir és una cosa, fer-ne una altra i anar fent l'engany del rap al territori, jo penso que això no fa bé a ningú, no fa bé a la política.

Per últim, jo li agraeixo que ens hagi acceptat l'esmena sobre la qüestió nuclear, perquè crec que és un tema que en el debat nacional és clau. El primer ministre escocès, l'Alex Salmond, ho va tenir molt clar: si parlem de sobirania, parlem també de sobirania energètica i posem les nuclears i, per tant, ara que Japó està tancant reactors i que no allarga la vida més de trenta anys, li agraeixo que ens l'hagi acceptat.

I ja acabo, perquè veig que em queda poc, fent com una mena de crida, perquè a mi també em fa molta pena el que ha passat, perquè jo estic segura que, quan es faci la de Girona, seran capaços de pactar tres punts dels de Girona, potents i que faran avançar. I, per tant, és una crida que faig a tots els caps de llista tarragonins, a tots els diputats i diputades, alcaldes. O el Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre tenim capacitat d'asseure'ns en una taula i aquells punts que són cabdals per fer avançar el territori, com és el tema del corredor, que està molt bé que l'hagin inclòs aquí, com pot ser l'àrea metropolitana Tarragona-Reus, que comença a poc a poc a treballar, o el nostre territori no reeixirà i,

per tant, aquí, jo he criticat el Govern, però també faig una autocrítica en aquest sentit a la manca de lideratge, i és el que m'agradaria. També m'agradaria que hi hagués més d'un conseller del Camp, però això ja no depèn de mi, però en la resta crec que hauríem de fer aquest esforç.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Josep Andreu.

Josep Andreu Domingo

Gràcies, presidenta. Diputat, jo crec que les terres del sud tenim dret i l'obligació de fer un plany, un plany que ve de lluny. Generalment, les nostres contrades serveixen per ubicar allò que al nostre país es vol col·locar al patí del darrere i quan les grans oportunitats ens neguitegen. Crec que si aquest plany el sabéssim ordenar i exposar tindria molt més èxit que no pas amb aquestes mocions que avui ens trobem. I crec que hem perdut una gran oportunitat, perquè, diputat Xavier Sabaté, vós, com a degà que sou en aquesta cambra dels diputats tarragonins, hauríeu pogut fer el paper d'aquell que juga a cohesionar, a fer lobby, a posar d'acord tots els diputats del territori. Crec que tindríeu molts motius per adjuntar les opinions de tots aquests diputats, però crec que el seu tacticisme, la seva immediatesa, la seva remarcació de les diferències fan que no jugui aquest paper que tindria l'honor de jugar. Li'n posaré un exemple. Només surt Logis Penedès, que és aquell en què no tenim unanimitat; en canvi, el Logis de les Terres de l'Ebre, que hi ha unanimitat, o el Logis de Montblanc, que hi ha unanimitat, d'aquests d'aquí ni en parla.

Jo crec que hem perdut una oportunitat de fer una pressió, d'explicar aquest plany a tot el conjunt de la cambra. Hi han cops que, en la seva actitud parlamentària, fins i tot tenim la sensació que no sabem allà on vostè posa la bola sota la closca de la nou, i m'estic referint al tema de Barcelona World. Crec que ens ha posat aquí una taula de mocions que necessitaríem els dotze treballs d'Hèrcules per poder-ho portar a terme, i pensi que Hèrcules, en els seus treballs, va estar dotze anys.

Miri, hi han coses tan contradictòries a cops com que ens reclama allò de Tabacalera, i si la Tabacalera, avui, no és un gran centre cultural de Tarragona, com ho ha aconseguit Màlaga de ser-ho, alguna responsabilitat en tenen aquells que van dir que no volien de cap manera que es traslladés el Museu Arqueològic a la Tabacalera i aquests, precisament, eren gent de la seva formació política. Crec que no ha fet un servei a les nostres contrades. Crec que jugar, a més a més d'acceptar totes les proposicions de les Terres de l'Ebre i no acceptar-ne cap del Camp de Tarragona o quasi cap, no ha estat una opció correcta. Crec que no conformar moltes d'aquestes mocions amb els alcaldes de les respectives ciutats que vostè anomena no és el camí a seguir. Jo reclamo, una i altra vegada, que les comarques del

sud puguem expressar el nostre plany sincer i d'una forma correcta, una forma consensuada que puguem mirar de superar aquesta sensació que compartim, aquest plany.

Bé, ja després, enumerarem les votacions separades que demanem. Crec que fem un equilibri entre unes proposicions i d'altres. Però, segurament, ens trobarem que hi hauran mocions que, si depenen de la Generalitat de Catalunya, tindran uns suports, si depenen –i són idèntiques– de l'Estat espanyol, en tindran uns altres i en aquesta manera de jugar a nosaltres procurarem que no... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyors i senyores diputats... Miri, jo, en primer lloc, senyora consellera, no és per res, no tinc res en contra de vostè, però m'hauria agradat més que hi hagués un conseller de la província de Tarragona, i no ho dic per vostè, m'hauria agradat perquè no existeix. Jo no entraré aquí..., «Camp de Tarragona», «Terres de l'Ebre», ni tampoc «les terres del sud»; parlaré, simplement del que és, que és la província de Tarragona.

Senyor Sabaté, veig que s'apropen les eleccions municipals i que vostè el que avui ens presenta és un programa municipal, i ha volgut abastar tant que han quedat tantes coses fora que és impossible poder abordar-ho tot. Vostè ha volgut portar aquí moltes qüestions històriques que queden pendents, però vostès, amb el temps, i en algunes de les que presenta, també han tingut una part molt activa. Vostès –i fico alguns exemples, perquè en cinc minuts no se'n poden fer més– parlen de la ciutat judicial. Jo encara recordo la senyora Montse Tura, quan era consellera, ficant la primera pedra. S'han ficat tantes pedres, però tan disperses, que encara no és una realitat. Vull recordar-li també..., i vostès també hi tenien responsabilitats en el que és la presó del Catllar. Vull també recordar-los l'assignatura pendent, en la qual vostès també tenien responsabilitats, que era l'Escola Oficial d'Idiomes.

Vostès vénen aquí a fer una «txapussa» demanant –nosaltres hi votarem a favor, però com una cosa molt provisional– setena planta de Joan XXIII, i noves consultes. Vostès van fer possible que es perdés, sens dubte, Joan XXIII com a hospital de referència de la província de Tarragona, fent obres faraòniques en uns altres llocs, perquè, sense dubtes, allí qui governava, qui hi estava, era del seu partit.

Vostès avui ens presenten aquesta exposició de coses que nosaltres, ja li ho dic, en la majoria d'elles hi estarem d'acord, però en algunes vostès tenen responsabilitats que no s'hagin fet. Nosaltres les votarem a favor, per una qüestió molt simple, perquè preferim el debat de les necessitats del territori que no entrar en

un programa municipal amb el qual se ve a discutir si Catalunya és independent o no.

Sí que votarem en contra de totes aquelles qüestions que tenen a veure amb el Govern d'Espanya. Evidentment, que ho farem, per qüestions òbvies, però, escolti'm, vostès també hi tenien responsabilitats i no les van fer.

Vostès parlen del desdoblament de l'A-7 al seu pas per les Terres de l'Ebre. No sé per què ho demanen. Nosaltres..., ja ha sortit inclús als pressupostos generals de l'Estat i ha començat a treballar-se en aquest sentit, igual que s'ha fet la circumvallació de l'Aldea, que vostès la van tindre completament paralitzada. O també vostès parlen de les famoses depuradores, que per culpa de Convergència i Unió no s'han ficat en marxa perquè no les han recepcionat com ha de ser. Sí que les paga el Govern dolent d'Espanya, però quan vostès tenen la responsabilitat d'explotar-les, vostès no ho fan. O parlen dels treballs de la conca. Escolti'm, la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre ja està treballant en això.

Jo li vull agrair, senyor Sabaté, la bondat política, que no deixa de ser justícia, de totes les esmenes que nosaltres hem presentat, que són moltes, moltes, i també són moltes les que s'han deixat pel camí, perquè, és clar, aquí podríem fer un programa municipal de tots i cadascun dels municipis de la província de Tarragona, però no arribaríem a l'abast –no arribaríem a l'abast–, perquè, com bé deia abans una diputada, això és un *copy* d'un munt de coses que s'han anat presentant i que s'han anat fent, i que vostès ara presentaran.

Per últim, jo els demano la coherència, la coherència que van tindre l'altre cop, o l'altre Ple, de votar a favor del que són les ramaderies de les Terres de l'Ebre. Per això nosaltres li presentem una esmena amb la qual s'obriria la possibilitat, la gran possibilitat que es puguin legalitzar el que són les «tientes» i unes altres activitats que tenen a veure amb els correbous, i és que vostès votin a favor del Projecte de llei de patrimoni immaterial que s'està presentant al Senat. Tinguen la mateixa coherència. I avui veurem Convergència i Unió, perquè ja és lògic, amb les dos senyores que per quedar bé davant del territori hi votaran possiblement en contra, veurem Esquerra Republicana i veurem en vostès, també, la voluntat, avui, d'anar en contra de la voluntat del que són les Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, senyora presidenta. Consellera, amb arrels tarragonines, eh?, com he pogut informar el senyor Rafa Luna, el diputat Luna... Senyor Sabaté, avui és Sant Josep, i per Sant Josep es menja crema catalana. I a vostè veig que li ve més de gust menjar torrons, perquè ens ha fet una carta als Reis llarga, molt llarga,

no? I, en tot cas, jo pensava, bé, no sé si deu ser el Nadal, els Reis, però en tot cas pot ser que el 24 de maig hi han eleccions municipals i el senyor Sabaté, en nom del Partit dels Socialistes, havia de fer el seu programa electoral, com molt bé ha dit la diputada Hortènsia Grau; una moció clarament electoralista i que, bé, en tot cas, a part de fer un llistat de deures pendants, en tot cas seran els deures pendants que vostè va deixar com a delegat del Govern després de set anys, promeses que es van fer, incompliments realitzats, i que encara es mantenen. I després m'hi referiré.

Miri, en aquesta moció, a més a més, hi ha una gran diferència entre el que vostè representa i el que pot representar aquest diputat i, en aquest cas, el meu grup parlamentari. És la diferència entre la vella política i la nova política.

Miri, jo sóc d'una generació que hem tingut una excel·lent formació; hem tingut els millors estudis que ha pogut mai tenir qualsevol generació fins a la meua època. Tots, la majoria, accés als estudis universitaris, màsters, ben preparats, formats, a la formació professional, en tots els àmbits. Però quan ha arribat l'hora de desenvolupar-nos en el nostre mercat, en el nostre àmbit, ens ha fallat una cosa, que són les excessives expectatives generades; ens ha fallat la realització.

I sap el que succeeix? Que això, en la nova política, amb el nou tarannà, aquests llistats de coses i aspectes pendants, doncs, ja no colen. Miri, la principal promesa que fa aquest diputat, com a diputat del territori, és que no farem més falses expectatives com les que va fer el tripartit o com les que feia vostè quan era delegat del Govern. La principal promesa és que no farem falses promeses, que no enganyarem la gent, que els mirarem a la cara, que els mirarem els ulls, que han sigut quatre anys molt difícils, que hi hem intentat fer front, que hem salvat l'estat del benestar, que l'hem volgut garantir i millorar, que hem lluitat per la recuperació econòmica, i, això sí, amb un deute impressionant que vostès ens van deixar, amb factures que encara estem pagant a dia d'avui.

Aquesta és la gran diferència entre la moció que vostè presenta i el tarannà, que també, perquè el nostre grup parlamentari ha presentat vint-i-una esmenes, i vostè no n'ha acceptat cap. Això sí, del PP, un munt! Deu ser el nou estil del Partit dels Socialistes, amb les ganes de pactar amb el Partit Popular, no? I d'Esquerra Republicana també, però del PP un munt. Però de les vint-i-una de Convergència i Unió, que són lògiques i raonables, no n'ha acceptat cap ni una. Veiem que el Partit Popular i el Partit Socialista, al Camp de Tarragona, s'entenen molt i s'entenen molt.

En tot cas, miri, el Govern escolta, comparteix i compleix, i compleix amb els seus compromisos. Som seriosos, i no farem un llistat de nyaps. Ara no li faré un llistat de nyaps, li faré un llistat de realitats: condicionament de la carretera Vila-seca - la Pineda, 12 milions d'euros l'any 2011; variant de les Borges del Camp, 5 milions d'euros l'any 2011; subestació als Aubals de Garcia, 4 milions d'euros; el CEIP La Bòbila de Cambrils; l'IES dels Pallaresos; el regadiu de la Terra Alta; la xarxa de regulació de l'Ebre; el CEIP

de Riu Clar; les subdelegacions territorials de l'Ebre; el regadiu de la Sénia; la carretera del Pont a Querol; l'IES Ramon Barbat i Miracle; el CEIP de Sant Jaume dels Domenys; l'Institut de Tecnificació d'Ampostà; el CEIP de Roquetes; la subestació elèctrica del Palau de Reig de Dalt; els edificis de la Facultat de Lletres i Escola d'Infermeria del Campus de les Terres de l'Ebre; les urgències del Joan XXIII, l'any 2011.

L'any 2012 –podríem seguir, n'hi ha moltes, eh?, li'n dic només unes quantes–, el regadiu de la Terra Alta; la nova construcció d'una escola a Riudoms; la variant de Sant Jaume d'Enveja; l'estació de mercaderies de l'Aldea; la reforma de la setena planta del Joan XXIII; el casal de la gent gran d'Alcanar... En podríem dir de molts detalls i fins i tot de petits, com el consultori mèdic de la Bisbal de Falset –perquè tenim sensibilitat territorial–, o les obres de restauració a la Cartoixa d'Escaladei, o de sanejament a Cabacés de Margalef i a Gratallops, o a Constantí, l'IES, o el consultori mèdic de Nulles, etcètera. Podríem dir-ne moltes; en podríem dir molts dels compliments que ha fet aquest Govern, i la feina que està fent.

Però també li podríem dir tots els deutes. Sap quina factura paguem, cada any, els ciutadans del Camp de Tarragona de l'herència del tripartit, de quan era vostè delegat del Govern? Cinquanta milions d'euros, entre interessos i deutes, d'obres finançades a llarg termini. Miri, la presó del Catllar, de Mas Enric, s'acabarà de pagar l'any 2041, i haurà costat 556 milions d'euros pel seu sistema de finançament. O el 112, en què paguem a l'any 2,7 milions d'euros, per obres finançades a llarg termini.

Aquesta és la diferència, segurament, entre el Partit Socialista i Convergència i Unió, o entre aquest diputat i vostè mateix, que nosaltres volem pactar, volem dialogar, volem tirar endavant, però en tot cas volem ser realistes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats, aquesta moció parla del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre, és a dir, parla del tot Tarragona, i estic d'acord amb algunes de les afirmacions que s'han fet, especialment les de la senyora Grau, també en certa forma les del senyor Luna. I, efectivament, és una mica una mostra del que passa en aquest Parlament, que sovint s'hi debaten qüestions, s'hi aproven qüestions i, al final, doncs, són recidives, no?, hem de tornar-hi, és un sant tornem-hi vejam si ens en sortim.

Però, en tot cas, estem parlant d'una província que té unes dificultats molt concretes, que té unes mancances molt concretes, que té alguns indicadors que ens han de preocupar i que, en tot cas, ens haurien d'ocupar, en

la nostra condició de parlamentaris, a tots, perquè és aquesta la nostra responsabilitat.

I, entre aquests indicadors, el senyor Sabaté feia esment, també, de potser el més sagnant, que és la situació d'atur, la situació de l'economia a aquestes comarques. Hi han tres comarques que estan, doncs, a la cua del rànquing de Catalunya; el Baix Penedès, especialment, que és la meua comarca. Allà hi ha pràcticament un de cada quatre ciutadans que estan en aquella comarca, doncs, que està en situació d'atur, per sobre de la mitjana espanyola, cosa que no passa en el conjunt de Catalunya. També s'ha parlat del Montsià; s'ha parlat del Baix Ebre.

I, bé, la moció, s'ha dit també, és una mena de calaix de sastre, una mica de recollir tot el que hi havia, amb un ampli ventall de mesures, la majoria, doncs, que segueixen sent molt necessàries per aconseguir aquesta millora econòmica, aquesta millora social que a tot Tarragona permeti que els seus ciutadans puguin convergir gradualment amb el nivell i la qualitat de vida que hi ha en altres indrets de Catalunya, altres províncies que gaudeixen de millors condicions de vida en el conjunt, i també, doncs, anar convergint poc a poc cap a Europa, no?

Li he de reconèixer al ponent que ha fet un esforç de recollir moltes d'aquestes proposicions, que estaven una mica perdudes, no?, dins d'aquest àmbit parlamentari, i que moltes d'aquestes reivindicacions, doncs, estan dins de l'actualitat, perquè també són reivindicacions de molts tarragonins. I li he de reconèixer, també, l'esforç que ha fet d'incloure-hi esmenes d'altres grups parlamentaris, d'Esquerra Republicana, del Partit Popular i fins i tot del Govern. Del Govern crec que hi ha una esmena recollida, pel que jo he vist.

Però, en tot cas, en aquest calaix de sastre, encara que estigui ben estructurat, hi ha moltíssimes mesures, i a la gran majoria d'aquestes és difícil oposar-s'hi. Això no vol dir que li aprovem o li votem a favor tota la moció, però, en tot cas, demanarem al seu moment votació separada d'alguns dels punts.

Nosaltres només hem presentat una esmena, que m'ha sobtat que no s'hi inclogui. M'ha sobtat que no s'hi inclogui perquè és una transposició literal d'una esmena que presentava el grup proponent, el grup del Partit dels Socialistes de Catalunya, doncs, en la Llei de mesures fiscals, financeres i administratives, és a dir, en la llei d'acompanyament dels pressupostos, i que fa referència a una situació molt concreta a les comarques del sud, especialment a la zona de les comarques ebrenques, no? I també li he de dir que és una esmena que el mateix Govern, la mateixa Convergència i Unió també recollia en aquesta proposició de llei, abans que s'aprovés, i que en l'últim moment, doncs, la va retirar, suposo que fruit de l'acord amb Esquerra Republicana.

Però, en tot cas, és una situació que segueix vigent, que encara està vigent. És una esmena que recollia un acord previ, un acord previ en què hi havia una sèrie de grups d'aquest Parlament, que eren majoria més que suficient perquè hagués tirat endavant amb aquesta llei d'acompanyament; i m'estic referint, en aquest cas,

doncs, al mateix grup del Govern, a Convergència i Unió, m'estic referint al Partit Popular, m'estic referint al Partit dels Socialistes de Catalunya i, evidentment, també al nostre grup, al Grup de Ciutadans.

I, tot i això, doncs bé, no estem parlant potser d'una gran activitat econòmica, estem parlant de nou ramaderies, nou ramaderies de bous, dues d'elles que tenen més de cent vint anys d'existència, i la resta, doncs, estan en una mitjana aproximada de vuitanta anys d'existència; que són una activitat econòmica en una zona que té uns patiments molt especials, aquestes comarques del sud del sud; que hi havia un acord previ fins i tot amb el Departament d'Agricultura, i que, bé, no s'ha pogut incloure per votar-lo en aquesta moció, però, en tot cas, aquests ramaders encara estan expectants, encara estan esperant que aquest acord es pugui dur a bon terme, i, un cop més, des d'aquest Parlament els deixem sols.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, crec que s'ha dit pràcticament tot, d'aquesta moció, en el sentit que és una moció, nosaltres entenem, estrictament electoralista. S'aboca tot el programa de tot el llistat de demandes del territori; una recollecció que més o menys satisfaci, suposo, totes les agrupacions locals del PSC. Es porta aquí, perquè hi ha unes eleccions municipals, per, després, desgranar-ho i certificar que el PSC ho ha portat al Parlament amb forma de moció o petició llarga. No sé si és la forma de fer-ho, i el que sí que fa bastant difícil és poder debatre tot el seu contingut, perquè és infinit.

Una cosa que a nosaltres sí que ens crida l'atenció és que, si es fan grans llistes de peticions del territori, haurien de tenir certa correspondència amb les posicions que el partit que les presenta adopta quan governa; perquè, si no, a nosaltres ens sona molt a estar enganyant la gent. És a dir, si es demana la gratuïtat de l'AP-7 pel seu pas al Baix Penedès, si es demana que es rebaixin els peatges de l'AP-7, que és una reivindicació que agita masses, que mou gent, que sempre hi ha plataformes que ho demanen, perquè és just, perquè és una barbaritat el seu preu al pas per les comarques del Garraf i el Baix Penedès, el lògic és que quan s'ha estat governant s'hagin fet passos en aquesta direcció: s'hagi fet la gratuïtat de la..., s'hagi recuperat la propietat pública, és a dir, la concessió privada, revertir-la en pública, d'aquesta autopista, s'hagi negociat amb Abertis un altre sistema que permeti rebaixar els peatges, etcètera. Clar, no fer-ho a nosaltres ens sona, una mica, a estafa, no?, agafar allò que són queixes comunes de la ciutadania, fer-les pròpies quan un està a l'oposició, no complir-les quan està al Govern.

Clar, demanar un pla de tancament per a la central nuclear d'Ascó quan el seu Govern, el PSOE, allarga la vida quaranta anys de Garroña, i que vostès quan van

estar al Govern no ho van fer, també a què respon, no? O sigui, aquí, a què juguem?

A nosaltres ens fa bastant, diguéssim, *repelús*, en tot cas, votar propostes d'un partit que, quan ha estat al Govern, moltes de les coses que demana ara no les ha fet, no les ha tirat endavant. En tot el que va referit a l'Ebre i a la defensa del cabal, vostès, des del PSOE, des de Josep Borrell fins a l'actualitat, han tingut pes específic a l'Estat per frenar-ho i per solucionar d'altres formes aquest..., tot el que va associat a l'afectació ambiental, econòmica, sobre les Terres de l'Ebre, del Pla hidrològic nacional i els seus derivats, com el Pla hidrològic de conca, de la conca de l'Ebre.

És lícit demanar, com demana el territori, mesures d'urgència que frenin el caragol poma; però tampoc estaria de més recordar la gestió que en va fer el tripartit, d'aquest cas que va estar despistant, diguéssim, entre una conselleria i l'altra, fins que finalment es va fer massa gros, i ara ens costa molts diners. Està bé demanar que s'activin totes les depuradores, no?, totes aquelles grans depuradores que ens van costar molts diners, que ara estem pagant amb retallades d'altres serveis, la seva facturació, el finançament a llarg termini, i que, en el seu moment, ningú va calcular o va saber calcular el cost, l'elevadíssim cost de manteniment que suposen aquestes depuradores, ara mateix segurament inassumibles, no? Perquè es tracta, davant l'escassetat de pressupost, de prioritzar partides, i el Govern té les seves prioritats, en què segurament no coincidim, però les depuradores van costar, ens estan costant, costen molts diners, i és lícit demanar-ne l'activació, però algú, quan les va instal·lar, hauria d'haver calculat tot el que costaven la seva instal·lació i el seu manteniment.

No puc entrar amb més detall en més punts. Nosaltres farem una abstenció generalitzada en la major part d'ells. El que sí que no farem és votar..., deixar en abstenció algunes coses, perquè per nosaltres tenen tota la nostra oposició, com desplegar el Logis Penedès i apostar per un model absolutament envellit de transport motoritzat, de cimentar el territori, i de magatzems enmig d'una zona que hauria de ser motor agrícola del Penedès, que és el Baix Penedès.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, de l'escó estant.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Si em permeten, des del nord, profanar una mica els diputats i contribuir a aquest debat, que donarem suport, jo donaré suport a aquesta moció, amb un territori que necessita potser, senyor Sabaté..., no puc fer esmenes, però, en tot cas, el que cal és tornar a mirar el mitjà termini, del 2015 al 2025, quin model econòmic ha de tenir. Crec que és diferent, el Camp de Tarragona, de l'Ebre. Crec que potser caldria sumar-hi el sector agroalimentari, molt més important del que a vegades pensem. I quin és el nou model d'energies renovables que hem de fer en un territori que ha nodrit fins ara, és veritat, d'energia –ho està fent– una part molt important del país.

Més enllà d'això, que a mi em sembla totalment substantiu, vostès tenen moltes oportunitats. Són –i no surt a la moció– una part substantiva del corredor mediterrani. I, per tant, potser, en aquest pla estratègic, hem de veure quin paper de baula vostès fan entre el sud, entre el sud del País Valencià i la Franja, en un territori que té grans possibilitats. I els recordo que vostès tenen a l'Ebre, tenim, per sort, a Catalunya, les zones humides més importants del món, eh?, que és el delta.

I, per tant, em sembla que sí, que és totalment necessària aquesta mirada al curt i la mirada al llarg, tot movent-se entorn de quin model econòmic sostenible i quin model energètic... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. D'això es tracta, del que acaba de dir la senyora Geli: de planificar, que avui acordem encomanar al Govern reprendre la capacitat de planificar aquest país, aquells territoris. I, per tant, gairebé diria que els dos punts més importants, tant a l'Ebre com al Camp de Tarragona, és que es reprenquin els plans estratègics que vàrem fer.

I, en fi, a mi em sobta que hi hagi grups que es dediquin a desqualificar l'esmena, i no a desqualificar la tasca que fa el Govern; en fi, partits que diuen que estan a l'oposició. Però ells faran.

No hem acceptat cap esmena de Convergència i Unió. No. No, no. És que les esmenes de Convergència i Unió, que per cert no han estat defensades... Jo no vull fer de president del Parlament, Déu me'nlliuri, però avui, si em permet la presidenta aquesta llicència, hauria cridat l'atenció al representant de Convergència i Unió, perquè no ha defensat *ni una* esmena. S'ha dedicat a desqualificar i a llegir tot un seguit d'actuacions del Govern actual. I nosaltres, devem ser molt dolents, devem haver-ho fet molt malament quan governàvem; d'acord, li ho accepto; miri, érem molt dolents. Nosaltres no vam fer tot el que calia; d'acord, no vam fer tot el que calia. Hi ha algun govern que ho faci? D'acord, però no ho vam fer; d'acord. Vostès han fet coses; d'acord. Però vostès estan d'acord, o no, que hi hagi un pla estratègic d'aquelles terres? Vostès estan d'acord, o no, que es dotin millor el Joan XXIII, l'Hospital de Sant Joan, els CAP de l'Arboç i de Cunit, etcètera? Vostès estan d'acord, o no, que hi hagi un suport a les energies renovables? Vostès estan d'acord, o no, amb tot el que es presenta aquí?

I no hem donat suport a les seves esmenes –perquè això sí que és el que em toca en aquest tràmit– perquè són generalistes, perquè difuminen el que era –ja ho he explicat en la meua primera intervenció– qualsevol compromís, de manera que, si haguéssim acceptat les seves esmenes, el Govern no es comprometia a res, i

avui aquí no exigiríem ni demanaríem al Govern que es comprometés a res.

I, en fi, vostès, els representants de Convergència i Unió, ens acusaran a nosaltres que fem falses promeses. No ho sé..., nosaltres no podem prometre res. Diem que ho prometia el Govern. Però Déu n'hi do, la falsa promesa de la independència de Catalunya, dic jo, no? No ho sé, ja ho veurem –ja ho veurem. De moment portem quatre anys. Ja veurem si això era una promesa realitzable, tangible, que ja havíem d'haver complert enguany, que ja era l'últim pressupost de la Catalunya autònoma i l'any que ja seríem independents, ho tindrem tot més barat, jo ho sentit aquí per boca de consellers... Déu n'hi do, les falses promeses! Que tindrem l'energia més barata, disminuirà l'atur, etcètera. Déu n'hi do, les falses promeses dels socialistes, Déu n'hi do.

Però jo el que vull avui aquí és saber si vostès votaran aquestes qüestions concretes del que és la nostra moció. Hem acceptat moltes esmenes del Partit Popular i d'Esquerra Republicana perquè completaven el nostre text. Lamento que altres grups no n'hagin presentat, i ho sento. La de Ciutadans, que el senyor Matías Alonso ha defensat, però tampoc la..., perquè fa quinze dies que ja ens vam pronunciar sobre aquesta qüestió, no hem volgut tornar a posar damunt de la taula un altre cop una qüestió polèmica com aquesta.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Rafael Luna Vivas demana per parlar.*) Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Per aclariments, simplement. Benvinguda, senyora consellera, prestada a la província de Tarragona. I simplement aclarir una cosa: avui ni el Grup de Convergència i Unió ni Esquerra Republicana podran tindre l'oportunitat ni la possibilitat de votar a favor del que són les activitats culturals i tradicionals del delta de l'Ebre, com ho són les «tientes», perquè no han acceptat l'esmena.

Moltes gràcies.

(*Josep Andreu Domingo demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Andreu.

Josep Andreu Domingo

Presidenta, per demanar vot separat de cada un dels punts, de l'1 fins al 22, i demanar, en el punt 11, votació separada del *b*, *e*, *f*, *g*, *h*, *i*, *j* i *k*.

La presidenta

Senyor Andreu, com que tinc altres peticions, ho farem punt per punt i apartat per apartat. (*Forta remor*

de veus.) Sí, estarem votant bastanta estona, i quan ens queixem que en la Llei de pressupostos ens hem passat dues hores i mitja..., doncs, avui comptarem el temps per a una moció i potser això també ens farà reflexionar com les fem. D'acord?

(*Pausa. Hortènsia Grau Juan demana per parlar.*) Senyora Grau.

Xavier Sabaté i Ibarz

Senyora presidenta, per al·lusions...

La presidenta

Un moment –un moment. He donat la paraula a la senyora Grau. Després la hi dono a vostè.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Votació separada..., ja ha dit que votarem cada punt; per tant, no en demano. El que sí que voldria...

La presidenta

En els punts on hi han diferents apartats però que hi ha només un, dos o tres apartats, ho preguntaré. Però en el punt 11, que ja ens en demanaven molts, no. D'acord?

Hortènsia Grau Juan

No, són l'11 i l'o. El punt o? Sí.

La presidenta

No, o, no.

Hortènsia Grau Juan

Sí: *m*, *n*, *o*.

La presidenta

Ah, sí, en l'11.

Hortènsia Grau Juan

En el 19.

La presidenta

En el 19, també.

Hortènsia Grau Juan

19.o.

La presidenta

També –també.

Hortènsia Grau Juan

Molt bé. I també era per demanar-li, presidenta, si abans de votar el punt 20, que és una esmena incorporada, si en podíem fer la lectura en veu alta.

La presidenta

Del 20?

Hortènsia Grau Juan

Del 20.

La presidenta

D'acord.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Sabaté... –senyor Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions de la mateixa presidenta, amb tots els respectes –amb tots els respectes. En els meus divuit anys de vida parlamentària, aquí i en altres cambres legislatives, mai se m'havia cridat l'atenció o se m'havia fet una indicació sobre la inconveniència de redactar una moció per la seva longitud. Espero que aquesta sigui l'última vegada. Perdoni.

I moltes gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Sabaté, no era una al·lusió directa, sinó simplement he recordat que la Llei de pressupostos i de mesures, que és la llei més important de l'any, doncs, van haver-hi queixes dels diputats que deien que no podíem estar votant tant temps, dues hores i mitja. Però era la Llei de pressupostos. I estem intentant buscar solucions perquè no hi hagi tant temps per votar. Simplement, he volgut recordar això.

Doncs, passem a la votació. I en punts on hi hagin subpunts preguntaré si hi ha alguna votació separada.

Comencem per la introducció... Sí? *(Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)* Senyor Alonso...

Matías Alonso Ruiz

Sí; gràcies, presidenta. Era per demanar votació separada també del punt número 20.

La presidenta

Ja; ja ho tinc –ja ho tinc. Comencem per la introducció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem el 2 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

De l'apartat 3 tenim *a*, *b* i *c*. Es pot votar tot junt? *(Pausa.)* Doncs, tot el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

El punt 5 té dos apartats: *a* i *b*. Es pot votar sencer? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

El punt 6 té cinc apartats. Es pot votar sencer? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

(Remor de veus.)

Els punts... –si us plau–, els punts 7, 8, 9, 10, 10 bis i 10 ter, es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Comencem ara el punt 11, diferents apartats, eh? 11.a.

Comença la votació –11.a.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor... *(veus de fons)*, 33 en contra.

L'11.b.

Comença la votació –11.b.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

L'11.c.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'11.d.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara l'apartat e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Votem l'apartat f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Votem l'apartat g.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 47 en contra i 2 abstencions.

Votem l'apartat h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara l'apartat i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Votem l'apartat j.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el j bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 67 en contra i 14 abstencions.

Votem l'apartat k.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Votem l'apartat l.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem l'apartat m.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

Passem ara al punt 13. Hi han punts de la a a la g. Es pot votar tot junt? (Pausa.) No. Quin? (Pausa.) F i g es poden votar junts? Doncs, primer, f... (Veus de fons.) Què? Doncs el b, primer el b.

Comença la votació.

(Remor de veus.) No? Sí? No? Sí? (Pausa. Remor de veus.) 13.b. (La presidenta dóna la paraula a Carina Mejías Sánchez.)

Carina Mejías Sánchez

Ara? D'acord. Per demanar votació separada, sol, del punt g.

(Remor de veus.)

La presidenta

Primer votarem..., primer votarem el b.

Comença la votació del punt b.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 67 en contra i 14 abstencions.

Votem ara l'apartat f-f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 84 en contra i 2 abstencions.

Ara votem el punt g.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 84 en contra i 11 abstencions.

Votem ara la resta del punt 13 –la resta.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 66 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el punt... El 14 i el 15 es poden votar junts? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, 14 i 15.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Votem ara el 15 bis, el 16 i el 16 bis. Es poden votar junts? (Pausa.) Sí? (Pausa.) D'acord.

Doncs, comença la votació.

Han estat aprovats per 125 vots a favor i 1 abstenció.

Passem a votar ara... El punt 17 té diferents apartats. Es pot...? Algun no? Algun punt no? (Veus de fons.) A i b, cap més.

Doncs, votem primer els punts a i b.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Votem la resta del punt 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

I comencem ara amb el punt 19, que té diferents apartats, que m'han demanat votació separada d'alguns.

19.a.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Apartat b. (*Veus de fons.*)

Comença la votació –b.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor, 19 en contra i 11 abstencions.

Apartat c.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Apartat e.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Apartat f.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.

Apartat g. (*Veus de fons.*)

Comença la votació –g, de Girona.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Apartat h.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Apartat i.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Apartat j.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 57 vots a favor, 67 en contra i 2 abstencions.

Els apartats k, l i m, es poden votar junts? –k, l i m. (*Pausa.*) Perfecte.

Doncs, comença la votació.

Han estat aprovats per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Anem ara al m bis –m bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Ara tenim els apartats n, o, p i q. (*Veus de fons.*)

Doncs, votem primer l'apartat o.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions.

I votem ara els apartats n, p i q –n, p i q.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Abans de votar el punt 20, hi donarem lectura.

El vicepresident segon

«Vint. Presentar durant el 2015 un pla pont de tancament de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellós que comporti mesures de reactivació econòmica i valorització dels productes agropecuaris de les comarques nuclearitzades a cinc anys vista, per tal de preparar el procés de transició energètica, i que aquestes no puguin operar més enllà dels quaranta anys previstos.»

La presidenta

Passem a la votació d'aquest punt 20.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 64 en contra i 11 abstencions.

Votem ara l'apartat 20 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, 47 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a votar l'apartat 21.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 124 vots a favor i 2 abstencions.

Em sembla que queda el 19.d. (*Pausa.*) Molt bé, 19.d.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor, 17 en contra i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la línia 9 del metro (tram. 302-00265/10)

I passem a la moció del punt 20, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la línia 9 del metro, presentada pel Grup de Ciutadans. Té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

(Remor de veus.)

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Un moment, senyora Mejías. *(Pausa.)* Ja.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies als senyors diputats que es queden a la cambra. És per defensar la moció sobre la gestió que s'ha dut a terme en la construcció de la línia 9 del metro, una infraestructura llargament esperada i que sembla que no arriba mai.

La línia 9 del metro va ser un projecte desproporcionat, mal dissenyat, sobre el qual ja tothom admet que es va contractar pel Govern de la Generalitat sense tenir garantit el seu finançament, en un exercici d'absoluta irresponsabilitat de la gestió de les finances públiques, i avui per avui, doncs, ens trobem en la situació que no podem pagar de cap de les maneres la continuació de la línia 9 del metro.

En una solució imaginativa, un dels governs del tripartit va concessionar les estacions, curiosament al contrari del que han defensat sempre, a través d'una concessió publicoprivada, amb la qual es van comprometre que es garantiria el finançament de la construcció de la infraestructura. Però avui, set anys després, és evident que aquesta decisió va ser una nova irresponsabilitat política, de tal manera que aquesta construcció, aquesta infraestructura, ni s'ha construït..., i, a més a més, les despeses que s'han generat han multiplicat vertiginosament la despesa: gairebé 14.000 milions de deute per una infraestructura en la qual no hem invertit gairebé ni 2.300 milions.

A més a més de tota aquesta situació d'irregularitats i a més a més de tota aquesta situació d'incompliments, hem d'afegir també anuncis de noves privatitzacions, seguits de desmentiments. I per tant això ens fa entendre que el Govern de la Generalitat no té ben clar de quina manera finançarà l'execució definitiva d'aquesta obra.

I és per això per què ens hem decidit a presentar aquesta interpellació, i sobretot a sol·licitar del Govern –que, per cert, no hi és–, doncs, informació concreta sobre en quina situació estem. I per això el Grup Parlamentari de Ciutadans ha decidit presentar sol·licitar que el Govern faci un exercici de transparència i que ens digui definitivament si complirà amb aquest pro-

jecte, si finalment l'executarà, per tal de garantir el que és el transport públic, un dels serveis públics més importants per als ciutadans de Barcelona, però també per a aquells que viuen a l'entorn de la ciutat.

Per això hem sol·licitat a través d'aquesta moció una sèrie d'informes per fer realitat aquesta transparència de què tant presumeix el Govern, i en fa gala, per tal d'evitar redundar en aquestes afirmacions i contradiccions en què el Govern de la Generalitat ha incorregut en els últims mesos.

I entre els informes que hem sol·licitat, hem sol·licitat un informe per clarificar el sistema mixt de finançament i quina participació té el sector privat en aquesta infraestructura, els costos d'aquesta infraestructura amb el sistema de concessions i exactament en quin punt ens trobem de despesa.

També hem demanat un informe sobre les inversions que es té previst fer, i especialment sobre les inversions efectuades, que es xifren en milions d'euros i que no sabem encara de quina manera es justifiquen o es concreten. I, a més a més, també hem demanat un informe sobre el cost total de la infraestructura.

Però el que ens sembla molt més important de cara als ciutadans que esperen que algun dia aquesta infraestructura sigui una realitat és que el Govern es compromet a fer un calendari d'execució de la línia 9 del metro per tal que els ciutadans sàpiguen exactament, especialment els ciutadans que viuen a la Zona Franca, als barris de la Marina del Prat Vermell o de San Cristóbal, que fa anys que reivindiquen aquesta infraestructura, en quin temps poden tenir disponible un servei públic que per a ells es fa especialment prioritari i necessari.

Per això hem demanat tots aquests informes, per tal que ens diguin exactament quines són les previsions del Govern i sobretot perquè arribin a un acord de com la volen pagar o de quin mecanisme o de quin sistema pretenen triar per poder-la executar.

Entenem que aquí també s'havia arribat a un acord per part de tots els grups parlamentaris de fer una auditoria per saber exactament en quina situació es troba la finalització d'aquesta infraestructura, els pagaments que s'han fet, els que queden per fer, i sobretot de quina manera s'afrontarà en el futur l'execució d'una obra absolutament important pel que fa als ciutadans de Barcelona.

Aquesta és la proposta que hem fet. Hem acceptat algunes de les esmenes presentades pels grups de la cambra, algunes d'elles amb una intenció clara de millorar el text; altres, amb una intenció de reivindicar allò que no han sabut ells mateixos complir. Per tant, esperarem el segon torn per tal de valorar les esmenes que hem incorporat en la nostra moció, aquelles que formen part d'un to constructiu per millorar la moció i, sobretot, per fer aquest exercici de transparència que tantes vegades hem exigit del Govern que predica però no practica.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Consellera d'educació i obres públiques..., senyora diputada, estem d'acord en una cosa: evidentment la línia 9, que és la infraestructura més gran que s'ha planificat mai a Catalunya, es va dissenyar d'una forma poc meditada, sense els estudis previs que calien –hi estem totalment d'acord–, es va adjudicar precipitadament sense tenir finançament; però s'ha oblidat de dir que això va passar en la sisena legislatura, el Govern de Convergència i Unió el 2002-2003, amb les perspectives electorals. I, a continuació, li diré que el gran error del Govern del què jo formava part en la sisena legislatura, va ser el fet d'assumir acríticament aquell projecte en ares d'una imatge de Barcelona que jo crec irreal i d'un concepte de les obres públiques que avui tots veiem que està superat, però que en aquell moment es va acceptar. I d'aquí va venir el Carmel i d'aquí van venir tantes situacions respecte a obres que s'havien planificat sense tenir tots els estudis geològics, etcètera.

Dit això, nosaltres estem totalment d'acord amb la màxima informació, amb la màxima transparència, que tinguem tots els informes sobre el que s'ha gastat, sobre el que queda per gastar, sobre els costos financers, tot –tot–. Estem d'acord en tots aquests punts, bona part ja són coneguts, però valdria la pena posar-los d'una forma ordenada, també prioritant les coses que falten.

Estem d'acord també que la prioritat absoluta –i, en aquest cas, coincidim amb l'esmena que ha fet el PSC i que vostès han assumit– és que el ramal de la Zona Franca ha d'entrar en funcionament el 2016, com entrarà en funcionament el de la Fira. No té cap sentit que la Fira sí, Zona Franca no, quan és una de les zones de concentració industrial més importants de Catalunya. Per tant, totalment d'acord.

Nosaltres vam presentar dues esmenes separades en un sentit..., suposo que forma part d'aquesta segona part a què vostè s'ha referit, perquè abans ha qualificat les esmenes entre els de la mà dreta i els de la mà esquerra, entre els bons i els dolents, les nostres aspiraven a ser dels bons, que era una cosa tan legítima com que ara que s'està plantejant la nova llançadora cap a l'aeroport del Prat i totes aquestes actuacions, es reclamés que es pugui recuperar l'accés amb les rodalies del Vallès i del Maresme directament cap a la terminal de l'aeroport. Una cosa que va funcionar fins fa uns cinc, sis anys i que era perfectament possible, ha sigut només per raons tècniques, se'ns va argumentar en el seu moment que aquest Parlament va aprovar mocions per això, i se'ns va contestar que en aquell moment tècnicament no era possible. Però ara que es farà una inversió milionària per part del ministeri per completar la línia de Renfe, doncs, era el moment de plantejar-se que hi poguéssim haver aquesta interconnexió, i més quan incrementaran les freqüències, i, per

tant –com passa en moltes grans ciutats europees–, les línies de diferents branques de rodalies podrien accedir a tenir un dels trajectes que arribés a l'aeroport. No ho ha acceptat, com tampoc el fet que els regionals i l'AVE tinguin a l'estació del sud de Barcelona, que és l'estació nodal del Prat, el punt d'interconnexió que permeti fer el transbord cap a l'aeroport o el transbord cap a l'alta velocitat, com també tenen, doncs, moltes ciutats europees, el cas de París, i també Madrid ho vol tenir, que hi hagi una estació intermodal: aeroport, ferrocarril, alta velocitat, ferrocarril de regional.

I la tercera, que és la que ens han acceptat, és que hi hagi un pla d'actuació per incentivar l'ús dels nous serveis d'accés amb metro i ferroviaris a les terminals de l'aeroport, i, sobretot, nosaltres insistim en el fet de desincentivar l'accés amb vehicle privat, perquè, si no, no té cap sentit. És a dir, si no hi ha una política com la que s'està plantejant en les esmenes i en el debat de la Llei de finançament del transport públic que hi hagin actuacions de desincentivació, via fiscal, de les zones de gran concentració de vehicles, de vehicle privat, quan hi hagi una bona oferta de transport públic, si no és així ens podem trobar que aquesta línia sigui molt deficitària.

I, per últim, nosaltres ens volem referir al punt 17 –al punt 17–, que diu que constata la decisió de l'anterior Govern, i senyala la vuitena legislatura. Jo dic: «No, no, vagi a la sisena, en tot cas, eh?», que va significar la privatització. Veig que això ho ha consensuat amb Convergència i Unió, que ara sí que parla de «privatitzacions». Em pensava que les concessions no eren privatitzacions. Ara sí que són privatitzacions? Benvinguts al club. (*Veus de fons.*) Sí, ara són privatitzacions? Molt bé, són privatitzacions. Però el que no podem acceptar és que després que acabarem aprovant, doncs, que hi hagi tota una sèrie d'informes detallats sobre les inversions, etcètera, ja s'hagin tret les conclusions abans d'hora i que ens digui que això ha provocat –aquest mecanisme concessional l'ha provocat– l'endarreriment greu de l'execució de les obres d'aquesta infraestructura i un major endeutament. Vegem-ho, en tot cas. Però jo vull recordar que els que van paraitzar tota aquesta actuació va ser el Govern de la novena legislatura, eh?, el primer de Convergència i Unió, que va decidir parar-ho; segurament legítimament, eh?, no ho discutiré; però no atribueixi a aquelles actuacions una situació que, en tot cas, hauríem, de valorar a la vista dels informes que estem segurs que el Govern facilitarà.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Consellera, diputades, diputats, no vindré a argumentar aquí la importància que té per al sistema metropolità, per a la ciutat de Barcelona, per a la primera corona, la línia 9 del metro.

Miri, li votarem pràcticament tota la moció, malgrat que, de les esmenes que li hem presentat, les que, per nosaltres, eren el nucli central d'aquestes, no ho ha fet, després m'hi referiré. Però li votarem pràcticament tota la moció, que és aquesta demanda exhaustiva d'informació, a la que el Grup Socialista no pot deixar de sumar-s'hi. Sap per què, senyora diputada? Perquè creiem que no hi ha res a amagar. No hi ha res a amagar respecte als instruments que es van fer servir per tal de garantir la continuïtat d'aquesta obra en els terminis previstos. També al final de la meua intervenció i per manifestar-li que votarem en contra del punt 17 –i ja li demano a la presidenta votació separada– tornarem a parlar d'aquest sistema concessional.

Li votarem a favor perquè, malgrat que aquesta moció aigualeix una pròpia resolució del plenari d'aquest Parlament, també ara fa pocs mesos, dos o tres mesos, si no ho recordo malament, una moció a instàncies del Grup Socialista, en què sí que es fixava termini respecte a l'acabament del tram central de la línia 9 del metro i que instava el Govern a buscar i a explicar com abordaria el finançament que encara mancava per acabar aquest obra.

Li vull recordar que el 80 per cent de l'obra de la línia 9 està acabada, eh? I el Parlament, el Ple del Parlament li va dir al Govern: «Escolti, presentí'ns un calendari per tal que això puguí estar en marxa l'any 2020 –estic parlant del tram central–, i a la Zona Franca, que la línia està acabada, entri en funcionament al mateix temps que el metro arribarà a l'aeroport de Barcelona.»

No ens ha acceptat un tema que, per nosaltres, és central, escoltat el conseller Santi Vila ara fa poques setmanes explicant-nos o explicant –perquè en el Parlament encara no ho ha fet– com pensava finançar el tram central, que també era un mètode similar a la concessió d'estacions, amb una diferència –amb una diferència– que és que el sistema que es va emprar l'any 2008-2010 no afectava de cap manera l'operació ferroviària que seguia sent responsabilitat de Transports Metropolitans de Barcelona. I ens va semblar escoltar, per part del conseller, que la solució que apuntava era que la concessió inclouria també l'operativa d'aquest tram del metro de Barcelona. Nosaltres seguim dient aquí que creiem que qui ha d'operar la línia 9 ha de ser Transports Metropolitans de Barcelona. Això no ens ho han acceptat.

Igual que amb el tema de l'arribada del tren a l'aeroport. Ja li anuncio que aquí, excepte en el punt 16 bis, a la resta, el 15 i el 16, ens hi abstenem. Per què?

Home, perquè hem de reconèixer..., li hem de reconèixer al conseller, que, tot i que la solució no és la que apuntava ell, sí que ha desbloquejat el tren llançadora des de l'estació de Sants fins a l'aeroport, i que la ministra s'ha compromès a tornar a reactivar aquelles obres que ja estaven adjudicades. I aquí també els diem que l'operador, eh?, hauria de ser algun dels operadors públics ferroviaris que tenim en el país, qui acabi decidint, però un operador públic, que garanteixi l'arribada de la llançadora no només a la terminal 1 de l'aeroport, sinó també a la terminal 2, la T2 i la T1, tot el sistema aeroportuari.

Finalment, respecte a un dels nuclis d'informació que vostè demanava. Cap problema que hi hagin totes les dades respecte al sistema de finançament d'aquestes obres, que vostès saben perfectament o haurien de saber-ho, que no només garantia l'acabament de les obres, sinó l'explotació i el manteniment, no del sistema ferroviari, sinó del conjunt de l'obra, durant trenta anys.

En tot cas, podem discutir el mètode que es va fer servir, però és una realitat que espero que els informes que s'han demanat i aquesta auditoria externa acabin confirmant el sistema que el Govern va decidir.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, presidenta. Senyora Carina Mejías, amb aquesta moció la veritat és que vostè ens revela com una candidata a l'alcaldia de Barcelona que li preocupen molt poc els barcelonins i que no està disposada a defensar-los.

Miri, li recomano una lectura –BOE número 285, pàgina 10.117, *jueves, 28 de noviembre de 2002*–: «Resolución de la Secretaría de Estado de Infraestructuras por la que se anuncia la adjudicación del contrato de consultoría y asistencia para la redacción del proyecto Red de cercanías de Barcelona, acceso a la nueva terminal del aeropuerto de Barcelona.» Anunci següent, el mateix, exactament el mateix text, l'únic que canviï allà on posa «Barcelona» posi-hi «Madrid», 28 de novembre de 2002. S'adjudica el projecte constructiu de la connexió entre Barcelona i l'aeroport i Madrid i l'aeroport. Com està la connexió de Barcelona? Res de res. Bones paraules. El conseller Santi Vila, que, a vegades em sembla que es conforma amb poc, està encantat i diu que «excel·lent», però la veritat és que no hi ha res de res.

Com està aquell tren que també s'anunciava en el mateix BOE, del mateix dia, de Madrid? En funcionament des del 2011. Com està la connexió amb metro? Aquí ara esperem que hi arribarem el 2016, si no hi ha novetats. Com està la de Madrid? En funcionament des del 2007. Vostè es presenta a alcaldable de Barcelona, no té res a dir sobre això, senyora Mejías? Li sembla fantàstic això? És culpa dels catalans també? BOE, eh? –BOE. Llegeixi-se'l, perquè la veritat és que és un cas paradigmàtic del tracte que hem rebut com a país i del tracte que rep la ciutat de Barcelona, que té un enorme potencial i que té moltes capacitats i que és, en canvi, tractada d'aquesta manera: en un lloc en funcionament des del 2011, aquí encara l'estem esperant; als dos llocs es va publicar, no sé si per *cachondeo* el mateix dia, del mateix BOE, del mateix any, li ho recordo, any 2002.

Per tant, aquí no tenim connexió, i aquesta anomalia que es produeix a nivell d'Estat espanyol és també una anomalia a nivell europeu. Fixi's vostè, els aeroports

de Heathrow i Gatwick estan connectats amb Londres amb metro i amb tren; a Frankfurt, a París - Charles de Gaulle, Amsterdam, Roma-Fiumicino, Milà-Malpensa, Munic tenen com a mínim servei de tren directe; Frankfurt, París, Amsterdam i Milà, a més a més, hi tenen l'alta velocitat. I vostè, alcaldable a la ciutat de Barcelona, ens presenta una moció que diu: «Un informe on es diguin els avantatges de la construcció d'un tren que connecti Barcelona i l'aeroport.» Si us plau, senyora Mejías, això s'ha de preguntar? Vostè es pensa que els de Frankfurt, de Milà, de Roma, d'Amsterdam són rucs o què? Creu que de debò hem de fer aquest informe? El que hem de fer és la connexió d'una punyetera vegada, perquè l'informe està fet des de l'any 2002 i ha caducat –ha caducat. Per tant, escolti, aquest punt és francament sorprenent.

Per la resta de punts... Ah, i després diu: «Ecolti, que s'estudiï la viabilitat de fer, perquè són dues connexions, dues infraestructures paral·leles.» «Paral·leles»? Vostè ha estudiat el que és una paral·lela? La línia 9 és una línia de connexió circular, com les ciutats que no tenen mar tenen connexió circular per guanyar efecte malla i les ciutats que tenen mar la tenen semicircular. I a través de la línia 9 s'arriba al centre de Barcelona en quaranta-cinc minuts. La línia 9 no té la funció de connexió amb l'aeroport.

I és per això que recolzem l'esmena que s'ha fet de dir: «Connectem la Zona Franca i la Marina, que és la necessitat principal en el cas de la línia 9, per damunt de la connexió amb l'aeroport.» La connexió amb l'aeroport s'ha de fer amb un tren llançadora de disset minuts fins a Sants o vint-i-tres fins al centre de Barcelona, cosa absolutament diferent. Per tant, aquest concepte de les dues infraestructures paral·leles..., és que vostè no s'ha assabentat de re, senyora Mejías, i es presenta alcaldable –cosa curiosa– a la ciutat de Barcelona sense voler defensar els ciutadans de Barcelona.

I pel que fa al finançament, escolti, aquesta operació que va fer el conseller Nadal té un retorn del 7,75 o del 7,25 en una altra ocasió. És un finançament car? I tant que és un finançament car, tan car com, per exemple, els bons de finançament de la Generalitat del 5 i mig més el 2,2 de comissió dels bancs, 7,7. Què és el que encareix aquest finançament? El que encareix aquest finançament és no tenir estat, senyors –és no tenir estat. Perquè en un moment en què els estats s'estan finançant a 2 i 3 punts, Catalunya s'ha de finançar al 7 i escaig. I aquesta operació és cara en finançament, i tant que ho és. Però, escoltin, aquí hi ha una operació que els dic de memòria, i em puc equivocar d'algun número, que és una obra que costarà 5.900 si comptem la versió retallada darrera, 6.500 com a màxim, de la qual s'han construït ja 4.500 milions, dels quals se n'han pagat 2.600 i per tant en falten per pagar, o no se n'han pagat, 2.000. El deute que hi ha de principal són 2.300 milions, xifres enormes...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Oriol Amorós i March

...per a la Generalitat de Catalunya i per a l'Ajuntament de Barcelona, xifres... *(La vicepresidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció subsegüent que bàsicament té un punt central que és la transparència, que és conèixer totes les dades, fer una dissecció a fons del que és la línia 9 del metro, de conèixer tots els elements, totes les dades, les previsions, les vicissituds. I, per tant, nosaltres, evidentment, votarem a favor de la majoria d'aquesta moció subsegüent. Té tota la lògica del món.

I en aquest cas és necessari saber de què estem parlant des d'un punt de vista operatiu, per saber cap a on hem d'anar, però també des d'un punt de vista conceptual. És molt interessant reflexionar, pensar, parlar a l'entorn de la línia 9 del metro, perquè ens ha de servir de cara al futur per no fer les coses tan malament com s'han fet amb la línia 9 del metro. I també per explicar que en aquests moments estic d'acord amb el que plantejava el senyor Amorós, de dir: «Sí, tenim un problema, és evident, un problema de manca de poder polític i de dèficit fiscal clamorós, gravíssim.» D'acord, absolutament d'acord. Que fa que en determinats casos, diguem-ne, hàgim d'accedir a finançament per sobre dels que són tipus d'interès raonables? Segur. Que el FLA des d'aquesta perspectiva és potser l'acte més execrable d'injustícia que pateixen els catalans? Segur. Però nosaltres les coses les hem de fer ben fetes i la línia 9 es va gestionar en la part final del Govern tripartit en termes radicalment irresponsables. I ara n'estem pagant les conseqüències.

I nosaltres evidentment que hem presentat una esmena. Parlant de privatització, en aquest Ple, com en l'últim, com l'avant penúltim, hi ha algú que, des de l'esquerra, senyor Milà, ens ve aquí a parlar de privatització, d'acusar el Govern de Convergència i Unió de privatització. La gran privatització, nefasta, que s'ha fet en aquest país és la concessió de les estacions de la línia 9 del metro, no utilitzant un instrument raonable de partenariat publicoprivat, sinó bàsicament fent una privatització que en aquests moments hipoteca severament les finances de la Generalitat de Catalunya. I vostès ens vénen aquí a parlar, a donar lliçons de res? Escolti, aquest any la Generalitat de Catalunya ha de pagar 249 milions d'euros de cànon d'estacions, la majoria de les quals encara no estan en servei. La renda mínima d'inserció són 190 milions d'euros i hem de pagar 249 milions d'euros de cànon, d'indemnitzacions. En el moment que es fan aquestes concessions, que és una autèntica privatització, la Generalitat perd

el control dels terminis. I, evidentment, a qui se li concedeixen? A les mateixes empreses que estaven construint l'obra. Aquest és el problema de fons i aquesta és la qüestió de fons. Diu: «Home, és que aquest any paguem molt.» Sí, però és que l'any passat vam pagar 242 milions d'euros. I vostès ens vénen aquí a demanar-ho absolutament tot. Si poguéssim alliberar només la meitat d'això, ostres, clar que podríem fer molta més acció en l'àmbit social, o de promoció econòmica, o de crear noves infraestructures. Evidentment que sí.

Per tant, tenim dos problemes; un el plantejava el senyor Amorós: és evident que sí, que és un dèficit fiscal clamorós que pateix Catalunya. Però l'altre, tenim una utilització absolutament irresponsable dels sistemes de pagament diferit en aquest país. Quan la Unió Europea diu «com a molt, el 15 per cent de les obres s'han de fer amb finançament diferit», el darrer Govern tripartit, el 42 per cent de les obres les feien amb finançament diferit. I això és un exercici d'irresponsabilitat. «Home, tenim dèficit fiscal.» Sí que en tenim, però, home, tenim tot l'accés als mercats financers tancats i hem de fer el procés de transició nacional amb un nivell de feblesa que és extraordinari. I, per tant, nosaltres ho hem de posar en valor. La gran privatització d'aquest país la van fer vostès amb uns termes radicalment irresponsables. I aquest país ho ha de saber.

Segon tema, sobre la connexió ferroviària a l'aeroport de Barcelona. Molt d'acord amb algun dels arguments que s'han posat aquí sobre la taula. Molt d'acord. És a dir, no són dues línies que van «en paral·lel» i que es disputen un mercat. Aquí hi ha un concepte bàsic en infraestructures i en transport públic, que és la velocitat comercial. Aquesta llançadora del centre de Barcelona a la terminal T-1 bàsicament té com a funció velocitat comercial, connexió molt ràpida del centre cap a l'aeroport. La línia 9 del metro ens proveirà aquest entorn, que és l'entorn bàsicament de la Fira.

I darrera qüestió. Nosaltres votarem a favor que es pugui connectar la Zona Franca l'any 2016, però ens falten 80 milions d'euros. Perquè sigui viable hem de treure d'algun lloc aquests 80 milions d'euros. Si algú ens pot donar pistes estarem absolutament amatents.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Popular, la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*... Para posicionar al Partido Popular en la moción presentada por el Grupo de Ciudadanos sobre la línea 9 del metro.

En primer lugar, señora Mejías, permítame que le diga que es una moción completamente oportunista, y lo es porque hace pocos meses –ya se lo ha dicho algún otro grupo parlamentario– este mismo Pleno ya aprobó por unanimidad una moción sobre este asunto, pero mucho más completa, mucho más compleja y

mucho más enriquecida en su texto. Y ahora usted, a sesenta días de las elecciones municipales, buscando seguramente un titular, nos presenta este redactado, que ya le digo de entrada que nos da muchas pistas de lo que son las políticas de infraestructuras de su partido y seguramente de lo que es también la idea que tienen ustedes sobre la línea 9 del metro.

Y se lo digo porque la conclusión a que uno llega después de su lectura es que para Ciudadanos, pues, la política de infraestructuras consiste –la línea 9 del metro en concreto, su construcción– en hacer informes. Porque usted en su moción no pide ni nada más ni nada menos que catorce informes y estudios. Seguramente esto es lo que debería hacer un partido que gobierna, pero un partido que está en la oposición es sorprendente que lo único que pida son informes y estudios y más informes, ¿no? Por tanto, me sorprende que se conformen ustedes con tan poco.

En segundo lugar, usted, en el punto 12 en concreto de la moción, pide una auditoría sobre el estado de la línea 9 del metro. Me gustaría recordarle que Alberto Fernández Díaz –usted lo recordará de cuando pertenecía al Partido Popular–, pues, resulta que hace ya unos cuantos días pedía una auditoría sobre el coste y la construcción de la línea 9 del metro. Por tanto, señora Mejías, otra idea de lo que Ciudadanos, pues, se dedica a hacer: copiar y pegar de las propuestas del Partido Popular. Es decir, dos conclusiones. Primera conclusión, política de informes y estudios, y segunda conclusión, copiar y pegar del Partido Popular. Yo la invito a idear, a imaginar, a tener criterio propio.

En tercer lugar, mire, ¿sabe lo que es esto? (*Pausa.*) Seguro..., supongo, vamos, le debe sonar esta tarjeta de algo. ¿Por qué? De la lectura, como le decía, de la primera lectura que uno hace de su moción, pues, se deduce que conoce poco el metro de Barcelona; seguramente deberá utilizar coche privado, no sé si oficial o propio, pero debe utilizar coche privado porque se le escapan muchas cosas del metro, y algún otro grupo parlamentario le ha hecho referencia al respecto. En concreto, Esquerra Republicana le hablaba también, por ejemplo, de que ustedes se han olvidado de la llegada del metro al barrio de la Marina, por ejemplo, para lo cual la Generalitat debe invertir 80 millones de euros, y ustedes, usted y su partido, se han olvidado de los vecinos del barrio de la Marina, que están muy mal comunicados, además añadiendo los nuevos residentes que irán a vivir a la cantidad de viviendas que hay, tanto públicas como privadas, en construcción, sin olvidar también a funcionarios del departamento de la Generalitat de Catalunya en la zona de la Fira, en la Zona Franca. Por tanto, ustedes..., y usted, señora Mejías, se olvidaba, se ha olvidado también de esta parte tan importante de la ciudad de Barcelona.

Recordar también, aprovechando esta intervención, que esta obra se inició en el año 2003 –algún otro portavoz hacía referencia también–, con un coste estimado de 2.500 millones de euros, y a día de hoy asciende ya a 16.000 millones de euros, asumiendo los costes financieros de la privatización que hizo el Gobierno tripartito en el año 2008, concesión nefasta, por cierto, del Gobierno tripartito. Están en funcionamiento,

como se decía, nueve estaciones de las cincuenta y dos previstas, las del ramal de Badalona y Santa Coloma. Y por tanto queda también el ramal..., el resto de la línea, del cual hay un compromiso de finalización en el 2016 del ramal al aeropuerto, pero no así del tramo central, Sagrera - Zona Universitaria, del cual tampoco se hacía absolutamente ninguna referencia. Este tramo está completamente paralizado y sin calendario de ejecución ni siquiera a medio plazo. Es más, se están tapando ahora los últimos pozos, cosa de la que usted tampoco se ha acordado, señora Mejías.

Recordarle también, recordarles a todos ustedes seguramente, al resto de grupos parlamentarios que han intervenido, que Fomento licitará la obra de la lanzadera entre la T-1 y el centro de Barcelona antes del verano, para la gran alegría del *conseller* Vila, que en estos momentos no nos acompaña pero que manifestó hace pocos días que era una excelente noticia que la ministra Ana Pastor anunciara la licitación de esta lanzadera, que se produciría con toda probabilidad antes del verano. Por tanto, España no nos roba, sino que apuesta por Cataluña e invierte en Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres, a diferència d'algunes intervencions, trobem bastant normal que es demani tota aquesta informació. Vaja, la trobem digna de qualsevol govern, o qualsevol parlament almenys, que tingui una mínima tradició o qualitat democràtica, bàsicament per una cosa molt simple, que és que aquesta macroinfraestructura hipotecarà generacions futures, hipoteca bona part dels pressupostos i també de les despeses financeres. I, per tant, si algun dia canvia el Govern i és d'un grup que no ha tingut res a veure amb aquesta infraestructura..., ni de la seua gestió, ni el Govern de l'Estat, voldrà saber què ha passat, com s'ha gestionat. I, per tant, si no es fa ara, es farà en generacions futures, segur.

Jo crec que, més enllà que la moció vagi demanant informació –que, ja dic, nosaltres hi votarem a favor, ho entenem de mínims, lògic–, més enllà d'això, entenem que el debat que hi ha de fons és sobre el finançament públic i privat de les infraestructures. I en aquest sentit ens hem de remetre al vot particular que el síndic Jordi Pons emetia en l'informe de la Sindicatura de Comptes al compte general ja el 2012, i analitzava, doncs, aquestes eines, que és la col·laboració pública i privada. Deia, explicava coses que són bastant simples, i que jo crec que la mateixa línia 9 ens ha mostrat, no? Que són operacions d'una elevada complexitat, que presten una elevada subjectivitat a l'hora de traslladar la transferència de riscos –i això, en el cas de la línia 9, doncs, ho tenim més que clar–, que són de difícil control, que hipotequen generacions fu-

tures, que tenen un volum de despesa de difícil modificació en un futur..., i hem de parlar, per exemple, doncs, com el model de gestió de difícil modificació en el futur, trenta anys per a la concessió de les trenta-dos parades –entenem que trenta anys són molts per a repensar-te el model de gestió–, bàsicament, que és una hipoteca dels pressupostos futurs.

Per tot això, que entenem que és obvi, que qualsevol que ha estudiat més o menys dret administratiu ho sap, per tot això tenim una metàfora bastant recent que és l'eix Vic-Ripoll i com la Generalitat està assumint els riscos, com la Generalitat acaba dient al concessionari: «Posa els diners, que jo te'ls tornaré tots, tu no cal que tinguis cap risc.» En la fórmula peatge a l'ombra, què ens quedem? De la fórmula, el pitjor, que és pagar per activitat i després assumir bàsicament el cent per cent de la inversió que es faci. Home, aquí l'operació per a aquestes macroempreses està assegurada, i, de fet, cap risc, eh?, cap risc en l'eix Vic-Ripoll.

Sobre la línia 9, jo crec que ja s'ha explicat ben bé tot; ningú sap quan s'acabaran els quilòmetres que falten; ningú, a més a més, sap quan entren en funcionament, ja s'ha explicat també que ha suposat, des del nostre punt de vista, una operació totalment equivocada, doncs, la concessió d'aquestes estacions, una concessió de trenta anys. Bé..., i que, a més a més, després de dotze anys d'obres, més del 75 per cent invertit en l'obra, una tuneladora aturada al Gornal, obres que han causat perjudici, per exemple, la desaparició de la plaça Sanllehy, que ara no existeix, al Guinardó, que està totalment soterrada per les obres, per unes obres que mai s'acaben, i una ciutat farcida d'estacions fantasma.

Jo què sé..., a mi em recorda una cosa molt simple: la línia 9 és el seu aeroport sense avions; la línia 9 és el que li retorna totes les burles, que aquí s'han fet també, d'una cosa tan ridícula com tenir un aeroport sense avions; la línia... –que és l'aeroport de Castelló, eh?–, la línia 9, com no comencin a canviar les coses i com no sabem fil per randa què ha passat, on ha fallat la gestió, qui està assumint el risc de les infraestructures i qui no, i, sobretot, què s'ha fet malament, què s'ha fet malament en una infraestructura..., perquè abans el diputat Amorós parlava de xifres, nosaltres en tenim unes altres, un total de cost d'obra de 6.829 milions i unes despeses financeres que superen els 16 milions... (*Veus de fons.*) Sí, els 16.000? Perdó? Sí, els 16.000 milions d'euros. Per tant, unes xifres jo diria que diferents a les que es donaven.

En fi, una obra faraònica de la qual no en sabem ben bé res, el que sabem ho sabem mal i per la premsa, i de la qual un parlament –nosaltres entenem que, amb unes mínimes qualitats democràtiques– ho hauria de saber.

La presidenta

L'honorable senyora Marina Geli, de l'escó estant.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies. Per donar suport a aquells punts que tenen relació amb la demanda d'informació i algunes consideracions més de fons.

La línia 9 del metro segurament és una de les grans infraestructures de mobilitat sostenible i saludable més importants que hem de fer i que havíem de fer. Planificada el 2002, executada posteriorment, amb una Catalunya sense recursos per a grans infraestructures, i hem de debatre amb totalitat, perquè, si no, vagin a preguntar-los als del barri Fondo a Badalona i a Santa Coloma què ha passat, com els ha canviat les seves vides, la línia 9 del metro, i què pensaran els de la Marina o els de Zona Franca, els treballadors que hi van. Aquesta és una infraestructura totalment necessària, i hauríem de ser rigorosos a trobar els consensos de com, una Catalunya que no té recursos, financem les obres. Estic totalment d'acord a fer aquest debat, eh?, i defugir la demagògia de com ho fem.

I, per descomptat, la llançadora del Prat, tant a la T1 com a la T2, és totalment imprescindible; imprescindible per raons de mobilitat sostenible, per raons de reactivació econòmica. I això és totalment complementari amb el fet de tenir el metro, que és..., connecta territoris, però no va ràpid com necessiten avui moltes persones.

Per tant, aquests debats, si us plau, amb molta més calma, perquè els recordo que un quilòmetre d'AVE val 100 milions d'euros.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Com a mínim, amb aquesta moció he aconseguit diverses coses. En primer lloc, que tots aquells que han sigut o han format part dels governs de Catalunya hagin fet una certa autocrítica al dir que aquesta és una línia de metro mal dissenyada, mal concebuda, mal gestionada. I, per tant, jo crec que més que mai es fa necessari saber exactament on estem, i per això des del Grup Parlamentari de Ciutadans i com a conseqüència també de moltes intervencions i del ball de xifres que hi ha aquí, que no sabem exactament ni on van començar, ni on hem arribat, doncs, és més necessari que mai fer un balanç de quina és la situació que tenim actualment.

I, per tant, crec que aquests informes són més necessaris que mai, no només per un exercici de transparència, sinó també, senyor Rull, per saber exactament què faran vostès. Perquè vostè diu: «És una línia que està mal concebuda, que, a més a més, el sistema de concessions l'ha encarit moltíssim.»

Però, escoltin, vostès què pensen fer? Perquè el seu conseller diu que no hi han diners, que no tenen diners per acabar-la d'executar, que necessiten la participació d'empreses privades, de capital privat, i l'alcalde de Barcelona diu que no. Aleshores, jo crec que hauríem..., era un bon moment per fer un debat rigorós, com diu la senyora Geli, i, per tant, posar fil a l'agulla a l'hora de trobar un sistema de finançament adequat que permeti l'execució d'aquesta línia 9 del metro, que és tan i tan important. I, per tant, també, a fer un compro-

mís per calendaritzar i perquè li puguem dir als veïns de la Zona Franca o als de Fondo en quin moment podran estar connectats a punta a punta de la ciutat, i això fer-ho efectiu d'una vegada per totes. Igual que el tema de la llançadora. Escolti'm, amb això del tema de la llançadora de l'aeroport portem anys i panys, i jo crec que ha arribat el moment en què això sigui una realitat i que les inversions es facin.

Per tant, sincerament, a tots aquells que han criticat la moció, jo crec que és un bon moment per fer un balanç, per ser transparents, i perquè el Govern ens digui exactament quines són les xifres, quines són les quantitats de diners que s'han invertit i de quina manera podrem afrontar l'execució de la línia 9 del metro de cara al futur.

Miri, senyor Amorós, respecte a les seves esmenes..., les seves esmenes en to victimista, doncs, home, tampoc no crec que siguin com per incorporar-les en aquesta moció.

Aquesta moció tenia una finalitat molt clara que era la d'aconseguir informació del Govern perquè tothom tingui les xifres ben clares. I entenc que vostè em tingui enveja: jo, sí, sóc alcaldable i em sento molt orgullós de ser-ho... (*veus de fons*), i, a més a més, defensaré molt bé els interessos dels barcelonins; segurament no tant com el seu excel·lent fitxatge, el senyor Puigcorbó, que avui ha demanat un museu que ja existeix; fantàstica reivindicació!

(*Remor de veus i alguns aplaudiments. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Primer de tot, per demanar votació separada del punt 17 i, després, per l'allusió directa que m'ha fet el senyor Josep Rull i la petició d'informació.

La presidenta

Endavant.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies. Primer, jo he sigut molt crític amb el tema de les concessions i privatitzacions, amb totes, però vull respondre una pregunta que ha fet, i ha demanat ajuda. On podríem trobar 80 milions per completar la línia fins a la Marina? Jo li'n dono una idea. Vostè ha demanat: «Doni'm idees.» Miri, si li demana a BTG Pactual, del banc del Brasil, els beneficis que han tret per la venda de l'alienació dels túnels del Cadí i del túnel de Barcelona encara li'n sobran 4: 84 milions que s'han quedat, que eren diners de la Generalitat,

I encara una altra: si el 2010 el seu grup parlamentari a Madrid, en comptes de presentar esmenes per finançar *las radiales* de Madrid, hagués presentat esmenes

per finançar les infraestructures de Catalunya, aquests diners ja els tindria.

Algun dia ens hauran d'explicar, vostès, per què presentaven esmenes per finançar les radials de Madrid; mai ho han explicat això: 200 milions. Miri si ens vindrien bé, ja tindríem mitja línia feta!

(Remor de veus. Josep Rull i Andreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rull...

Josep Rull i Andreu

Sí, per al·lusions. És molt fàcil, senyor Milà..., no cal anar a buscar a massa llocs més. Sap on són els diners? Són aquests 250 milions d'euros que vostès decideixen cada any de cada any, no destinar-los a polítiques socials a l'economia productiva, sinó, bàsicament, a pagar interessos a entitats financeres. Aquestes entitats financeres de qui estan entusiasmats, sobretot, és de vostès; sobretot, si m'ho permet, és d'Iniciativa.

Gràcies.

(Remor de veus i alguns aplaudiments. Jordi Terrades i Santacreu demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Terrades...

Jordi Terrades i Santacreu

Per demanar votació separada dels punts 15 i 16 i del 16 bis.

(Oriol Amorós i March demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

Per demanar votació separada dels punts 15, 16 i 17.

La presidenta

Molt bé. Comencem la votació d'aquesta moció... *(Eva García i Rodríguez demana per parlar.)* Senyora García...

Eva García i Rodríguez

Sí, senyora presidenta, també per demanar votació separada del 16 bis.

La presidenta

Doncs, comencem amb la votació d'aquesta moció, i ho fem amb els punts que m'han demanat de votació separada.

Comencem pel punt 15.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 80 en contra i 19 abstencions.

Votem el punt 16.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 65 en contra i 19 abstencions.

Votem el 16 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 105 vots a favor, 1 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 51 en contra.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i un minut.